

รายงานผลการศึกษา

การพัฒนามาตรฐาน การศึกษาของต่างประเทศ

รายงานผลการศึกษา เสนอพัฒนาการมาตรฐาน การศึกษาของต่างประเทศ
นาระสภาของต่างประเทศ

สิ่งพิมพ์ สกศ. อันดับที่ 37/2559

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

**รายงานผลการศึกษา
การพัฒนามาตรฐานการศึกษา
ของต่างประเทศ**

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

371.26

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ส 691

รายงานผลการศึกษาคำถามมาตรฐานการศึกษา
ของต่างประเทศ กรุงเทพฯ : 2559

180 หน้า

1. มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ 2. ชื่อเรื่อง

รายงานผลการศึกษาคำถามมาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ

สิ่งพิมพ์ สกศ.

อันดับที่ 37/2559

พิมพ์ครั้งที่ 1

กันยายน 2559

ISBN

จำนวน

2,000 เล่ม

ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่

สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

99/20 ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทรศัพท์ 0 2668 7123 ต่อ 2528

โทรสาร 0 2243 1129

Website : <http://www.onec.go.th>

พิมพ์ที่

21 เซ็นจูรี จำกัด

19/25 หมู่ที่ 8 ตำบลบางคูวัด

อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี 11110

โทร. 02 150 9676-8 โทรสาร 02 150 9679

คำนำ

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลก (Global Trends) ในศตวรรษที่ 21 ทั้งในด้านเทคโนโลยี การสื่อสาร การประกอบอาชีพ การศึกษา การแสดงพฤติกรรม รวมทั้งการดำเนินชีวิตประจำวันด้านอื่นๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเหล่านี้ทำให้ประชากรต้องมีการปรับตัวในการใช้ชีวิตให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติและมีคุณภาพ

ในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง หากต้องการให้การดำเนินชีวิตสามารถดำรงอยู่และเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน ความเข้าใจกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อประกอบการวางแผน นโยบาย หรือยุทธศาสตร์ ด้านต่างๆ ในอนาคต ซึ่งในปัจจุบันมีหลายประเทศที่พัฒนานตนเองจนเป็นผู้นำในด้านต่างๆ และเป็นที่ยอมรับจากนานาประเทศ อาทิ สาธารณรัฐเกาหลี มุ่งพัฒนาเครือข่ายสารสนเทศเพื่อการเป็นสังคมแห่งความรู้ สร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สาธารณรัฐสิงคโปร์ มีแรงงานที่มีทักษะ การศึกษาและภาษาดี รวมทั้งการเมืองมีเสถียรภาพ ประเทศฟินแลนด์ให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก รวมทั้งลงทุนทางการศึกษาสูงมากจนได้รับการจัดอันดับว่าเป็นประเทศที่ดีที่สุดในโลก มีการทุจริตน้อยที่สุด มีคุณภาพการศึกษาดีที่สุดในโลกอีกด้วย

สำหรับประเทศไทย มุ่งพัฒนาประเทศเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 เพื่อให้คนในชาติมีศักยภาพในด้านต่างๆ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และสามารถก้าวเข้าสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การสร้างประชากรให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่ดี จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ในการรองรับการพัฒนาประเทศดังกล่าว

ด้วยความสำคัญดังกล่าวข้างต้น สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ซึ่งมีภารกิจในการศึกษา วิจัยและพัฒนาามาตรฐานการศึกษาของชาติ ประสานการนำกรอบมาตรฐานการศึกษาของชาติสู่การปฏิบัติในทุกระดับและประเภทการศึกษา และเชื่อมโยงมาตรฐานการศึกษาในระดับนานาชาติ จึงได้ดำเนินการศึกษามาตรฐานของต่างประเทศที่มีมาตรฐานการศึกษาในระดับสูง ในภูมิภาคเอเชียและยุโรป ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์ นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐสิงคโปร์ และสหพันธรัฐมาเลเซีย ซึ่งประเทศเหล่านี้พัฒนามาตรฐานการศึกษาจากความท้าทายที่เกิดขึ้นในประเทศทั้งด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับพลเมืองของตนในการที่จะแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ในทางเศรษฐกิจและชีวิตความเป็นอยู่ และบางประเทศใช้หลักสูตรหรือแนวทางจัดการศึกษาของชาติ (National Curriculum or Guideline) เป็นเครื่องมือกำหนดมาตรฐานการศึกษาของชาติ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา จันท์บรรจง ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาทุ่มเท สละเวลาเพื่อให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะสำคัญที่เป็นประโยชน์และร่วมดำเนินงานครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี สำนักงานฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานเล่มนี้จะเป็นองค์ความรู้สร้างความเข้าใจแก่ทุกคน ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ ในการนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานโยบายและคุณภาพการศึกษาของประเทศต่อไป

(นายกมล รอดคล้าย)

เลขาธิการสภาการศึกษา

สารบัญ

หน้า

คำนำ	ก
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
บทที่ 1 บทนำ	3
บทที่ 2 มาตรฐานการศึกษาของประเทศในทวีปอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย	15
● สหรัฐอเมริกา	16
● แคนาดา	23
● สหราชอาณาจักร	28
● ฟินแลนด์	37
● นิวซีแลนด์	47
บทที่ 3 มาตรฐานการศึกษาของประเทศภูมิภาคเอเชีย :	73
● ญี่ปุ่น	74
● สาธารณรัฐเกาหลี	92
● สาธารณรัฐประชาชนจีน	103
● สาธารณรัฐสิงคโปร์	111
● สหพันธรัฐมาเลเซีย	122
บทสรุป	137
● เอกสารอ้างอิง	160
● คณะผู้จัดทำ	162

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาทำหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการศึกษาของชาติ ดังนั้นสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจึงได้ดำเนินการจัดทำมาตรฐานการศึกษาของชาติ ร่วมกับหน่วยงาน องค์กรหลัก และผู้ที่เกี่ยวข้อง และผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2547 เพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับการส่งเสริมและกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพทางการศึกษา หน่วยงานด้านการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท และทุกกระทรวงที่จัดการศึกษา นำไปเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งนับจากประกาศใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติ สถานศึกษาและหน่วยงาน องค์กรหลักที่เกี่ยวข้อง ได้นำมาตรฐานการศึกษาของชาติไปใช้ในการจัดทำมาตรฐานการศึกษาของแต่ละองค์กร ซึ่งการดำเนินงานประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการศึกษาของชาติฉบับปัจจุบันได้ประกาศใช้มากกว่า 10 ปี แล้ว เมื่อพิจารณาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลก (Global Trends) ปัจจุบันซึ่งถือว่าอยู่ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งบริบทของสังคมมีความเปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนนโยบายทางการศึกษา ตลอดจนการปฏิรูปการศึกษา และทิศทางด้านการศึกษาในปัจจุบัน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับมาตรฐานการศึกษาของชาติให้มีการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะความเป็นจริงของโลก

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โดยสำนักมาตรฐานการศึกษา และพัฒนาการเรียนรู้ มีภารกิจในการศึกษา วิจัยและพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ ประสานการนำกรอบมาตรฐานการศึกษาสู่การปฏิบัติในทุก ระดับและประเภทการศึกษา และเชื่อมโยงมาตรฐานการศึกษาในระดับ นานาชาติ จึงได้ดำเนินโครงการวิจัยและพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ ในศตวรรษที่ 21 อันมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ของโลกในสภาวะปัจจุบัน ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าว ต้องอาศัยองค์ความรู้ ที่หลากหลาย ตลอดจนแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์การดำเนินการ จัดการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา ทั้งด้านการบริหารจัดการ การ จัดการเรียนการสอน ปัญหาและการแก้ไข และวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ ในทุกระดับและประเภทการศึกษา รวมทั้ง การวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ เพื่อนำ ข้อมูลมาใช้ประกอบการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ ดังนั้น เพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจึงได้ดำเนินการ ศึกษาการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ เพื่อศึกษาและ วิเคราะห์มาตรฐานการศึกษาของประเทศต่างๆ ที่มีจุดเน้นและประเด็น สำคัญที่สามารถนำมาใช้ประกอบการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการดำเนินงานนี้คือ (1) เพื่อศึกษาและจัดทำสาระ มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ และ (2) เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบ มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศ

วิธีดำเนินงานใช้การสืบค้นข้อมูล วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจาก เอกสาร งานวิจัย และการประชุมปรึกษาหารือร่วมกับผู้ทรงคุณวุฒิ

แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของ 10 ประเทศ สรุปได้ดังนี้

1. สหรัฐอเมริกา

1.1 โดยบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แต่ละมลรัฐมีอำนาจที่จะกำหนดมาตรฐานการศึกษาได้เองอย่างเป็นอิสระมีการพัฒนามาตรฐานร่วม (Common Core Standard Initiative) เป็นมาตรฐานที่นักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นปีที่ 12

1.2 พึ่งมีการศึกษาขั้นพื้นฐาน (K-12) วัดมาตรฐาน 5 ด้าน คือ การอ่าน การเขียน พูด ฟัง การใช้ภาษา และคณิตศาสตร์ โดยใช้ร่วมกันทุกมลรัฐ

2. แคนาดา

2.1 รัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษ มีอำนาจที่จะกำหนดมาตรฐานการศึกษาได้เองอย่างอิสระ

2.2 มีการทดสอบมาตรฐานการศึกษาในระดับรัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษ เช่น ออนตาริโอ ทดสอบอ่าน เขียน คณิตศาสตร์ ป.3, ป.6 และ ม.3 เพื่อจะได้รับ Ontario Secondary School Diploma

3. สหราชอาณาจักร

3.1 มีหลักสูตรการศึกษาของชาติ ตามข้อบัญญัติของกฎหมายการศึกษา ค.ศ.1996 และมีมาตรฐานการศึกษาของชาติด้านการรู้หนังสือและด้านคณิตศาสตร์

3.2 มีการสอบวัดมาตรฐานความรู้กับหน่วยสอบกลาง เพื่อให้ได้ประกาศนียบัตรการเรียนจบระดับมัธยมศึกษา (GCSE) ซึ่งแบ่งเป็นระดับ

มาตรฐาน O-level และระดับก้าวหน้า A-level หรือ Standard Grades ในสกอตแลนด์ซึ่งแบ่งเป็น NQ Standard และ NQ Higher Grade

4. ฟินแลนด์

4.1 ไม่มีมาตรฐานการศึกษาของชาติเป็นการเฉพาะ แต่มีหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ภาคบังคับ) สำหรับการศึกษาก่อนประถม และเกรด 1- 9 กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการมุ่งปฏิรูปเพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาทั้งระบบ เป็นการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จระบบการศึกษาที่เป็นองค์รวมไม่เลือกปฏิบัติ

4.2 มุ่งผลลัพธ์ของการศึกษาแห่งชาติซึ่งมีระดับสูงและคะแนนใกล้เคียงกันมากที่สุด เมื่อใช้การสอบ PISA เป็นเครื่องมือในการวัดผล ตามนโยบาย High Standards for All ในการพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ค.ศ. 2016

5. นิวซีแลนด์

5.1 มีระบบมาตรฐานการศึกษาของชาติ (National Standards System) ทำหน้าที่กำกับดูแลการบริหารการศึกษาแบบกระจายอำนาจ ซึ่งโรงเรียนต้องบริหารตาม The National Administration Guidelines (NAGs) ซึ่งกำหนด 6 แนวทางสำหรับการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนา ยุทธศาสตร์สถานศึกษา การพัฒนานโยบายบริหารบุคคลและธุรกิจของสถานศึกษา การดำเนินงานตามระเบียบการเงินและสินทรัพย์ การจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็ก และการดำเนินงานตามระเบียบว่าด้วยการมาเรียน ภายใต้คณะกรรมการสถานศึกษา (Board of Trustee)

5.2 ใช้ระบบ NQF (The National Qualification Framework) ในการวัดมาตรฐานผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้สอบ NCEA (The National Certificate of Educational Achievement) มาใช้สมัครเข้ามหาวิทยาลัย

6. ญี่ปุ่น

6.1 มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา โดยบัญญัติจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้ในกฎหมายแม่บทการศึกษา (The Fundamental Law of Education) เป็นกรอบสำหรับการจัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ระดับปฐมวัย การประถมศึกษา และการมัธยมศึกษา โดยกระทรวงศึกษาธิการ เรียกว่า Courses of Study ซึ่งปรับปรุงเป็นระยะ ๆ ทุก 10 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม

6.2 มีมาตรฐานหลักสูตร กำหนดวิสัยทัศน์ ค่านิยมที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลัก โครงสร้างหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้รายวิชา มาตรฐานสำหรับการวัดและประเมินผลการจัดการศึกษา มาตรฐานตำราเรียน

7. สาธารณรัฐเกาหลี

7.1 ใช้หลักสูตรแห่งชาติ เป็นกรอบมาตรฐานในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยกระทรวงศึกษาธิการฯ ปรับปรุงหลักสูตรทุก 5-10 ปี โดยให้โรงเรียนสอนตามหลักสูตรของกระทรวง แต่ศึกษาธิการจังหวัดมีอำนาจเพิ่มเติมเนื้อหาและมาตรฐานต่าง ๆ ได้ตามความจำเป็น

7.2 มีการสอบวัดมาตรฐานระดับนานาชาติโดยใช้ข้อสอบ PISA และ TIMSS ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000

8. สาธารณรัฐประชาชนจีน

8.1 รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน บัญญัติว่าการศึกษาคือเป็นเครื่องมือสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจของนักสังคมนิยม ให้รัฐสนับสนุนการศึกษาเพื่อควมมีคุณธรรมและเป็นพลเมืองดี

8.2 ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ และนำร่องเมื่อปี ค.ศ. 2001 เพื่อสร้างระบบมาตรฐานหลักสูตรสำหรับการศึกษาระดับพื้นฐาน

9. สาธารณรัฐสิงคโปร์

9.1 กระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารการศึกษาทุกระดับ โดยมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยรับผิดชอบร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงพัฒนาชุมชน เยาวชน และกีฬา

9.2 ระดับประถมศึกษาที่มีหลักสูตรแห่งชาติ ซึ่งมุ่งสร้างทักษะชีวิต ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ และความเป็นพลเมืองดี และสอบวัดความรู้มาตรฐาน เรียกว่า PSLE วิชามาตรฐาน (ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน) และวิชาเลือก (ภาษาแม่ระดับสูงขึ้น)

9.3 ระดับมัธยมศึกษา กำหนดมาตรฐานโดยแบ่งเป็น 3 สาย ได้แก่ สายพิเศษ/เร่งรัด สายสามัญวิชาการ และสายเทคนิค แบ่งสายตามผลการสอบ PSLE

10. สหพันธรัฐมาเลเซีย

มาเลเซียกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนทุกคนเพื่อให้สามารถแข่งขันในเวทีโลก เรียกว่า Six key attributes ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของชาติ ได้แก่ (1) มีความรู้ (2) มีทักษะการคิดแบบต่างๆ (3) มีทักษะการเป็นผู้นำ (4) มีความสามารถในการใช้สองภาษา (มาเลย์และอังกฤษ) (5) มีจริยธรรมและจิตวิญญาณ (แบบมุสลิม) (6) มีอัตลักษณ์ของชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดพิมพ์เขียว เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาสู่สากล เรียกว่า Malaysia Education Blueprint 2013-2025 มียุทธศาสตร์ 11 ประการ เพื่อปฏิรูปการศึกษาภายใน 13 ปี แบ่งเป็น 3 ระยะ (Three Waves)

ระยะที่ 1 (Wave 1) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2013-2015 เป็นช่วงเปลี่ยนผ่าน เพื่อยกระดับคุณภาพครู STEM Education ปรับปรุงมาตรฐานหลักสูตรประถมศึกษา มาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษ ปฏิรูปหลักสูตรท้องถิ่น คุณภาพการฝึกหัดครู มาตรฐานการรับเข้าครูใหม่ คุณภาพผู้บริหารโรงเรียน ให้ผู้ปกครองภาคเอกชนมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น ปรับปรุงโรงเรียนให้สนองความต้องการของเด็กพิเศษ โดยมีเป้าหมายคือ นักเรียนร้อยละ 100 อ่านเขียนภาษามาเลย์ได้และคิดเลขเป็นหลังจากผ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และให้มีอัตราการเข้าเรียนระดับก่อนประถม ร้อยละ 92 ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 98 ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 95 รวมทั้งลดช่องว่างของการศึกษาในเมืองและชนบทลง ร้อยละ 25

ระยะที่ 2 (Wave 2) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2016-2020) เร่งการปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาและประถมศึกษา STEM การใช้ภาษาอังกฤษ โปรแกรมการศึกษาสำหรับกลุ่มพิเศษ เด็กที่มีความต้องการ

พิเศษ นวัตกรรม ICT เพื่อการเรียนรู้ ส่งเสริมการสอนงาน วิธีให้ความรู้ ทักษะ และค่านิยม เสริมสร้างความเป็นวิชาชีพทางการศึกษาของครู ปรับโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการ ร่วมมือกับผู้ประกอบการ เป็นต้น มีเป้าหมาย ผลผลิต คือ ประเทศมาเลเซียได้คะแนนในการสอบ PISA และ TIMSS ครั้งต่อไป เท่ากับคะแนนเฉลี่ยของนานาชาติ (Par with International Average) มีอัตราการเข้าเรียนระดับก่อนประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา 100% ลดช่องว่างระหว่างการศึกษในเมืองกับชนบท 50% และลด ช่องว่างทางการศึกษาของชายหญิง 25%

ระยะที่ 3 (Wave 3) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2021-2025 เป็นระยะ ก้าวสู่ความเป็นเลิศ เพื่อยกระดับนวัตกรรมและเพิ่มทางเลือกให้มากขึ้น เพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาแม่และภาษาอังกฤษ มีทางเลือก ที่จะเรียนภาษาอื่น ๆ ยกกระดับมาตรฐานการศึกษาของชาติให้สูงขึ้น อีก บ่มเพาะวัฒนธรรมการสร้างความเป็นเลิศทางวิชาชีพโดยให้เพื่อน ครูเป็นผู้นำครูด้วยกัน ให้ครูและผู้บริหารโรงเรียนเป็นที่เลี้ยงของกัน และกัน ตรวจสอบกันเองอย่างโปร่งใส การจัดการที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน ให้โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการ การบริหารหลักสูตร การจัดสรร งบประมาณ ทบทวนโครงสร้างการบริหารโรงเรียนเป้าหมายด้านผลผลิต คือ ประเทศมาเลเซียอยู่ในสามอันดับแรก ในการสอบ PISA และ TIMSS แข่งกับนานาชาติ และอัตราการเข้าเรียน 100% ยังคงอยู่ ลดช่องว่าง ทางการศึกษาในเมืองและชนบทได้ 50% หรือมากกว่า และลดช่องว่างทาง สังคมและระหว่างเพศชายหญิงในการได้รับการศึกษาได้ถึง 50%

จากการศึกษามาตรฐานการศึกษาของ 10 ประเทศ สรุปได้ดังนี้

การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษาแห่งชาติของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นกรณีศึกษา 10 ประเทศ พบว่า ทุกประเทศมุ่งพัฒนามาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น โดยเทียบเคียงกับผลการสอบวัดความรู้และทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ขององค์การความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) และสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (IEA) หรือข้อสอบ PISA และ TIMSS โดยการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ให้สอดคล้องกับแนวการสอบ PISA และ TIMSS ซึ่งให้ความสำคัญกับทักษะจำเป็นซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ คือ การอ่านและการเขียนภาษาประจำชาติ การคิดเลขและคณิตศาสตร์ ในระดับการศึกษาภาคบังคับ ส่วนในระดับหลังภาคบังคับก่อนอุดมศึกษา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) จะมุ่งพัฒนามาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์ศึกษาด้วย และบางประเทศกำลังพัฒนามาตรฐานด้านคอมพิวเตอร์และสารสนเทศศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา

สำหรับการเปรียบเทียบมาตรฐานการศึกษาโดยพิจารณาจากหลักสูตรแห่งชาติใน 10 ประเทศ พบว่า 8 ประเทศ ใน 10 ประเทศ กำหนดมาตรฐานหลักสูตรแห่งชาติเพื่อการพัฒนาพลเมืองที่มีพัฒนาการสมดุลทุกด้าน มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้และการดำรงชีวิต ในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์ และมีคุณลักษณะและค่านิยมที่พึงประสงค์ของสังคมซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามบริบท และประวัติความเป็นมาของแต่ละประเทศ แต่ทุกประเทศที่มีหลักสูตรแห่งชาติ ต่างเน้นทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งได้แก่ การคิดริเริ่มสร้างสรรค์

การคิดเชิงวิพากษ์ ความร่วมมือ ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะชีวิต
ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะภาษาที่หลากหลาย ทักษะการ
แก้ปัญหาและคณิตศาสตร์ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และเน้นคุณลักษณะ
ด้านจริยธรรมทางสังคม ซึ่งมีทั้งแบบอิงศาสนาและเป็นกลางทางศาสนา
รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ เพื่อความยั่งยืนของโลก

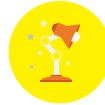
บทนำ

บทนำ

มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ

ความหมายของมาตรฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 คำว่า “มาตรฐานการศึกษา” หมายถึง *ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะ คุณภาพที่พึงประสงค์ และมาตรฐานที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสถานศึกษาทุกแห่ง และเพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับการส่งเสริมและกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพทางการศึกษา*

การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติในประเทศไทย

เนื่องจากนานาประเทศส่วนใหญ่ได้เคลื่อนไหวเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของตน เพื่อสนองการเปลี่ยนแปลงในประเทศของตนและของโลกปี พ.ศ.2547 รัฐบาลไทยจึงได้ประกาศใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติ ตามอุดมการณ์และหลักการจัดการศึกษาแห่งชาติซึ่งบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 โดยมุ่งเพื่อให้คนไทยทั้งปวงได้รับโอกาสเท่าเทียมกันทางการศึกษา และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตเพื่อที่จะก้าวสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ โดยจัดให้มีการศึกษาตลอดชีวิต และ

การสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ กำหนดมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยจำแนกเป็น 3 มาตรฐาน 11 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 คุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลก - คนไทยเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข ตัวบ่งชี้ คือ

(1) กำลังกาย กำลังใจที่สมบูรณ์ - มีสุขภาพกายและจิตที่ดี มีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาเจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ตามเกณฑ์การพัฒนาในแต่ละช่วงวัย

(2) ความรู้และทักษะที่จำเป็นและเพียงพอในการดำรงชีวิตและการพัฒนาสังคมได้เรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง มีงานทำ และนำความรู้ไปใช้ในการสร้างงาน และสร้างประโยชน์ให้สังคม

(3) ทักษะการเรียนรู้และการปรับตัว - สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้ รู้ทันโลก รวมทั้ง มีความสามารถในการใช้แหล่งความรู้และสื่อต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเองและสังคม

(4) ทักษะทางสังคม - เข้าใจและเคารพในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสังคม มีทักษะและความสามารถที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มีความรับผิดชอบ เข้าใจ ยอมรับ และตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สามารถแก้ปัญหาในฐานะสมาชิกของสังคมไทย และสังคมโลก โดยสันติวิธี

(5) คุณธรรม จิตสาธารณะและจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก - ดำเนินชีวิตโดยกายสุจริต วาจสุจริต และมนสุจริต มีความรับผิดชอบทางศีลธรรมและสังคม มีจิตสำนึกในเกียรติภูมิของความเป็นคนไทย มีความภูมิใจในชนชาติไทย รักแผ่นดินไทย และปฏิบัติตามระบอบประชาธิปไตย เป็นสมาชิกที่ดี เป็นอาสาสมัคร เพื่อชุมชนและสังคม ในฐานะพลโลก

มาตรฐานที่ 2 แนวการจัดการศึกษา - จัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน เป็นสำคัญและการบริหาร โดยใช้สถานศึกษาเป็นฐาน ตัวบ่งชี้ คือ

(1) การจัดหลักสูตรการเรียนรู้และสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ พัฒนาคตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มีการจัดหลักสูตรที่หลากหลาย ตามความเหมาะสมของกลุ่มผู้เรียนทุกระบบ สอดคล้อง ตามความต้องการ ของผู้เรียนและท้องถิ่น สนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ผู้เรียนมี โอกาสและสามารถเข้าถึงหลักสูตรต่าง ๆ ที่จัดไว้อย่างทั่วถึง องค์กรที่ให้ บริการทางการศึกษามีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้มีอาคารสถานที่ มีการส่งเสริมสุขภาพอนามัย และความปลอดภัย มีการพัฒนานวัตกรรม การจัดการเรียนรู้ สื่อเพื่อการเรียนรู้ การให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศ ทุกรูปแบบ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

(2) มีการพัฒนาผู้บริหาร ครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา อย่างเป็นระบบและมีคุณภาพ ผู้บริหาร ครู คณาจารย์และบุคลากรทางการ ศึกษาได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง เพื่อสร้างความเข้มแข็งทาง วิชาการและวิชาชีพ มีคุณธรรม มีความพึงพอใจในการทำงาน และผูกพัน กับงาน มีอัตราการออกจากงานและอัตราความผิดพลาดทางวินัยลดลง มีแนวโน้ม ในการรวมตัวจัดตั้งองค์กรอิสระเพื่อสร้างเกณฑ์มาตรฐานเฉพาะกลุ่ม และ ติดตามการดำเนินงานของบุคลากรและสถานศึกษา ตลอดจนการสั่งสม องค์ความรู้ที่หลากหลาย

(3) มีการบริหารจัดการที่ใช้สถานศึกษาเป็นฐาน องค์กร ชุมชน มีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามสภาพท้องถิ่น สภาพปัญหา และความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน มีการกำหนดระบบประกันคุณภาพ ภายในเป็นส่วนหนึ่งของและบวนการบริหารการศึกษา เพื่อนำไปสู่การ พัฒนาคุณภาพและสามารถรองรับการประเมินคุณภาพภายนอกได้

มาตรฐานที่ 3 แนวการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ สังคมแห่งความรู้ การสร้างวิธีการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ให้เข้มแข็ง มีตัวบ่งชี้ คือ

การบริการวิชาการและสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับชุมชนให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้/สังคมแห่งความรู้ สถานศึกษาร่วมมือกับบุคลากรและองค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ทุกระดับ ร่วมจัดปัจจัยและกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชนและให้บริการทางวิชาการที่เป็นประโยชน์แก่การพัฒนาคนในชุมชน เพื่อให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งภูมิปัญญา และคนไทยมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ชุมชนเป็นที่ตั้งขององค์การที่ให้บริการทางการศึกษา มีสถานภาพเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีความปลอดภัย ลดความขัดแย้ง มีสันติสุขและมีการพัฒนาก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง การศึกษาวิจัย สร้างเสริม สนับสนุนแห่งการเรียนรู้และกลไกการเรียนรู้ โดยศึกษาวิจัย สํารวจจัดทา และจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ระดมทรัพยากร (บุคลากร งบประมาณ อาคารสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก ภูมิปัญญาและอื่น ๆ) และความร่วมมือจากภายในและภายนอก สถานศึกษา ในการสร้างกลไกการเรียนรู้ทุกประเภท เพื่อให้คนไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิตได้จริง ศึกษาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และการพัฒนาประเทศ

การสร้างและการจัดการความรู้ในทุกระดับทุกมิติของสังคม ครอบคลุม ชุมชน องค์กรทุกระดับ และองค์กรที่จัดการศึกษามีการสร้างและใช้ความรู้ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จนกลายเป็นวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้

การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของนานาชาติ

นอกจากประเทศไทยได้จัดทำมาตรฐานการศึกษาของชาติ ดังอธิบายแล้วข้างต้น ประเทศต่าง ๆ ที่ได้รับการยอมรับทั่วไปว่ามีมาตรฐานการศึกษาสูง ส่วนมากจะเน้นมาตรฐานด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับพลเมืองของตนในการที่จะแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ในทางเศรษฐกิจ และชีวิตความเป็นอยู่ โดยเน้นความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ และมีการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยระบบการสอบภายนอกโรงเรียน (External Examination Systems) ซึ่งอาจจะเป็นข้อสอบระดับชาติ และ/หรือข้อสอบนานาชาติ

บางประเทศใช้หลักสูตรหรือแนวทางจัดการศึกษาของชาติ (National Curriculum or Guideline) เป็นเครื่องมือกำหนดมาตรฐานการศึกษาของชาติ เช่น ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร ซึ่งมีมาตรฐานเนื้อหา (Content Standards) กำหนดไว้ชัดเจนในหลักสูตรระดับชาติ แต่บางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา เยอรมนี และแคนาดา ไม่มีหลักสูตรระดับชาติ มาตรฐานเนื้อหาการศึกษาจึงถูกกำหนดโดยมลรัฐหรือจังหวัด ประเทศที่มีหลักสูตรแห่งชาติเป็นมาตรฐาน เช่น ญี่ปุ่น ต้องการความเท่าเทียมทางการศึกษา (Equality of Education) และผลการเรียนรู้ที่สูงกว่าเดิม (Higher Achievement) หลักสูตรแห่งชาติของญี่ปุ่นจึงเขียนเข้าใจง่ายมากและเขียนสั้น ๆ (Ravitch, Diane. 2011 : 10-16)

ประเทศที่มีมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ แยกออกจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน อีกประเทศหนึ่งคือ นิวซีแลนด์ แต่แตกต่างจากมาตรฐานการศึกษาของประเทศไทยคือ ประเมินเฉพาะมาตรฐานการศึกษาของชาติด้านการอ่าน และมาตรฐานการศึกษาของชาติ

ด้านคณิตศาสตร์ (National Education Standards in Reading และ National Education Standards in Mathematics) และทำการประเมินมาตรฐานความรู้เหล่านี้เมื่อจบการศึกษาชั้นที่ 8 เท่านั้น

การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติสู่สากล

มาตรฐานการศึกษากำลังกลายเป็นเรื่องเปรียบเทียบกันในระดับสากล โดยเฉพาะมาตรฐานของวิทยาศาสตร์ศึกษาและคณิตศาสตร์ศึกษา ซึ่งมีการประเมินกันด้วยข้อสอบมาตรฐานสากลมาตั้งแต่ทศวรรษ 1960 มีข้อสอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของนานาประเทศ ดังต่อไปนี้

โปรแกรมการประเมินนักเรียนในนานาประเทศ เรียกว่า PISA หรือ Programme for International Student Assessment” เริ่มโดยองค์การความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) เมื่อปี ค.ศ.1997 จัดการสอบทั่วโลก (ทุกสามปี) ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.2000 และสอบครั้งที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ในปี ค.ศ.2003, 2006, 2009, 2012, และ 2015 ครั้งต่อไปคือ ปี ค.ศ.2018 โดยในปี ค.ศ.2000 จำนวน 43 ประเทศที่เข้าร่วม และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึง 71 ประเทศ ในปี ค.ศ.2015 จุดเด่น คือ วัดความรู้และทักษะของนักเรียนที่มีอายุ 15 ปี หรือนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับ ประเทศที่เข้าร่วมในการจัดสอบ จะเลือกโรงเรียนโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และนักเรียนที่เข้าสอบ คือเด็กที่มีอายุระหว่าง 15 ปี 3 เดือน ถึง 16 ปี 2 เดือน ในวันสอบและให้มีการกระจายด้านภูมิหลังและความสามารถของนักเรียน เป็นข้อสอบที่วัดสมรรถนะทั่วไป (General Competencies) ในด้านการอ่าน คณิตศาสตร์

และวิทยาศาสตร์ (Reading, Mathematical and Scientific Literacy) เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีความรู้และทักษะมากน้อยเพียงใดเมื่อพิจารณาจากสิ่งท้าทายต่าง ๆ ที่เผชิญอยู่ในชีวิตจริง แต่ไม่ได้วัดว่านักเรียนมีผลการเรียนตามหลักสูตรที่โรงเรียนของตนใช้อยู่มากน้อยเพียงใด ข้อสอบ PISA มีทั้งแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ และแบบอัตนัย ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง นักเรียนแต่ละคนจะได้ชุดข้อสอบที่แตกต่างกัน บางประเทศขอจัดสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์ในปี ค.ศ.2015 ผลการสอบได้มีการนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างประเทศโดยใช้ค่าเฉลี่ย และบอกช่วงห่างของคะแนนสูงสุดและต่ำสุดของแต่ละประเทศเท่านั้น (อ้างอิงจาก <http://www.oecd.org/pisa/aboutpisa/pisafaq.htm> 25/05/16)

ผลการสอบ PISA เมื่อปี ค.ศ.2012 (อ้างอิงจาก <http://www.oecd.org/newsroom/asian-countries-top-oecd-s-latest-pisa-survey-on-state-of-global-education.htm03/12/2013>) แสดงว่า นักเรียนในทวีปเอเชีย มีผลการสอบสูงกว่าภูมิภาคอื่น ๆ จากผู้สอบ 510,000 คน ใน 65 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจ จีนเซี่ยงไฮ้ (Shanghai-China) และสิงคโปร์ ได้คะแนนสูงสุดในวิชาคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ กลุ่มที่มีคะแนนสูงในการสอบคณิตศาสตร์ คือ จีนฮ่องกง จีนไทเป เกาหลี จีนมาเก๊า ญี่ปุ่น ลิกเทเนสไตน์ สวิตเซอร์แลนด์ และเนเธอร์แลนด์ ประเทศเหล่านี้ เน้นครูคุณภาพ และการลงทุนพัฒนาคุณภาพครู ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับขนาดห้องเรียน และมีการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจน ให้ครูมีอิสระในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น

จากแหล่งข้อมูลของ OECD ระบุว่า 5 ประเทศแรกที่ได้คะแนนสูงสุดในการสอบวิทยาศาสตร์เมื่อปี ค.ศ.2012 ของ PISA คือ จีนเซี่ยงไฮ้ จีน ฮ่องกง สิงคโปร์ ญี่ปุ่น และฟินแลนด์ ส่วนประเทศที่มีคะแนนเฉลี่ยวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่า

ระดับมาตรฐาน (OECD average) คือ เอสทัวเนีย เวียดนาม โปแลนด์ แคนาดา ลิกเทินสไตน์ เยอรมนี จีนไทเป เนเธอร์แลนด์ ไอร์แลนด์ ออสเตรเลีย จีนมาเก๊า นิวซีแลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ สโลวีเนีย สหราชอาณาจักร เซีครีพับลิก และเบลเยียม

ด้านความสามารถในการอ่าน ผลการสอบ PISA ปี ค.ศ.2012 แสดงว่า นักเรียนมีผลการสอบในระดับดีที่สุด ร้อยละ 8.5 ของทั้งหมด ในจำนวนนี้ นักเรียนจีนเซี่ยงไฮ้ มีสัดส่วนสูงที่สุด (ร้อยละ 25.1) รองลงมา คือ จีนฮ่องกง ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ (มากกว่าร้อยละ 15 ทำคะแนนได้ระดับดีที่สุด) และนักเรียนในประเทศออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ เกาหลี ลิกเทินสไตน์ นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ และจีนไทเป มีนักเรียนมากกว่า ร้อยละ 10 ได้คะแนนสอบระดับดีที่สุด

การศึกษาแนวโน้มคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ของนานาชาติ

ประเทศ เป็นโครงการประเมินแนวโน้มของการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ในประเทศต่าง ๆ เรียกว่า Trends in International Mathematics and Science Study (TIMSS) ดำเนินการโดยสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (International Association for the Evaluation of Educational Achievement) ชื่อย่อว่า IEA) มีศูนย์อำนวยการอยู่ที่ TIMSS International Study Center ณ วิทยาลัยบอสตัน (Boston College) ซึ่งทำงานร่วมกับองค์กรเครือข่ายทั่วโลก เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1995 และจัดสอบทุกสี่ปี โดยวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 8 ซึ่งหากเทียบกับประเทศไทย คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปัจจุบันมีประมาณ 60 ประเทศ เข้าร่วมโครงการ TIMSS ซึ่งนอกจากจะทดสอบความรู้ของนักเรียน ยังมีแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียน ครู และ

ผู้บริหารโรงเรียนด้วย ดังนั้น ในหลายประเทศ เช่น ออสเตรเลีย จึงใช้ การสอบ TIMSS เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการประเมินผลการเรียนรู้ ระดับชาติ (The National Assessment Program) (Thompson, et al. ใน https://www.acer.edu.au/files/TIMSS-PIRLS_Australian-Highlights.pdf 25/05/2016)

การศึกษาความก้าวหน้าของความสามารถในการอ่านใน บานาประเทศ เป็นโครงการของ IEA เช่นเดียวกับ TIMSS ที่อธิบายแล้ว ข้างต้น เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.2001 เพื่อประเมินความเข้าใจ การอ่าน (Reading Comprehension) ของนักเรียนที่จบชั้นปีที่ 4 (เทียบ กับ ประถมศึกษาปีที่ 4 ของประเทศไทย) โดยจัดการทดสอบทุก 5 ปี ปัจจุบันเปลี่ยนจุดเน้นในการประเมินความคล่องและความเข้าใจพื้นฐาน มาประเมินความสามารถในการประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือใน โครงการต่าง ๆ ตามแนวคิดเรื่อง “Reading to do” ([http://timssand- pirls.bc.edu/pirls2016/framework.html#](http://timssand-pirls.bc.edu/pirls2016/framework.html#)) ทั้งนี้ PIRLS กำหนดขอบเขต ในด้านจุดประสงค์ของการอ่านไว้ 2 เรื่อง คือ การอ่านเพื่อประสบการณ์ (Reading for Literacy Experience) และการอ่านเพื่อค้นหาและใช้ ข้อมูลข่าวสาร (Reading to acquire and use Information) ผลการ สอบ PIRLS เมื่อปี ค.ศ.2011 แสดงว่า นักเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 10 อันดับแรก คือ จีนฮ่องกง รัสเซีย ฟินแลนด์ สิงคโปร์ เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา เดนมาร์ก โครเอเชีย จีนไทเป ไอร์แลนด์

สิ่งท้าทายมาตรฐานการศึกษาของชาติไทย

ประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญยิ่ง ผลการสอบ วัดความรู้และทักษะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน ใน PISA 2012 แสดงว่า มีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากปี ค.ศ.2012 ทั้งในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และการอ่าน เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนด้านการอ่าน กับประเทศ เพื่อนบ้านในเอเชีย มีข้อสังเกตว่าประเทศที่อ่านภาษาจีนออก จะได้ คะแนนการอ่านดี อาทิ จีนฮ่องกง จีนเซี่ยงไฮ้ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น แต่ประเทศไทย กับอินโดนีเซียได้คะแนนต่ำ

การที่ประเทศไทยจะปฏิรูปสู่ความเป็นประชาธิปไตยเพื่อให้เกิดความ มั่งคั่ง ยั่งยืน และมั่นคง ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการปกครอง และ สามารถก้าวขึ้นเป็นผู้นำในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกได้ในอนาคต จะต้องพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติให้ท้าทายยิ่งขึ้นและชัดเจน มากขึ้นกว่าที่กำหนดไว้ในปัจจุบันโดยจะต้องพิจารณาใหม่ทั้งนิยามและ ขอบเขตของมาตรฐานการศึกษาของชาติและควรให้สัมพันธ์กับวิธีการวัด และประเมินมาตรฐานการศึกษาที่ใช้อยู่ในระดับสากลด้วย

มาตรฐานการศึกษาของ ประเทศในทวีปอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย :

สหรัฐอเมริกา แคนาดา
สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์
และนิวซีแลนด์

มาตรฐานการศึกษาของ ประเทศในทวีปอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย

2

บทที่

สหรัฐอเมริกา แคนาดา สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์ และนิวซีแลนด์

เพื่อทำความเข้าใจซึ่งเปรียบเทียบกับมาตรฐานการศึกษา
ของประเทศต่าง ๆ ที่มีมาตรฐานการศึกษาในระดับสูง จึงได้เลือก
ศึกษาแบบเจาะจง รวม 10 ประเทศ ซึ่งตั้งอยู่ในหลากหลายภูมิภาค
ของโลก ประเทศที่มีวัฒนธรรมแบบตะวันตก คือ สหรัฐอเมริกา แคนาดา
สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์ และนิวซีแลนด์

โดยศึกษาจากเอกสารเกี่ยวกับ
ระบบการศึกษา การบริหาร
การศึกษา และมาตรฐาน
การศึกษาของชาติ

มาตรฐานการศึกษา : ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นผู้นำของโลกทางเศรษฐกิจและการทหาร มีความหลากหลายด้านเชื้อชาติ แต่มีกฎหมายเรื่องสิทธิมนุษยชน เพื่อต่อต้านการแบ่งแยกเชื้อชาติผิวพรรณ ประชากรในสหรัฐอเมริกา ประกอบด้วย ชาวผิวขาว ชาวผิวดำ ชาวเอเชีย ชาวพื้นเมือง อินเดียนแดงและอลาสก้า ชาวพื้นเมืองฮาวายและชาวเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาราชการของ 31 มลรัฐ และวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี ค.ศ.2008 เป็นสิ่งท้าทายที่รุนแรงมาก เหตุการณ์ 9/11 ก็ยังเป็นสิ่งที่สะเทือนขวัญ

และสิ้นคลอนอำนาจของสหรัฐอเมริกาอยู่ไม่น้อย แต่ขีดความสามารถในการแข่งขันของสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ.2014-2015 กำลังกลับมาเป็นอันดับที่ 3 ของโลก ในหลายด้าน บริษัทในสหรัฐอเมริกามีความละเอียดและมีนวัตกรรมสูง และได้รับการสนับสนุนจากระบบมหาวิทยาลัยที่เป็นเลิศ ซึ่งร่วมมือกับภาคธุรกิจอย่างน่าชื่นชมยิ่งในการวิจัยและพัฒนา (R&D) รวมทั้งตลาดแรงงานที่ยืดหยุ่นและขนาดของเศรษฐกิจภายในที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

ระบบการศึกษาในสหรัฐอเมริกาแตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ เนื่องจากรัฐธรรมนูญบัญญัติให้การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับทุกคน มลรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบในการคุ้มครองสิทธิดังกล่าว ระบบโรงเรียนส่วนใหญ่ใช้เวลาเรียน 12 ปี จำนวนปีของการศึกษาภาคบังคับขึ้นอยู่กับแต่ละมลรัฐ แต่ส่วนใหญ่จะบังคับตั้งแต่อายุ 5-6 ขวบ จนถึงอายุ 16 ปี บางมลรัฐให้เข้าเรียนจนถึงอายุ 18 ปี โรงเรียนรัฐบาลจัดการศึกษาแบบให้เปล่าและไม่สอนศาสนาใดศาสนาหนึ่ง โรงเรียนเอกชนอาจจะสอนศาสนาแต่นักเรียนจะต้องเสียค่าเล่าเรียน

ในปัจจุบัน มลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา จัดการศึกษาปฐมวัย (แรกเกิดถึง 5 ขวบ) โดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ สถานดูแลเด็ก (Day Care) และโรงเรียนก่อนประถมศึกษา (Pre-schools, Pre-K, Pre-kindergarten) โดยสถานดูแลเด็กเน้นการดูแลเด็กที่พ่อแม่ไม่สามารถเลี้ยงดูเด็กได้ด้วยตนเอง ส่วนโรงเรียนก่อนประถม เป็นการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้แบบชั้นเรียนเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับการเข้าโรงเรียน ตั้งแต่อายุประมาณ 3 ขวบ เน้นการพัฒนาสังคม ร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา และมักจะมี

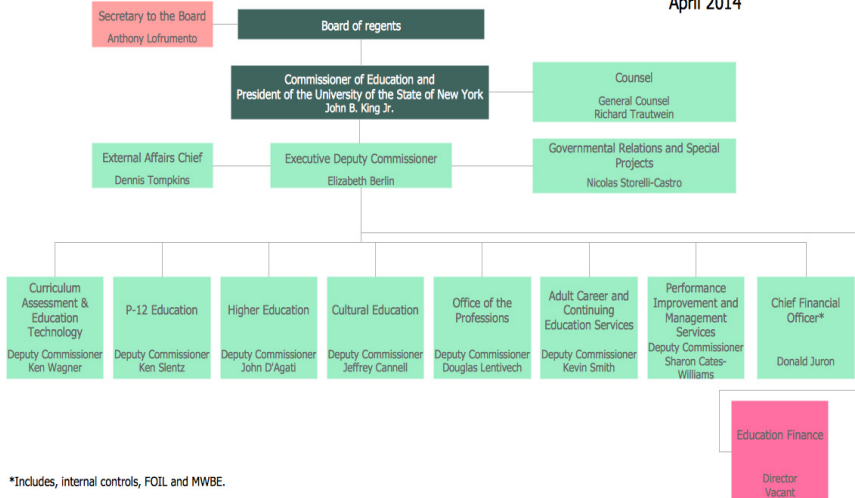
มาตรฐานการสอนและหลักสูตรกำหนดให้ดำเนินการ บางแห่งมีการนำ
แนวการสอนแบบพิเศษมาใช้ เช่น มอนเตสซอรี วอลดอร์ฟ เป็นต้น

การบริหารการศึกษา

การศึกษาในสหรัฐอเมริกาอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลมลรัฐ
และรัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลกลางจะมีส่วนสนับสนุนงบประมาณเพียงไม่ถึง
ร้อยละ 10 แต่ละมลรัฐจะมีหน่วยงานบริหารการศึกษาธิการของตนเอง
เรียกว่า Department of Education ซึ่งจัดให้กับทุกคนตั้งแต่ชั้นอนุบาล
ถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย และในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของมลรัฐ
ทั้งนี้ หลักสูตร งบประมาณ และนโยบายการศึกษาในระดับอนุบาลถึง
มัธยมศึกษาตอนปลาย ถูกกำหนดโดยคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา

New York State Education Department April 2014

*Includes, internal controls, FOIL and MWBE.

การกำหนดมาตรฐานการศึกษาโดยมลรัฐ

การกำหนดมาตรฐานการศึกษาในสหรัฐอเมริกา เป็นบทบาทของรัฐบาลระดับมลรัฐ และมักจะกำหนดเป็นวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างกว้างหรือกำหนดเป็นผลลัพธ์เชิงพฤติกรรม (Behavioral Outcome) หรือเป้าหมายสูงสุด (Lofty Goals)

การเรียนรู้ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มักจะเรียนวันละ 6.5 – 7 ชั่วโมง แต่ถ้าผู้ปกครองต้องการให้เรียนพิเศษหลังเลิกเรียนหรือก่อนเข้าเรียน จะมีบริการสอนพิเศษแบบเก็บค่าใช้จ่าจากผู้ปกครอง เรียกว่า School-Age Child Care ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียนเฉลี่ยวันละ 7.5 ชั่วโมง และกำหนดจำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำที่ทุกคนจะต้องเรียน แต่ไม่มีการสอบปลายปี แบบที่เรียกว่า Final Examination เหมือนในประเทศไทยหรืออีกหลายประเทศ นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย จะได้รับประกาศนียบัตร (High School Diploma) ซึ่งสามารถนำไปใช้สมัครเข้าเรียนต่อ

มาตรฐานการรับเข้าศึกษาต่อ

สถาบันอุดมศึกษาบางแห่ง อาจพิจารณารับเข้าเรียนโดยดูจากคะแนนเฉลี่ย (GPA) ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนชั้นปีที่ 12 (เทียบได้กับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในประเทศไทย) มักจะสอบวัดความรู้โดยใช้ข้อสอบที่เรียกว่า SAT's (Scholastic Aptitude Tests) หรือ ACTs (American College Tests) เพื่อนำผลไปใช้ประกอบการพิจารณาเข้าเรียนต่อวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย

ข้อสอบ SAT ซึ่งมีการดำเนินงานมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1901 ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น SAT Reasoning Test เมื่อปี ค.ศ.2005 ซึ่งมีการวัดความรู้และทักษะ 3 ด้าน คือ คณิตศาสตร์ การอ่านเชิงวิพากษ์ และการเขียน (Math, Critical Reading, and Writing)

การพัฒนามาตรฐานการศึกษาเพื่อใช้ร่วมกันทั้งประเทศ

นักการศึกษาของสหรัฐอเมริกาหลายสถาบัน พยายามที่จะพัฒนา มาตรฐานการศึกษาเพื่อใช้ร่วมกันทั้งประเทศ เพราะมีความเชื่อว่า มาตรฐาน เป็นเครื่องมือเบื้องต้นในการปฏิรูปการศึกษาของทั้งประเทศ นักการศึกษา และผู้กำหนดนโยบายการศึกษาควรที่จะกำหนดผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ที่ชัดเจน และเชื่อมโยงกับวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (National Research Council 2001) สถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เช่น

อเมริกันอะคาเดมี เพื่อเทียบเคียงความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ โดยการทดสอบออนไลน์ (American Academy for the Advancement of Science's Benchmarks Online หรือ Project 2061's Benchmark for Science Literacy) เพื่อปฏิรูปวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี ศึกษาในระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

มาตรฐานร่วมของมลรัฐ (Common Core State Standards Initiative) เป็นมาตรฐานความรู้ที่นักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นปีที่ 12 พึ่งมี จัดทำโดย The National Governors Association (NGA) ร่วมกับ สภาผู้บริหารโรงเรียนของมลรัฐ (Council of Chief State School Officers หรือ CCSSO) โดยให้ศูนย์ความเป็นเลิศของสมาคมผู้ว่าราชการชาติ (The National Governors Association Center for Best Practice) และสภาผู้บริหารโรงเรียน (Chief State School Officers) ร่วมมือ กับครู ผู้บริหารโรงเรียน และผู้เชี่ยวชาญ พัฒนามาตรฐานการศึกษา

ที่จะนำมาใช้ร่วมกัน มีการนิยามและกำหนดกรอบมาตรฐาน เพื่อใช้ในการเตรียมเด็กเข้าศึกษาต่อหรือเข้าสู่วิชาชีพหลังจากจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อมูลเมื่อปี ค.ศ.2011 แสดงว่า 45 มลรัฐ และเขตการปกครองวอชิงตัน (Washington D.C.) นำมาตรฐานนี้ไปใช้ ประกอบด้วย มาตรฐานด้านภาษาอังกฤษ (Language Arts Standards) ซึ่งวัดทักษะ 5 ด้าน คือ การอ่าน การเขียน การพูด การฟัง และการใช้ภาษา และมาตรฐานด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย การฝึกฝนทางคณิตศาสตร์ และเนื้อหาสาระทางคณิตศาสตร์ (รายละเอียดใน ดร.สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ, 2558. จาก <http://www.corestandards.org>)

การวิจัยเพื่อการศึกษาและเรียนรู้เพื่อเป็นข้อมูลการจัดการศึกษาแบบมุ่งมาตรฐาน (Mid-Continent Research for Education and Learning's Resources for Standards-Based Education) เรียกว่า McREL ซึ่งร่วมมือกับองค์กร โรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษา และมลรัฐต่าง ๆ

การรายงานผลการเรียนในระดับชาติ (The National Report Card – National Assessment of Education Progress - NAEP) เป็นรายงานเกี่ยวกับผลการศึกษาของนักเรียนทั้งประเทศและของกลุ่มย่อยต่าง ๆ ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน เปรียบเทียบกันในระดับชั้นปีที่ 4, 8 และ 12

มาตรฐานการศึกษาของแต่ละวิชา (Subject Standards) พัฒนาขึ้นโดยองค์กรต่าง ๆ ในระดับชาติที่สนับสนุนการเรียนการสอนวิชานั้น เช่น *วิชาศิลปะและดนตรี* และจัดพิมพ์ในชื่อ The National Core Arts Standards ครอบคลุมเนื้อหาของวิชาเต้นรำ ศิลปะมีเดีย ดนตรี การละคร และศิลปะเสมือน *วิชาหน้าที่พลเมือง (Civic)* จัดทำเว็บไซต์เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและยกระดับมาตรฐานวิชาหน้าที่พลเมือง โดย The Center for Civic Education ซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับเครือข่ายพลเมือง

และรัฐบาลของมลรัฐต่าง ๆ รวมทั้งโปรแกรมทางนิติศาสตร์ซึ่งได้รับการอุดหนุนจากสมาคมและมูลนิธิ วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และองค์กรพัฒนาเอกชนต่าง ๆ ที่สนับสนุนการเรียนการสอนเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ และกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชน *วิชาเศรษฐศาสตร์ (Economics)* จัดทำมาตรฐานร่วมสำหรับวิชาเศรษฐศาสตร์และดาวนโหลดไว้ในเว็บไซต์ของสภาเศรษฐศาสตร์ศึกษา (Council for Economic Education หรือ CEE) เป็นต้น

มาตรฐานการศึกษา : ประเทศแคนาดา

ประเทศแคนาดาตั้งอยู่ในทางเหนือของทวีปอเมริกาเหนือ มีกษัตริย์เป็นประมุข ปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา (Parliamentary Democracy) มีรูปแบบของเขตการปกครองแบบสมาพันธ์รัฐ (Confederation) แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 รัฐ/จังหวัด (Province) และ 3 เขตปกครองพิเศษ ประเทศแคนาดาต้องการที่จะพัฒนาแหล่งทรัพยากรทางพลังงานและพยายามจะรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติให้อยู่ในสภาพดี การปฏิรูปหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 จนถึงปัจจุบัน ทำให้ประเทศแคนาดาเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจแบบสังคมชนบทเป็นสังคมเมือง ซึ่งพึ่งพาอุตสาหกรรม และมีความเติบโต

ทางเศรษฐกิจเป็นอันดับที่สิบของโลก และเป็นประเทศที่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง

1. ระบบการศึกษาและการบริหารการศึกษา

การศึกษาของแคนาดาอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการของแต่ละรัฐและเขตปกครองพิเศษ ดังนั้นระบบการศึกษาจึงมีความแตกต่างกัน แต่ด้วยการประสานความร่วมมือทางด้านวิชาการของคณาจารย์และสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งคณะกรรมการบริหารการศึกษา ทำให้การศึกษาทั่วทั้งแคนาดามีมาตรฐานสูง ระดับเดียวกัน และมีการจัดระบบการศึกษาคล้ายคลึงกัน ระบบการศึกษาของแคนาดาประกอบด้วยสถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา ถึงระดับมหาวิทยาลัย แต่ละมหาวิทยาลัยจะมีมาตรฐานของตนเอง โดยส่วนใหญ่จะดูความสามารถทางด้านภาษาสำหรับนักศึกษาต่างชาติจากผลคะแนน TOEFL หรือ IELTS โดย TOEFL ต้องมีคะแนนอย่างต่ำ 550

การบริหารการศึกษา

ประเทศแคนาดา มีระบบบริหารการศึกษาที่กระจายอำนาจไปยังรัฐหรือเขตปกครองต่าง ๆ คล้ายในสหรัฐอเมริกา และไม่มีกระทรวงศึกษาธิการในระดับชาติ แต่มีรัฐบาลของ 10 รัฐ และ 3 เขตการปกครองพิเศษ เรียกว่า Provincial and Territorial Governments รับผิดชอบการพัฒนาหลักสูตร กำหนดนโยบายและริเริ่มการบริหารการศึกษาของรัฐหรือเขตการปกครองนั้น ๆ โดยแต่ละรัฐและเขตการปกครองมีกระทรวงศึกษาธิการของตนเอง

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

ประเทศแคนาดา มีผู้ใหญ่ที่จบระดับวิทยาลัยมากที่สุดในโลก และเป็นประเทศผู้นำด้านการอุดมศึกษา ที่มีอัตราการเข้าเรียนสูงและมีความสามารถในการผลิตแรงงานมีทักษะ ที่มีผลดีต่อตลาดแรงงาน แต่การมีผู้เรียนในระดับวิทยาลัยมากที่สุด ยังไม่เพียงพอสำหรับการแข่งขันในเศรษฐกิจของโลกในอนาคต เพราะแม้ว่าจะอยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนสูงเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนสอบแข่งขันระหว่างประเทศที่เป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ ก็ยังต่ำกว่าของเกาหลีใต้ ญี่ปุ่น จีนฮ่องกง จีนเซี่ยงไฮ้ และสิงคโปร์ (PISA ปี ค.ศ. 2012)

2.1 มาตรฐานการศึกษาของจังหวัดหรือเขตปกครองพิเศษ ในปี

ค.ศ.1999 สภารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (CMEC) ได้ประกาศกฎบัตรทางการศึกษา เรียกว่า Victoria Declaration เน้นเป้าหมายสำคัญคือ การพัฒนาพลเมืองที่ไม่เพียงแต่จะมีพัฒนาการด้านส่วนตัว แต่จะต้องมีการพัฒนาที่สอดคล้องกับเป้าหมายทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ และกำหนดเป้าหมายที่สามารถปฏิบัติได้จริง ความร่วมมือกันในการพัฒนาหลักสูตรและปฏิบัติการที่เป็นเลิศ การขยายการศึกษาต่ออุดมศึกษา ส่งเสริมการวิจัยที่ใช้นโยบายเป็นฐานมากขึ้น และเชื่อมต่อกันมากขึ้นระหว่าง CMEC กับรัฐบาลกลาง นโยบายสำคัญอย่างหนึ่งของ CMEC คือ **การใช้หลักสูตรเดียวกันในโรงเรียนทั้งหลายทั้งปวง** และการเลือกสรรคนเก่งเข้ามาเรียนรู้ในแต่ละจังหวัด โดยเน้นการบูรณาการบุคลากรของผู้เกี่ยวข้องให้มากขึ้น

ออนตาริโอ เป็นรัฐหนึ่ง que ประสบความสำเร็จในการยกระดับมาตรฐานการศึกษา โดยนำกลยุทธ์ความสำเร็จของนักเรียน (Student Success Strategy) มาใช้นั้นการค้นพบจุดอ่อนของนักเรียนได้อย่างรวดเร็ว รับผิดชอบต่อความ

ช่วยเหลือพิเศษ และให้โอกาสเรียนซ่อมเสริมแบบตัวต่อตัว และมีการเพิ่มประกาศนียบัตร ซึ่งภาคอุตสาหกรรมรับรองให้แก่นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย 18 สาขาวิชา ที่สอบผ่านด้านเทคนิคศึกษา เป็นต้น

รัฐบริติชโคลัมเบีย จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้เรียน 4 หมวดวิชา คือ (1) การอ่าน การเขียนและการคิดเลข (2) สังคมศึกษา (3) วิทยาศาสตร์ และ (4) การเรียนรู้จากประสบการณ์ในระดับนี้ ให้เรียนกับครูประจำชั้น ส่วนในมัธยมศึกษาตอนต้น (เกรด 6-8) จัดการเรียนการสอน 4 หมวดวิชา คือ (1) การอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์ (2) สังคมศึกษา (3) วิทยาศาสตร์ และ (4) การค้นคว้า หรือ Explorations โดยให้เรียนกับครูประจำวิชาและครูประจำศูนย์การเรียนรู้ เมื่อขึ้นไปในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 9 ถึง 12) ให้เรียนหลักสูตร Graduation Program มีรายวิชาซึ่งเป็นวิชาการ 6 วิชา เรียกว่า Academics ได้แก่ (1) ภาษาอังกฤษ (2) คณิตศาสตร์ (3) เทคโนโลยี (4) เคมี (5) ชีววิทยา (6) ฟิสิกส์ และหมวดวิชาสังคมศาสตร์ (Social Sciences) และมีวิชาเลือกด้วยแล้วให้มีการสอบในระดับรัฐ/จังหวัด คือ AP courses และ IB courses วิสัยทัศน์การศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ สร้างค่านิยมความนับถือผู้อื่น ความเชื่อมั่น การครองตนอย่างมีเกียรติ ซื่อสัตย์ มีจริยธรรม และการทำงานเป็นทีม

2.2 การทดสอบมาตรฐานการศึกษาระดับจังหวัด/รัฐ ในรัฐออนตาริโอ มีหน่วยงานทดสอบมาตรฐานการศึกษา ชื่อ Education Quality and Accountability Office (EQAO) เพื่อทำหน้าที่บริหารการทดสอบมาตรฐานหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ (1) การทดสอบทักษะการอ่านเขียนและคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียกชื่อว่า The Assessment of Reading, Writing and Mathematics, Primary Division (Grades 1-3)

(2) การทดสอบทักษะการอ่าน เขียน คณิตศาสตร์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรียกว่า Grade 6 Junior Division Assessment (3) การทดสอบทักษะคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรียกว่า Grade 9 Assessment of Mathematics และ (4) การทดสอบทักษะการอ่านเขียนระดับมัธยมศึกษา เรียกว่า The Ontario Secondary School Literacy Test (OSSLT) เป็นการวัดว่าได้มาตรฐานขั้นต่ำสุดของการอ่านและการเขียนวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาจนถึงปลายปีของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อรับประกาศนียบัตรระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเรียกว่า Ontario Secondary School Diploma

2.3 การทดสอบมาตรฐานการศึกษาของชาติและนานาชาติ กรณีจังหวัดออนตาริโอ หน่วยงานบริหารการสอบ (EQAO) จัดสอบ Pan Canadian Assessment Program (PCAP) ซึ่งเป็นการสอบระดับชาติ และจัดสอบ TIMSS, PIRLS, PISA และสอบทักษะคอมพิวเตอร์และสารสนเทศศึกษา เรียกว่า The International Computer and Information Literacy Study (ICILS) ซึ่งเป็นระดับนานาชาติ ข้อสอบ PCAP เป็นโปรแกรมการทดสอบมาตรฐานวัดทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ทุก 3 ปี วัดจากนักเรียนเกรด 8 ริเริ่มโดย สภารัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ (CMEC) เริ่มจัดสอบเมื่อปี ค.ศ.2007

มาตรฐานการศึกษา : สหราชอาณาจักร

ประเทศสหราชอาณาจักร (United Kingdom) อังกฤษ (England) เวลส์ (Wales) และสกอตแลนด์ (Scotland) เกาะไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland) เป็นประเทศอุตสาหกรรมประเทศแรกของโลก และเป็นมหาอำนาจอันดับหนึ่งของโลกในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20

1. ระบบการศึกษาและการบริหารการศึกษา

ระบบการศึกษาของสหราชอาณาจักร แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับปฐมวัย (Early Years Education) ระดับประถมศึกษา (Primary Education) ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education) ระดับต่อเนื่อง (Further Education หรือ FE) และระดับอุดมศึกษา (Higher Education หรือ HE) ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ ในช่วงอายุ 5 ขวบ (ในไอร์แลนด์เหนือ เริ่มตั้งแต่ 4 ขวบ) ถึง อายุ 16 ปี การศึกษาต่อเนื่อง (FE) ไม่เป็นภาคบังคับ และครอบคลุมการศึกษาที่ไม่ถึงขั้นก้าวหน้า (non-advanced education) ซึ่งสามารถเรียนได้ในวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา ส่วนการศึกษาในระดับ อุดมศึกษา จะสูงกว่าระดับทั่วไป ซึ่งเรียกว่า GCE A levels หรือเทียบเท่า

การศึกษาระดับปฐมวัย (Early Year Education) ตั้งแต่เดือนกันยายน ค.ศ.2010 รัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายให้เด็กอายุ 3 และ 4 ขวบ เข้าเรียนฟรีในชั้นเตรียมอนุบาล (Free Nursery Education) ปีละ 38 สัปดาห์ เนื่องจากได้ประกาศกฎหมายการศึกษา The Education Act (ค.ศ.2002) ขยายหลักสูตรแห่งชาติสำหรับอังกฤษ ให้ครอบคลุมระดับพื้นฐานในช่วงก่อน ประถมศึกษา

ในอังกฤษมีโรงเรียนมัธยมศึกษาหลายประเภท ขึ้นอยู่กับนโยบาย ของรัฐบาลท้องถิ่น โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบผสม (Comprehensive Schools) มักจะรับเด็กเข้าเรียนโดยพิจารณาจากถิ่นฐานที่อยู่ แต่โรงเรียนประเภทอะคาเดมี่ (Academies) ซึ่งมีอิสระมากกว่า ในการที่จะคิดนวัตกรรมใหม่ ๆ และยกระดับมาตรฐานการศึกษา ได้ถูกนำมาใช้เพื่อทดแทนโรงเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ มีกฎหมาย ขยายอะคาเดมี่ เรียกว่า Academies Act (ค.ศ.2010) เปิดโอกาส ให้โรงเรียนประเภทต่าง ๆ สมัครเข้าโครงการ เพื่อยกระดับเป็น

อะคาเดมี ในช่วงแรกเป็นโรงเรียนที่ได้รับการประเมินจาก Ofsted ให้อยู่ในระดับเป็นเลิศ (Outstanding) ได้รับการจัดตั้งเป็นอะคาเดมีเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ.2010 ในเวลส์ โรงเรียนมัธยมศึกษาสำหรับเด็กตั้งแต่อายุ 11 ปี จนจบระดับการศึกษาภาคบังคับเป็นอย่างต่ำ ในสก๊อตแลนด์ โรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นแบบประสมมีระยะเวลาเรียน 6 ปี ในพื้นที่ห่างไกลหลายแห่ง เรียนเพียง 2 ปี หรือ 4 ปี ในไอร์แลนด์เหนือ การศึกษาหลังระดับประถมศึกษา เรียกว่า Post-Primary Education เป็นภาคบังคับ 5 ปี และการศึกษาต่อเนื่องหลังภาคบังคับ อีก 2 ปี ถ้าต้องการเรียนต่อเพื่อสอบ GCSE (General Certificate of Secondary Education) หรือ ระดับ 2-3 (Level 2 courses to Level 3)

ในสหราชอาณาจักร นักเรียนชั้นปีสุดท้ายของระดับมัธยมศึกษา มักจะเข้าสอบกับหน่วยสอบกลาง เช่น สอบ GCSE ในอังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ และสอบ Standard Grades ในสก๊อตแลนด์ ซึ่งแบ่งเป็น 2 เกรด คือ เกรดมาตรฐานชาติ (National Qualifications (NQ) Standard Grade) และเกรดสูงกว่ามาตรฐานชาติ (NQ Higher Grade)

การศึกษาต่อเนื่อง (Further Education) คือ การศึกษาทุกรูปแบบที่ไม่เน้นวิชาการชั้นสูง หลังจากภาคบังคับจัดให้ในวิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่อง (FE colleges) ในที่ทำงาน และสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่และการเรียนรู้ของชุมชน ส่วน**การอุดมศึกษา (Higher Education)** ถูกนิยามว่าเป็นการศึกษาที่มีมาตรฐานสูงกว่า GCE A level หรือสูงกว่ามาตรฐาน NQ Higher Grade หรือ GNVQ/NVQ level 3 หรือ Edexcel หรือ SQA National Certificate/Diploma

การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษาโดยทั่วไป

เนื่องจากสกอตแลนด์แยกการบริหารการศึกษา ออกไปต่างหาก ในที่นี้จึงจะกล่าวถึงเฉพาะการบริหารการศึกษาของอังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น

อังกฤษ มีกรมเพื่อเด็ก โรงเรียน และครอบครัว และกรมเพื่อธุรกิจ นวัตกรรมและทักษะ (Department for Business, Innovation and Skills - BIS) ทำหน้าที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาโดยทั่วไป กำหนดนโยบาย และวางแผนทิศทางและระบบการศึกษา

การบริหารคุณวุฒิ หลักสูตร และการประเมินมาตรฐานการศึกษา

อังกฤษและไอร์แลนด์ มีสำนักงานกำกับดูแลด้านคุณวุฒิและการสอบ (The Office of the Qualifications and Examinations Regulations หรือ Ofqual) เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลเรื่องคุณวุฒิและการประเมินผล เริ่มมาตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2010 (เป็นกรมที่ไม่สังกัดกระทรวง) ขึ้นตรงกับคณะรัฐมนตรี

เวลส์ ให้กรมสำหรับเด็ก การศึกษา การเรียนรู้ตลอดชีวิต และทักษะ (The Department for Children, Education, Life long Learning and Skills - DCELLS) มีหน้าที่ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลเวลส์ เกี่ยวกับเรื่อง หลักสูตร การประเมินและการประเมินคุณวุฒิในโรงเรียนต่าง ๆ และประกันว่าการศึกษานอกโรงเรียนในสายสามัญและสายอาชีพจะมีคุณภาพและมาตรฐาน ประเมินหลักสูตรของโรงเรียน และประเมินการบริหารจัดการของโรงเรียนประเภท Maintained schools

ไอร์แลนด์เหนือ มีสภาหลักสูตร การสอบและการประเมินผล ชื่อ The Northern Ireland Council for the Curriculum, Examination and Assessment (CCEA) มีหน้าที่รายงานให้กรมการศึกษาของไอร์แลนด์เหนือ ทราบผลการประเมินหลักสูตร การสอบ และการติดตาม ประเมินผลการ ศึกษา รวมทั้งจัดการสอบและการประเมินผล ประกันมาตรฐาน และควม มีมาตรฐานที่เทียบเท่ากับมาตรฐานของอังกฤษ

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

2.1 อังกฤษ

กฎหมายการศึกษา ค.ศ.1996 กำหนดให้อังกฤษมีหลักสูตรการศึกษา ของชาติ (National Curriculum) และให้มีการพัฒนามาตรฐานสาระ การเรียนรู้และความรู้ความสามารถที่นักเรียนควรมีในแต่ละช่วงชั้น เพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา ของชาติด้านการรู้หนังสือ (Literacy) และด้านคณิตศาสตร์ (Numeracy) ด้วย (ศักดิ์ชัย นิรัฐทวี และ สุณี รักษาเกียรติศักดิ์, 2542. หน้า 57-59)

เมื่อปี ค.ศ.2003 เอกสารสีเขียวเกี่ยวกับเด็ก (Every Child Matters Green Paper) ของรัฐบาลอังกฤษ เสนอมาตรการปฏิรูปเพื่อปรับปรุง การดูแลและสนับสนุนเด็ก 5 ด้าน คือ การมีสุขภาพที่ดี มีความ ปลอดภัย เรียนอย่างสนุกและมีผลสัมฤทธิ์ เป็นพลเมืองดีที่ทำประโยชน์ ต่อสังคม และอยู่ดีกินดีเศรษฐกิจดี ส่งผลให้มีกฎหมาย The Children Act ในปี ค.ศ.2004 แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.2006 ตามด้วยแผนพัฒนาเด็ก ปี ค.ศ.2007 กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวถึงปี ค.ศ.2020 สนับสนุนครอบครัว ให้ร่วมดูแลการศึกษาของเด็ก และให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางชุมชน

เชื่อมโยงกันระหว่างพ่อแม่ โรงเรียน และหน่วยบริการในชุมชนและอื่น ๆ ให้ช่วยกันจัดบริการการเรียนรู้ สุขภาพ และความสุขให้แก่เด็ก ต่อมาเมื่อ ค.ศ.2009 ได้ออกกฎหมาย The Apprenticeships, Skills, Children and Learning Act ขยายหุ้นส่วนของการฝึกงาน ฝึกทักษะต่าง ๆ และจัดการเรียนรู้ออกไปอีกหลายรายการ รวมทั้งโรงเรียนซึ่งก็เป็นหุ้นส่วนในเรื่องเหล่านี้ด้วย และให้มีคณะกรรมการกองทุนเด็ก ชื่อ Children's Trust Board ด้วย ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงด้านมาตรฐานการศึกษาของชาติ เช่น

1) การเริ่มใช้กรอบมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย

Statutory framework for the Early Years Foundation Stage ซึ่งเริ่มใช้ในเดือนกันยายน ค.ศ. 2014 กำหนดให้พัฒนาเด็กปฐมวัย 2 ส่วน ส่วนแรก มี 3 สาขการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความอยากรู้อยากเห็น ใฝ่รู้ใฝ่เรียน คือ การสื่อสารและภาษา (Communication and Language) การพัฒนาสุขภาพกาย (Physical Development) การพัฒนาบุคคล สังคมและอารมณ์ (Personal, Social and Emotional Development) ส่วนที่สอง 4 สาขการเรียนรู้ เพื่อสนับสนุนส่วนแรกให้เข้มแข็งมากขึ้น ได้แก่ การอ่านและการเขียน (Literacy) คณิตศาสตร์ (Mathematics) ความเข้าใจโลก (Understanding the World) และศิลปะการแสดงออก และการออกแบบ (Expressive Arts and Design) กำหนดแนวการจัดการเรียนรู้โดยให้เน้น การเล่นและค้นคว้า (Playing and Exploring) การเรียนรู้โดยลงมือปฏิบัติจริง (Active Learning) และการสร้างสรรค์และคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ (Creating and Thinking Critically) ให้ประเมินพัฒนาการของเด็กเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ และประเมินความก้าวหน้า

เมื่ออายุ 2-3 ขวบ เรียกว่า Progress Check และต้องจัดทำรายงานความก้าวหน้าในการพัฒนาเด็กแต่ละคน ก่อนวันที่ 30 มิถุนายน หลังจากเด็กอายุครบ 5 ขวบ รายงานนี้ เรียกว่า Early Years Foundation Stage Profile (EYFSP)

2) มาตรฐานการศึกษาตามหลักสูตรแห่งชาติ

หลักสูตรแห่งชาติสำหรับโรงเรียนประถมศึกษา (National Curriculum for Primary School) ฉบับปี ค.ศ.2013) มีเป้าหมายเพื่อจัดให้นักเรียนได้รับการแนะนำให้มีความรู้ที่จำเป็นต่อการเป็นพลเมืองที่มีการศึกษาให้ทำได้ดีที่สุดในขณะที่คิดและพูด และช่วยให้ได้รับความพึงพอใจในความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความสำเร็จของมนุษย์ และกรอบหลักสูตรแห่งชาติ ช่วงชั้นที่ 3 และ 4 (ค.ศ.2514) ให้ทุกโรงเรียน จัดการประถมศึกษาและมัธยมศึกษาโดยแบ่งเป็น 4 ช่วงชั้น มีเนื้อหาในหลักสูตร 12 รายวิชา แบ่งเป็นวิชาแกน 3 วิชา คือ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิชาพื้นฐาน 9 วิชา คือ ศิลปะและการออกแบบความเป็นพลเมืองดี การใช้คอมพิวเตอร์ การออกแบบและเทคโนโลยี ภาษาต่าง ๆ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี พลศึกษา แต่ในช่วงชั้นที่ 1 ไม่ต้องเรียนวิชาภาษาต่าง ๆ และความเป็นพลเมืองดีช่วงชั้นที่ 2 ไม่เรียนวิชาความเป็นพลเมืองดี ช่วงชั้นที่ 4 เรียนเพียง 6 วิชา คือ วิชาแกน 3 วิชา และวิชาพื้นฐาน 3 วิชา (ความเป็นพลเมืองดี การใช้คอมพิวเตอร์ และพลศึกษา) ในช่วงชั้นที่ 2 เรียกว่า ภาษาต่าง ๆ ว่า ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ในช่วงชั้นที่ 3 เรียกว่า ภาษาต่างประเทศสมัยใหม่ (Modern Foreign Language) ให้สอนศาสนาศึกษา (Religious Education) ทุกช่วงชั้น ให้สอนเพศศึกษาและความสัมพันธ์ (Sex and Relation Education หรือ SRE) ในช่วงชั้นที่ 3 และ 4

2.2 เวลส์

มีแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กอายุ 3 ถึง 19 ปี (Welsh Government. Qualified or Life. An Education Improvement Plan for 3 to 19-year-olds in Wales. 2014) มีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและผู้เยาว์ ทุกคนได้รับประโยชน์จากการสอนและการเรียนรู้ที่เป็นเลิศ โดย (1) พัฒนาครูให้สามารถใช้วิธีสอนที่ดี (2) ปรับปรุงหลักสูตรให้น่าสนใจสำหรับผู้เรียน นำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ความรู้และทักษะต่าง ๆ (3) ยกกระดับมาตรฐานการศึกษาโดยรวมมีกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และจัดหมวดหมู่มาตรฐานอาชีวศึกษาและมาตรฐานการฝึกอบรม ในกรอบคุณวุฒิการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมและการศึกษาต่อเนื่อง ให้เหมาะสำหรับการเรียนการสอนในโรงเรียนตั้งแต่ก่อนประถมศึกษาจนถึงอายุ 16 ปี และปรับปรุงคู่มือการสอบ Baccalaureat และ Advanced System ให้เหมาะสมกับเด็กเวลส์ (4) ให้ผู้นำทางการศึกษาทุกระดับ ร่วมมือกันเพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาของเวลส์ กำหนดเป้าหมายว่า ภายในปี ค.ศ.2021 จะได้อย่างน้อย 500 คะแนน ในการสอบ PISA ทั้งในด้านการอ่านเขียน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

2.3 ไอร์แลนด์เหนือ

หลักสูตรประถมศึกษาของไอร์แลนด์เหนือ ค.ศ.2007 (The Northern Ireland Curriculum Primary. 2007) ครอบคลุม 3 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 มีโครงสร้างเนื้อหา แบ่งเป็น 6 สาขาการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาและการอ่านเขียน (Language and Literacy) คณิตศาสตร์และเลขคณิต (Mathematics and Numeracy) ศิลปะต่าง ๆ (Arts) ซึ่งรวมถึง ศิลปะ การออกแบบ การละคร และดนตรีโลกรอบตัวเรา (The World Around Us) การพัฒนาตนและความเข้าใจ

ผู้อื่น (Personal Development and Mutual Understanding) และ พลศึกษา (Physical Education) มีเป้าหมายเพื่อเสริมพลังให้สามารถ พัฒนาศักยภาพของตนและเลือกทางเดินและตัดสินใจได้อย่างมีข้อมูล และรับผิดชอบได้ตลอดชีวิต ทักษะและความสามารถที่พึงประสงค์ คือ

1. ทักษะข้ามหลักสูตร เรียกว่า Cross-curricular skills มี 3 ทักษะ คือ ทักษะการสื่อสาร ทักษะคณิตศาสตร์ ทักษะการใช้สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. ทักษะการคิดและขีดความสามารถส่วนบุคคล ประกอบด้วย 1) การคิด การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ 2) การจัดการด้วยตนเอง 3) การทำงานร่วมกับผู้อื่น 4) การจัดการสารสนเทศ 5) การคิดริเริ่มสร้างสรรค์

มาตรฐานการศึกษา : ประเทศฟินแลนด์

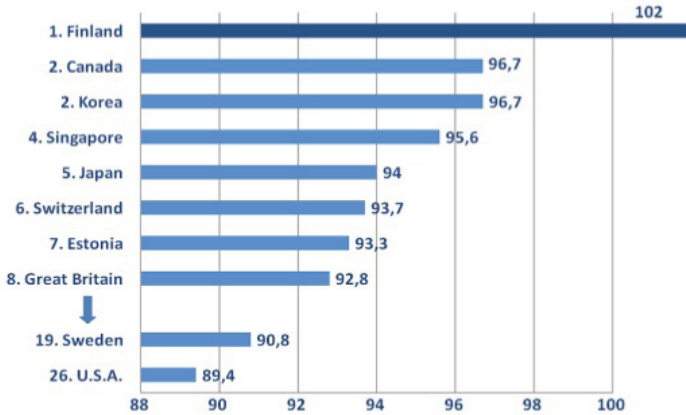

ฟินแลนด์เป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มสแกนดิเนเวีย ถูกจัดอันดับว่า เป็นประเทศที่ดีที่สุดในโลก มีการทุจริตน้อยที่สุด ฟินแลนด์ให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก และลงทุนทางการศึกษาสูงมาก จนกระทั่งได้ชื่อว่ามีคุณภาพการศึกษาดีที่สุดในโลก อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจซึ่งขับเคลื่อนโดยนวัตกรรม และมีผลงานที่ดีเด่นหลายด้าน มีความโปร่งใส ในสถาบันต่าง ๆ ของรัฐ เป็นอันดับ 1 ของโลก มีโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่มีคุณภาพสูง จุดแข็งที่สำคัญที่สุด คือ ชีตความสามารถในการสร้างนวัตกรรม ซึ่งเป็นอันดับที่ 1 ของโลก เพราะลงทุนในการวิจัยและพัฒนาโดยภาคเอกชนเป็นอันดับที่ 3 เชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยต่าง ๆ กับภาคอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 มีระบบการศึกษา และการฝึกอบรมที่ดีเป็นอันดับที่ 1 และมีความพร้อมด้านเทคโนโลยีอยู่ที่อันดับ 11 ของโลก

FINNISH NATIONAL BOARD OF EDUCATION

Best education in the world – even better than possible...

Source: Newsweek (Aug. 2010)

Max. 100

For education and learning

1. ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองฟินแลนด์ทุกคน เป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา คือ การยกระดับคุณภาพและการให้โอกาสทางการศึกษาที่เสมอภาคกัน (The Basic Education Act of 1998, Section 2) จุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ เพื่อสนับสนุนพัฒนาการของนักเรียนให้เติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และเป็นสมาชิกของสังคมที่รับผิดชอบอย่างมีจรรยาบรรณ และเพื่อให้ความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เป้าหมายของการศึกษาก่อนประถม มุ่งปรับปรุงขีดความสามารถในการเรียนรู้ของเด็ก ส่งเสริมความมีอารยธรรม (Promote Civilization) และความเท่าเทียมกันในสังคม เตรียมเด็กเข้าสู่ระบบการศึกษาและการพัฒนาตนเองชั่วชีวิต

ระบบการศึกษา จำแนกเป็น 3 ระดับ (Finnish Board of Education. 2010. UNESCO. IBE/2012/CP/WDE/FI, and Halinen. 2014) คือ

1. การศึกษาก่อนประถมและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Pre-primary Education and Basic Education) เป็นภาคบังคับ การศึกษาก่อนประถม (Pre-primary) เรียน 1 ปี สำหรับนักเรียนปกติ อายุ 6 ขวบ หรือ 2 ปี สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ที่ให้เข้าเรียนตั้งแต่ 5 ขวบ หรือเรียน 2 ปี

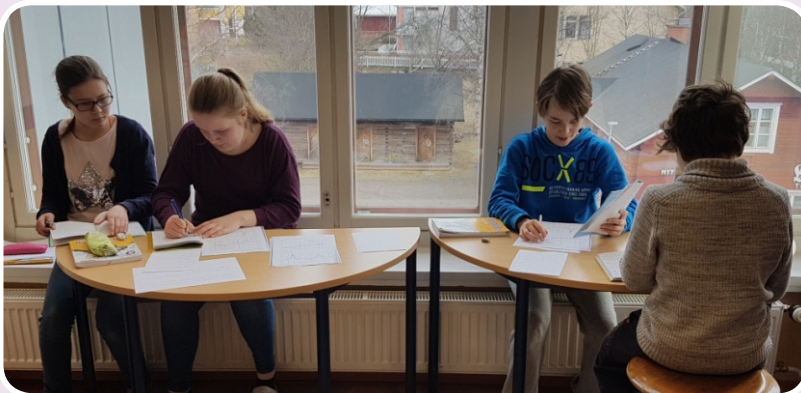
การศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับ แบ่งเป็น 9 ชั้นปี (เกรด 1-9) สายสามัญ ซึ่งเด็กทุกคนต้องเรียนเหมือน ๆ กัน รัฐรับรองสิทธิให้ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมกัน เป็นระบบสายเดี่ยว (Single Track System) จัดการเรียนการสอนในโรงเรียนแบบผสม (Comprehensive schools) ให้ครูประจำชั้นสอนชั้นปีที่ 1-6 ครูประจำวิชาสอนในชั้นปีที่ 7-9

2. มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ การศึกษาหลังภาคบังคับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Post-compulsory upper Secondary Education) จัดการเรียนการสอนใน 2 แบบ คือ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ และในสถาบันอาชีวศึกษา

3. อุดมศึกษา จำแนกเป็น 2 สาย คือ (1) มหาวิทยาลัยจำแนกเป็นระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก (2) โพลีเทคนิค แบ่งเป็น โพลีเทคนิคระดับปริญญาตรี เรียน 3-4 ปี โพลีเทคนิค ระดับปริญญาโท เรียน 1-2 ปี ก่อนเข้าเรียนโพลีเทคนิคอาจจะต้องมีประสบการณ์การทำงานด้วย

การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษาของประเทศฟินแลนด์ อยู่ภายใต้คณะรัฐบาล (Parliament Government) โดยการบริหารของกระทรวงการศึกษา และวัฒนธรรม (Ministry of Education and Culture) คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติฟินแลนด์ (National Board of Education เรียกว่า (NBE) ซึ่งจะมีหน่วยงานบริหารในระดับภูมิภาครองรับ เรียกว่า State Regional Organizations ใช้หลักการกระจายอำนาจ ไปยังผู้จัดการศึกษา ในระดับท้องถิ่นหรือองค์กรเอกชน ซึ่งเป็นผู้จัดการศึกษาโดยโรงเรียนหรือสถาบันที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสังกัด

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

ฟินแลนด์ไม่มีมาตรฐานการศึกษาของชาติเป็นการเฉพาะ แต่มี**หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นภาคบังคับ**ซึ่งกำหนดโดยระดับชาติ การปฏิรูปการศึกษาตามทิศทางนี้ เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1968 เพื่อเน้นการเตรียมเด็กให้สามารถแข่งขันในเศรษฐกิจฐานความรู้ ตามกรอบแนวคิด “Common Comprehensive Education System” ได้เริ่มประกาศใช้ทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ.1977 คุณลักษณะสำคัญของมาตรฐานการศึกษาแนวใหม่ มี 3 ประการ (Porter-Magee, 2012) คือ 1) การพัฒนาและนำหลักสูตรแห่งชาติมาใช้ 2) มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการพัฒนาคุณภาพครูและ 3) มีการตรวจติดตามผลโดยส่วนกลางเพื่อทำให้เกิดการยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนได้จริง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของฟินแลนด์ มี 2 ระดับ คือ **หลักสูตรแกนกลางก่อนประถมศึกษา** (National Core Curriculum for Pre-Primary Education) และ**หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน** (National Core Curriculum for Basic Education) มีจุดเด่น คือ

1. หลักสูตรแกนกลางก่อนประถมศึกษาปัจจุบันใช้ฉบับ ค.ศ.2004 ปรับปรุงปี ค.ศ.2010 ให้การศึกษาก่อนประถมเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาและการดูแลเด็กปฐมวัย ให้จัดแบบไม่แยกหรือแยกกลุ่มอายุก็ได้ แต่ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์การศึกษาเป็นสำคัญ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ให้เป็นบุคคลที่มีมนุษยธรรม (Humane Individual) และเป็นสมาชิกที่มีจริยธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ให้เป็นหลักสูตรแบบบูรณาการ ประกอบด้วย 7 สาระการเรียนรู้ (Core Content Areas) ผสมผสานกัน ได้แก่ (1) ภาษาและปฏิสัมพันธ์ (Language and Interaction) (2) คณิตศาสตร์ (Mathematics) (3) จริยธรรมและศาสนา (Ethics and

Religion) (4) สิ่งแวดล้อมศึกษาและธรรมชาติศึกษา (Environmental and Natural Studies) (5) สุขศึกษา (Health) (6) การพัฒนาร่างกายและการเคลื่อนไหว (Physical and Motor Development) (7) ศิลปะและวัฒนธรรม (Arts and Culture) และเพื่อจะสนับสนุนให้เกิดความเท่าเทียมกันสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือพิการ หรือเจ็บป่วย ได้กำหนดระบบการสนับสนุนช่วยเหลือที่มีมาตรฐานสูง บางคนจะได้เข้าเรียนตั้งแต่ 5 ขวบ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเด็กปกติ 1 ปี การเรียนในระดับนี้เป็นแบบให้เปล่า เหมือนการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (National Core Curriculum for Basic Education) ปัจจุบันใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ค.ศ.2004 และกำลังแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อใช้ในปี ค.ศ.2016 มุ่งให้มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ดียิ่งขึ้น (Vitikka, Eija. Finnish National Board of Education. 12.11.2015. powerpoint)

มีการกำหนดแนวทางการบริหารหลักสูตรที่ชัดเจน 10 เรื่อง คือ

- 1) รายละเอียดต่าง ๆ ที่จะต้องปรากฏในหลักสูตร
- 2) จุดเริ่มต้นสำหรับการจัดการศึกษา
- 3) การสอนตามหลักสูตร
- 4) การสนับสนุนทั่วไปสำหรับการศึกษานักเรียน
- 5) การสอนนักเรียนที่ต้องการได้รับการสนับสนุนพิเศษ
- 6) การสอนกลุ่มวัฒนธรรมและกลุ่มภาษาต่าง ๆ
- 7) วัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาวิชาแกน การบูรณาการและหัวข้อการสอนข้ามหลักสูตร การเรียนการสอนภาษาแม่และภาษาประจำชาติในฐานะภาษาที่ 2 ภาษาแม่และวรรณคดี ภาษาประจำชาติในฐานะภาษาที่ 2 ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ สิ่งแวดล้อมศึกษาและธรรมชาติศึกษา ชีววิทยาและภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์และเคมี สุขศึกษา ศาสนา จริยศึกษา ประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ การฝีมือ พลศึกษา คหกรรม วิชาเลือก
- 8) การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ
- 9) การประเมินผลการเรียนรู้
- 10) ระบบหรือหลักการสอนการศึกษาพิเศษหรือวิธีสอนแบบพิเศษ

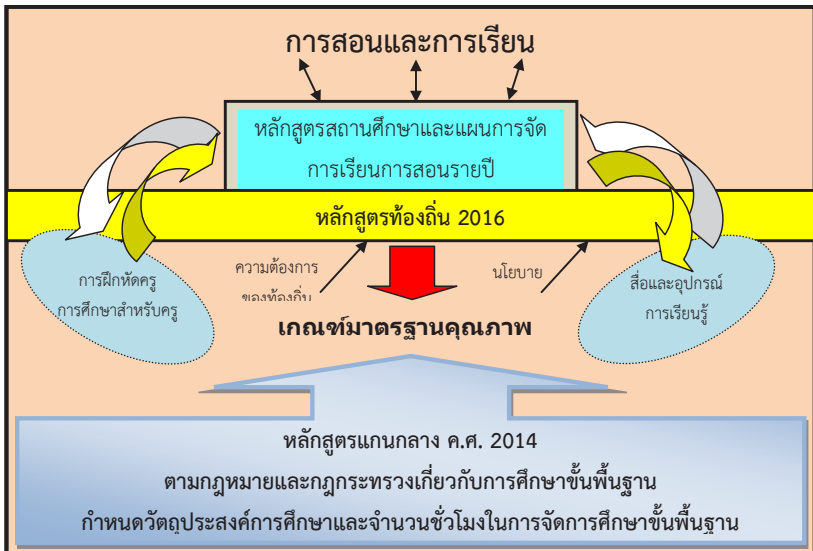
ทั้งนี้ เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามระดับชั้นเรียน วิธีสอนใหม่ และการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ใหม่ การเรียนรู้จากการทำงาน และการประเมินผลการเรียนรู้ที่ถูกต้อง ให้พัฒนาสมรรถนะแนวขวาง (Transversal Competences) 7 สมรรถนะ โดยให้เรียนรู้เนื้อหาจากการลงมือทำงาน การได้เรียนรู้วิธีทำงาน และการได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมขณะที่ทำงาน สมรรถนะแนวขวางที่พึงประสงค์ ได้แก่ การคิดและการเรียนเพื่อเรียนรู้ การดูแลตนเองและผู้อื่น การจัดการกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และความปลอดภัย สมรรถนะทางวัฒนธรรม การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการแสดงออก ความสามารถในการอ่านออกเขียนได้หลายภาษา สมรรถนะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ สมรรถนะในการดำเนินชีวิตขณะทำงานและความเป็นนักประกอบการ และการมีส่วนร่วมและมีอิทธิพลต่อกลุ่ม การสร้างอนาคตที่ยั่งยืน

หลักสูตรแห่งชาติ
สำหรับการศึกษาระดับ
พื้นฐาน (ภาคบังคับ)
สมรรถนะแนวขวาง

- ความรู้
- ทักษะ
- ค่านิยม
- เจตคติ
- ความมุ่งมั่น

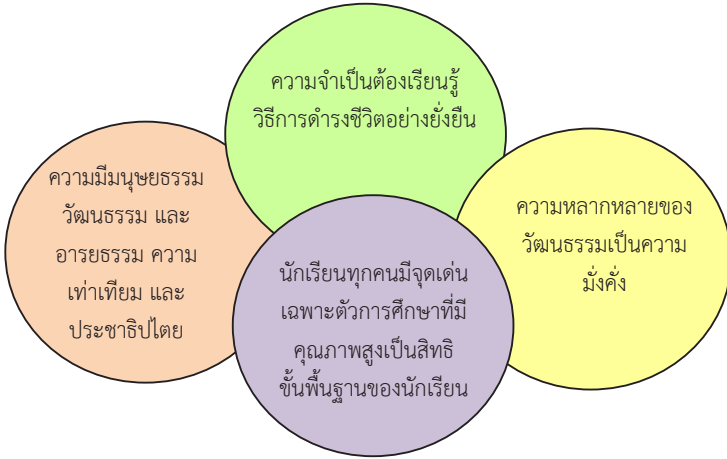

3) จัดการเรียนรู้สหวิทยาการแบบโมดูลในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ให้จัดการเรียนรู้แบบโมดูลสหวิทยาการปีละอย่างน้อย 1 โมดูล โดยให้
เขตพื้นที่การศึกษากำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา และแนวการจัดการเรียนรู้
โมดูลสหวิทยาการในหลักสูตรท้องถิ่น และให้แต่ละโรงเรียนระบุวัตถุประสงค์
เฉพาะ และเนื้อหาเฉพาะของโมดูลในแผนประจำปีของโรงเรียน (School's
Annual Plans) โดยครูทุกคนต้องร่วมมือกันวางแผนแบบข้ามรายวิชา
และต้องนำโมดูลการเรียนรู้แบบสหวิทยาการไปใช้ ดังแผนภาพ

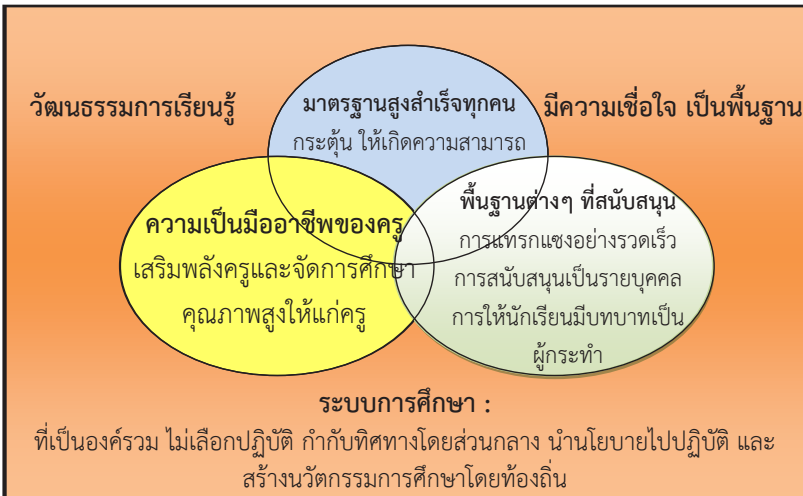
โดยสรุป ประเทศฟินแลนด์มุ่งปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อยกระดับมาตรฐานของการศึกษาทั้งระบบ เป็นการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ (Comprehensive) ไม่มีหลายมาตรฐาน (Non-selective) รัฐบาลกลางเป็นผู้ชี้แนะ (Central Steering) ท้องถิ่นเป็นฝ่ายนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติและสร้างสรรค์ นวัตกรรมการเรียนการสอน ในวัฒนธรรมการเรียนรู้และความศรัทธาที่เอื้อให้ทุกคนมีการศึกษามาตรฐานสูง มีครูมืออาชีพเป็นผู้สอน มีการสนับสนุนที่ทันเวลา (Early Intervention) เป็นรายบุคคล และเน้นการแสดงบทบาทของผู้เรียน **ฐานคิดใหม่ของการศึกษาขั้นพื้นฐานในฟินแลนด์ คือ การศึกษาคุณภาพสูงเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของนักเรียนทุกคน วิถีชีวิตแบบยั่งยืนเป็นสิ่งจำเป็น ความหลากหลายทางวัฒนธรรมคือความร่ำรวย และจะต้องมีมนุษยธรรม วัฒนธรรมและอารยธรรม เสมอภาคและประชาธิปไตย** กรอบแนวคิดการปฏิรูปการศึกษาในฟินแลนด์ ดังแสดงในแผนภาพต่าง ๆ ต่อไปนี้

แนวคิดใหม่เกี่ยวกับพื้นฐานการศึกษา

แนวคิดเรื่องค่านิยมพื้นฐานของการศึกษาภาคบังคับของฟินแลนด์
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปี ค.ศ.2014

สิ่งที่ต้องการจะเห็นในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

มาตรฐานการศึกษา : ประเทศนิวซีแลนด์

นิวซีแลนด์เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีใกล้เคียงกับประเทศในยุโรปตอนใต้ มีการค้าระหว่างประเทศเป็นฐานเศรษฐกิจ มีดัชนีการพัฒนามนุษย์เป็นอันดับ 20 ของโลก (ค.ศ.2009)

รายได้สำคัญมาจากภาคธุรกิจบริการประมาณร้อยละ 70 ตามด้วยผลผลิตจากอุตสาหกรรมและการก่อสร้างและผลผลิตจากฟาร์มและวัตถุดิบต่าง ๆ สินค้าส่งออกสำคัญคือสินค้าเกษตรประมงและป่านไม้

1. ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

ระบบการศึกษาในประเทศนิวซีแลนด์ มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความพร้อมทั้งทักษะและความรู้ที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพและด้านอื่น ๆ นิวซีแลนด์เป็นประเทศที่ได้รับการยอมรับจากนานาชาติว่ามีระบบการศึกษาที่มีคุณภาพ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาปฐมวัย การศึกษาระดับโรงเรียน (ประถมและมัธยมศึกษา) และการอุดมศึกษา

การศึกษาปฐมวัย (Early Childhood Education เรียกว่า ECE) เป็นการศึกษาและการดูแลเด็กตั้งแต่เป็นทารกแรกเกิดจนถึงอายุ 6 ขวบ กระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่อนุมัติให้จัดตั้งสถานศึกษา สนับสนุนการดำเนินงาน จัดสรรงบประมาณอุดหนุน และกำกับดูแลการจัดการศึกษาปฐมวัยของผู้รับใบอนุญาต (Providers) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2552

1. การจัดการศึกษาปฐมวัยโดยครูเป็นผู้นำ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ (1) **ศูนย์การศึกษาและการดูแลเด็ก** (Education and care Centres) (2) **โรงเรียนอนุบาล** (Kindergarten) จัดโดยสมาคมโรงเรียนอนุบาล (3) **บริการการศึกษาและดูแลในครอบครัว** (Home-based education and care services) เป็นบริการในครอบครัว

2. การจัดการศึกษาปฐมวัยโดยพ่อแม่เด็กเป็นผู้นำแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

(1) ศูนย์การเล่น (Playcentres) ได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้จัดบริการแก่เด็กปฐมวัย โดยผู้บริหารและจัดการศึกษา คือ พ่อแม่ กลุ่มครอบครัวในระบบครอบครัวขยายของเด็กเมารี (Whanau) และผู้ดูแลเด็ก (Caregivers)

(2) กลุ่มการเล่น (Playgroups) เป็นบริการการศึกษาปฐมวัยที่มีความเป็นทางการน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับประเภทอื่น ๆ จัดโดยพ่อแม่ ครอบครัวเด็ก และผู้ดูแลเด็ก เพื่อให้เด็ก ๆ มีโอกาสพบกันและเล่นด้วยกันในโปรแกรมการเล่นที่กลุ่มจัดให้

การประถมและมัธยมศึกษา

ประเทศนิวซีแลนด์ เรียกการประถมและมัธยมศึกษาสายสามัญว่า “การศึกษาในระบบโรงเรียน” (Schooling) ซึ่งช่วงอายุ 6-16 ปี เป็นการศึกษาภาคบังคับ (Compulsory) แต่เด็กส่วนใหญ่ในประเทศนี้มักจะเริ่มเข้าเรียนตั้งแต่อายุ 5 ปี โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีหลายประเภท ดังนี้

(1) โรงเรียนประถมศึกษา (Primary Schools) จัดการศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง 8 (Year 1-8)

(2) โรงเรียนมัธยมศึกษา จัดการเรียนการสอนชั้นปีที่ 9-15 หรือชั้นปีที่ 7-15 ซึ่งมีทั้งโรงเรียนมัธยมของรัฐและเอกชน

(3) โรงเรียนการศึกษาพิเศษ รวมถึงการจัดการศึกษาพิเศษในค่ายสุขภาพ (Health Camps) โรงเรียนในโรงพยาบาล (Hospital schools) แต่ไม่รวมการจัดให้เด็กพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนปกติ โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งอื่น ๆ

(4) โฮมสกูล (Home Schooling) เป็นการจัดการศึกษาในครอบครัวตามที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาต

การศึกษาระดับที่สาม/อุดมศึกษา (Tertiary Education) แบ่งออกเป็นหลายประเภท คือ 1) มหาวิทยาลัย (Universities) จัดการอุดมศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า เน้นภาคทฤษฎี 2) วานังกะ (Wananga) คือสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่จัดในบริบทวัฒนธรรมเมารี 3) สถาบันเทคโนโลยีหรือวิทยาลัยโพลิเทคนิค (Institutes of Technology / Polytechnics) คือสถาบันอุดมศึกษาของรัฐหรือเอกชน 4) วิทยาลัยวิชาการศึกษา (College of Education) คือ สถาบันการศึกษาที่รัฐจัดขึ้นเพื่อการเตรียมบุคคลเป็นครูระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา 5) สถาบันฝึกอบรมอาชีพของเอกชน (Private Training Establishments)

การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษาของนิวซีแลนด์ เป็นแบบกระจายอำนาจ ควบคู่กับการประกันคุณภาพ โดยมีกระทรวงศึกษาธิการทำหน้าที่และรับผิดชอบในการพัฒนานโยบายเชิงยุทธศาสตร์ให้การสนับสนุน และจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษาสำหรับการศึกษাপฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

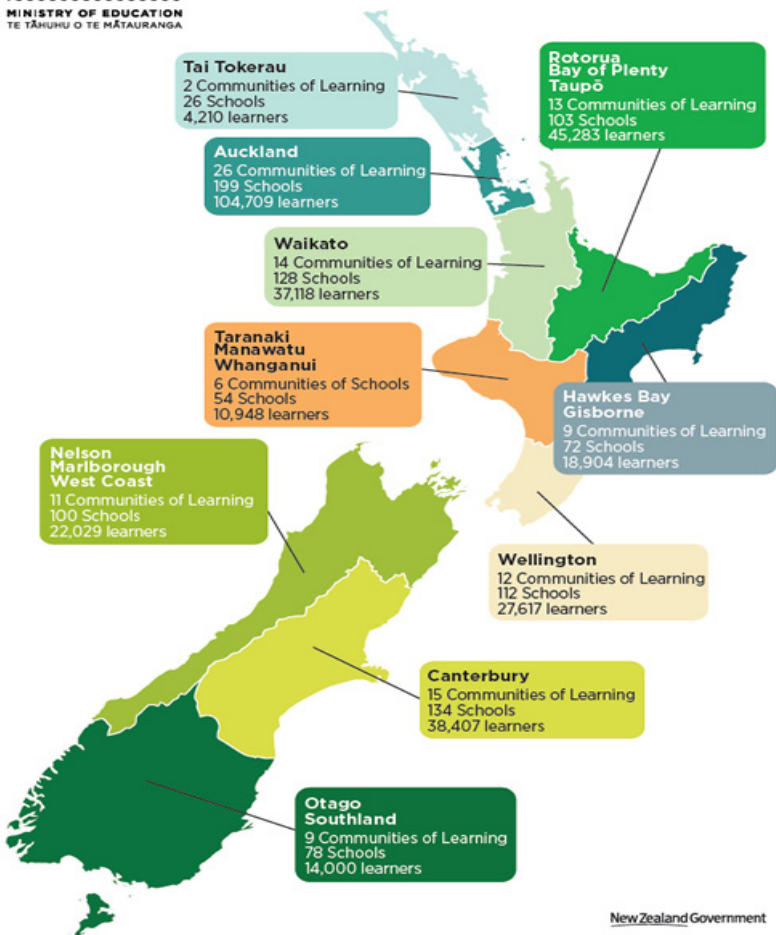
จัดการทรัพย์สินของโรงเรียนที่จัดตั้งโดยงบประมาณของรัฐ จัดทำแฟ้มสะสมรายการทรัพย์สิน จัดซื้อและก่อสร้างอาคารสถานที่ที่จำเป็น ตรวจสอบและจำหน่ายทรัพย์สินที่หมดสภาพ และการดูแลบ้านพักครูและบ้านพักภารโรงจัดทำแนวทางการปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอน

จัดทำหลักสูตรระดับชาติและกำหนดมาตรฐานหลักสูตร จัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้ และจัดหลักสูตรพัฒนาวิชาชีพครู ทุนการศึกษาและรางวัลต่าง ๆ สำหรับครูและผู้บริหารสถานศึกษา รวมทั้งบริหารบัญชีเงินเดือนสำหรับครูจัดการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายพิเศษ ซึ่งรวมถึงบริการการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการ ให้บริการช่วยเหลือโดย

ผู้มีความรู้เฉพาะทาง สนับสนุนงบประมาณและทรัพยากรอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่พัฒนานโยบายเชิงกลยุทธ์อุดมศึกษาและการศึกษานานาชาติ ทำวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอุดมศึกษากำกับติดตามผลการปฏิบัติงานและขีดความสามารถของสถาบันอุดมศึกษา (<http://www.minedu.govt.nz/theMinistry/AboutUs/AboutTheMinistry.aspx>)

Communities of Learning - April 2016

New Zealand Government

แนวทางการบริหารการศึกษา ของประเทศนิวซีแลนด์ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายการศึกษา (Education Act 1989) และนโยบายของรัฐ ชื่อ Achievement 2001 และมีหน่วยงานเพื่อกำกับดูแลและประเมินผลการศึกษาตามกรอบคุณสมบัติแห่งชาติทางการศึกษา ซึ่งเรียกว่า New Zealand Qualification Authority (NZQA) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1990 แนวทางการบริหารการศึกษาระดับต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

การบริหารการศึกษาปฐมวัย บุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ ที่มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด สามารถจะขออนุญาตเป็นผู้จัด (Providers) ยกเว้นในการจัด “กลุ่มการเล่น” ต้องมีใบประกาศนียบัตร (Certificate) ด้วย กระทรวงศึกษาธิการจะจัดสรรเงินอุดหนุนให้ผู้จัดตามระเบียบพ่อแม่ของเด็กต้องจ่ายค่าใช้จ่ายบางส่วน การสนับสนุนมี 5 รูปแบบ 1) การอุดหนุนทั่วไป พิจารณาจากรายชั่วโมงและรายหัว สัปดาห์ละไม่เกิน 30 ชั่วโมง เรียกว่า ECE Funding Subsidy 2) การอุดหนุนสำหรับบริการที่มีมาตรฐานสูงกว่าทั่วไป อุดหนุนสูงกว่าทั่วไปสำหรับ 20 ชั่วโมงแรก เรียกว่า 20 Hours ECE แล้วอุดหนุนอัตราปกติ ในส่วนที่เหลือไม่เกิน 10 ชั่วโมง 3) การอุดหนุนเพื่อความเสมอภาคทางโอกาสสำหรับชุมชนที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม เรียกว่า Equity Funding 4) การอุดหนุนเพิ่มเติมไม่ต่ำกว่า 1.65 เท่า ของเงินอุดหนุนทั่วไปสำหรับในพื้นที่ชนบทห่างไกลขนาดเล็กซึ่งได้เงินอุดหนุนทั่วไปไม่เกินปีละ 20,000 เหรียญ เรียกว่า Annual Top-up Isolated Service หรือ ATIS 5) การอุดหนุนการจ้างครูที่มีใบประกอบวิชาชีพ (<http://www.lead. ece.govt.nz/ManagementInformation/RegulatoryFrameworkForECES>)

การบริหารการศึกษาระดับโรงเรียน การศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษาเป็นภาคบังคับที่ไม่เสียค่าเล่าเรียนจนกว่าเด็กจะอายุครบ 16 ปี

การบริหารตามแนวทาง The National Administration Guidelines (เรียกว่า NAGs) มีคณะกรรมการสถานศึกษา ทำหน้าที่บริหารคุณภาพ การศึกษาร่วมกับผู้บริหารสถานศึกษาและครู เช่น (www.minedu.govt.nz/NZEducation/EducationPolicies/Schools/PolicyAndStrateg...)

1) พัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนทุกคนในชั้นปีที่ 1-10 บรรลุผลสำเร็จตามหลักสูตรแห่งชาติ สัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของเด็ก บอกได้ว่าคนใดกลุ่มใดต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ และพัฒนายุทธศาสตร์การเรียนการสอนและใช้ค้นหาความต้องการและแก้ไขปัญหาของเด็กเหล่านี้

2) พัฒนายุทธศาสตร์สถานศึกษา เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งสะท้อนนโยบาย แผนงาน โครงการหลักสูตรสถานศึกษาการมุ่งบรรลุมาตรฐานระดับชาติ การประเมินผล การพัฒนาวิชาชีพครูและผู้บริหารสถานศึกษา การทบทวนผลงานของสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง การรายงานผลการเรียนเป็นรายบุคคลให้เด็กและผู้ปกครองทราบ การรายงานให้ชุมชนทราบทั้งผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมและจำแนกตามกลุ่มเสี่ยง ต้องรายงานความก้าวหน้าการจัดการศึกษาชั้นปีที่ 1-8 โดยอิงมาตรฐานระดับชาติ (National Standards) ให้เด็กและผู้ปกครองทราบ อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง

3) พัฒนานโยบายด้านบุคลากรและการจัดการธุรกิจของสถานศึกษา ภายใต้กรอบนโยบายและกระบวนการที่รัฐกำหนด เพื่อยกระดับคุณภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และสนองความต้องการจำเป็นของนักเรียน และเป็นผู้จ้างที่ดี

4) จัดให้มีสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อร่างกายและจิตใจของเด็ก ส่งเสริมให้ทุกคนได้รับประทานอาหารสุขภาพ ถูกหลักโภชนาการและปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องหรือกำหนดข้อบังคับเพิ่มเติม เพื่อประกันว่านักเรียนและพนักงานของโรงเรียนจะปลอดภัย

การบริหารอุดมศึกษา

การบริหารอุดมศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ ถูกควบคุมคุณภาพโดย New Zealand Qualifications Authority (NZQA) เช่นเดียวกับระดับปฐมวัย และระดับโรงเรียน โดยมีกรอบคุณสมบัติระดับชาติ (National Qualifications Framework หรือ NQF) ซึ่งมีหลักการและจุดหมาย 5 ประการ คือ

1) การเรียนรู้ที่ชัดเจนและมีเส้นทางอาชีพที่ชัดเจน (Clear Learning and Career Pathways)

2) การเรียนรู้ที่ถูกต้องและยืดหยุ่นได้ (Relevant and Flexible Learning)

3) การเข้าถึงการเรียนรู้และยอมรับผลการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทและสถานการณ์ (Access to Learning and Portability of Recognition)

4) การจัดการศึกษาที่ประกันและประเมินคุณภาพ (Quality Assured Provision and Assessment)

5) การเป็นชาวนิวซีแลนด์ที่มีทักษะและมุ่งมั่นเรียนรู้ตลอดชีวิต (Skilled New Zealanders Equipped and Committed to Life Long Learning)

ทั้งนี้ มีหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและควบคุมคุณภาพอุดมศึกษา ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) มีหน้าที่กำหนดนโยบาย วิเคราะห์นโยบาย ให้คำแนะนำและติดตามผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา รับผิดชอบโดยตรงต่อรัฐมนตรีว่าการและเป็นตัวแทนรัฐมนตรีในการเจรจาต่อรองกับสำนักงานคุณสมบัติทางการศึกษาแห่งชาติ (NZQA) เกี่ยวกับเรื่องที่มีมอบให้ NZQA ดำเนินการ ทั้งนี้ มีสำนักงานตรวจสอบทบทวนทางการศึกษา (Education Office Review ซึ่งย่อว่า ERO) รับผิดชอบการประเมินผลและรายงานผลเกี่ยวกับการศึกษาในทุกโรงเรียนและสถานศึกษาปฐมวัยและมีคณะกรรมการอุดมศึกษา (Tertiary

Education Commission: TEC) เป็นหน่วยงานถาวรที่ให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการด้านการอุดมศึกษา

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

ประเทศนิวซีแลนด์ มีระบบมาตรฐานการศึกษาของชาติ (National Standards System) ซึ่งใช้เพื่อกำกับดูแลการบริหารการศึกษาแบบกระจายอำนาจ ให้บรรลุเป้าหมายด้านคุณภาพการศึกษา ดังนี้

มาตรฐานการศึกษาปฐมวัย หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยของประเทศนิวซีแลนด์ มุ่งเน้นการเสริมพลัง (Empowerment) การพัฒนาทุกด้านแบบองค์รวม (Holistic Development) การเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัวและชุมชน (Family and Community) และความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relationships) หลักสูตรระดับปฐมวัย ประกอบด้วยสาระหลักสูตร เรียกว่า Curriculum strands มี 5 สาระ คือการค้นคว้าหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องที่เด็กอยากรู้ (Exploration) การสื่อสาร (Communication) การเป็นอยู่ที่ดี (Well-being) การบำเพ็ญประโยชน์ (Contribution) การมีส่วนร่วมและเป็นสมาชิกของกลุ่ม (Belonging)

มาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศนิวซีแลนด์เรียกว่า The New Zealand Curriculum เป็นหลักสูตรแกนกลางซึ่งกำหนดทิศทางการเรียนรู้ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ ค่านิยมที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลักสาระการเรียนรู้ (Learning Areas) ซึ่งมุ่งสู่จุดมุ่งหมายเชิงผลสัมฤทธิ์ (Achievement Objectives) มีหลักการและแนวทางการบริหารหลักสูตรแกนกลางเกี่ยวกับ จุดประสงค์และขอบเขตวิธีจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพการออกแบบและทบทวนหลักสูตรสถานศึกษา

ฉันทนา จันทร์บรรจง และคณะ (2554) ได้วิเคราะห์จุดเน้นของหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานของนิวซีแลนด์ พบว่า **วิสัยทัศน์หลักสูตร** คือมุ่งให้ ผู้เยาว์มีคุณสมบัติ 4 ประการ ได้แก่ มั่นใจ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีส่วนร่วม ทำประโยชน์ต่อสังคม และเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต

- คุณสมบัติด้าน**ความมั่นใจ** คือ การคิดเชิงบวกเกี่ยวกับอัตลักษณ์ ของตนเอง มีแรงจูงใจ และเชื่อถือได้ มีข้อมูลเพียงพอมีความสามารถในการประกอบกิจการมีความสามารถในการปรับตัว

- คุณสมบัติด้าน**ความสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น** คือมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นใช้เครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพผูกพันกับแผ่นดิน และสิ่งแวดล้อมเป็นสมาชิกของชุมชนเป็นพลเมืองของนานาชาติ

- คุณสมบัติด้าน**การมีส่วนร่วมทำประโยชน์ต่อสังคม** คือ มีส่วนร่วมในบริบทของชีวิต และอุทิศตนเพื่อความผาสุกของนิวซีแลนด์ทั้งในด้าน สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม

- คุณสมบัติด้าน**การเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต** คืออ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น มีความคิดเชิงวิพากษ์และคิดเชิงสร้างสรรค์ ค้นคว้าหาความรู้ ใช้ความรู้และสร้างสรรค์ความรู้อย่างแข็งขัน และเป็นผู้ตัดสินใจโดยใช้ข้อมูล สารสนเทศ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือบรรลุนิยามวิสัยทัศน์ของหลักสูตรมี องค์ประกอบหลัก 3 ประการ

1) ค่านิยมที่พึงประสงค์ (Values) ได้แก่ (1) ความเป็นเลิศโดย คาดหวังสูงและอดทนต่อความยากลำบาก (2) มีนวัตกรรม ใฝ่รู้ ช่างสงสัย คิดวิพากษ์ คิดสร้างสรรค์ และสะท้อนผลเป็นระยะ ๆ (3) โดยคิดเชิงวิพากษ์ คิดริเริ่มสร้างสรรค์และคิดสะท้อนผลเป็นระยะ ๆ (4) พึงพอใจในความหลากหลาย ซึ่งพบในวัฒนธรรมภาษาและมรดกทางวัฒนธรรมของชาวนิวซีแลนด์

(5) ความเสมอภาคยุติธรรมและเป็นธรรมในสังคม (6) ชุมชนและการมีส่วนร่วมเพื่อผลดีต่อทุกคนโดยรวม (7) ความยั่งยืนของระบบนิเวศและการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม (8) ความยึดมั่นในคุณธรรมซื่อสัตย์รับผิดชอบ โปร่งใสตรวจสอบได้และประพฤติตนอย่างมีจริยธรรม (9) มีคารวธรรมเคารพตนเองผู้อื่นและสิทธิมนุษยชน

2) สมรรถนะหลัก (Key Competencies) ได้แก่ (1) การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดเชิงวิพากษ์และใช้ความรู้ที่ผ่านการวิเคราะห์-สังเคราะห์แล้ว ทำความเข้าใจกับข้อมูลประสบการณ์และแนวคิดต่าง ๆ (2) การใช้ภาษา สัญลักษณ์และข้อความต่าง ๆ ได้อย่างมั่นใจ (3) สามารถจัดการตนเอง จูงใจตนเองคิดว่า “ทำได้” ประเมินตนเองได้ มีความสามารถในการจัดการ มีข้อมูลมีความน่าเชื่อถือยืดหยุ่นและปรับตัวได้ (4) มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นคือสามารถฟังอย่างตั้งใจยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างมีความสามารถในการเจรจาต่อรองและรู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (5) ความสามารถมีส่วนร่วมและบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมทั้งในชุมชนครอบครัวกลุ่มชนและโรงเรียนบำเพ็ญตนเหมาะสมในฐานะสมาชิกกลุ่มทั้งในระดับท้องถิ่นชาติและโลกสามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นและสร้างสรรค์โอกาสให้กับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

3) จุดมุ่งหมายเชิงผลสัมฤทธิ์ (Achievement Objectives) เป็นความคาดหวังที่เขียนไว้ชัดเจนสำหรับแต่ละสาระการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจและทักษะต่าง ๆ ซึ่งโรงเรียนสามารถจะเลือกใช้ออกแบบหลักสูตรสถานศึกษาให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละกลุ่มแต่ละชั้นเรียนกำหนดเส้นทางการพัฒนาการเรียนรู้ 5 ช่วง เรียกว่า Learning Pathways คือ ช่วงประถมศึกษา (ปีที่ 1-6) ช่วงมัธยมศึกษาตอนต้น (ปีที่ 7-10) ช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปีที่ 11-13) และระดับอุดมศึกษาและการจ้างงาน (Tertiary Education and Employment)

แนวการจัดการเรียนรู้ กระทรวงศึกษาธิการนิวซีแลนด์ได้แนะนำแนวการจัดการเรียนรู้ เรียกว่า Effective Pedagogy โดยเน้นให้ครูส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน 7 ประการ คือ (1) สร้างสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ (2) สนับสนุนให้เด็กคิดทบทวนไปมาและปฏิบัติหลังจากคิดดีแล้ว (3) ส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้แบบใหม่ซึ่งได้ค้นข้อมูลที่ทันสมัยและตรงกับความต้องการเข้าใจว่าเรียนอะไรทำไมจะใช้ประโยชน์ได้อย่างไร (4) เอื้อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน (5) เชื่อมโยงกับสิ่งที่ได้เรียนรู้มาก่อนหรือจากประสบการณ์เดิม (6) จัดโอกาสให้เด็กมีเวลาปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้นจากการลงมือทำและมีส่วนร่วม (7) สอนแบบตั้งคำถามหรือแบบสืบสวนสอบสวน (Teaching as Inquiry)

แนวการวัดผลและประเมินผล เน้นการวัดและประเมินผลระหว่างการเรียนรู้การสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาการสอนของครูหน้าที่สำคัญของโรงเรียน คือ ต้องพิจารณาว่าจะเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไรและใช้ข้อมูลจากการประเมินผลการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาผู้เรียนวิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิผลตามคำแนะนำของกระทรวงศึกษาธิการนิวซีแลนด์ มีลักษณะสำคัญ คือ (1) เกิดประโยชน์แก่นักเรียน (2) ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล (3) สนับสนุนจุดหมายของการสอนและการเรียน (4) มีการวางแผนและสื่อสารให้ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องรู้ (5) สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายการประเมิน (6) มีความตรงเชิงเนื้อหาและยุติธรรมมีการประเมินผลการเรียนรู้กับนักเรียนแต่ละคน โรงเรียนยังอาจจัดให้มีการประเมินทั้งโรงเรียนเรียกว่า School-Wide Assessment เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงนโยบายการพัฒนาโรงเรียน พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พัฒนาวิธีสอนหรือเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการสถานศึกษาผู้ปกครองและกระทรวงศึกษาธิการ

มาตรฐานระดับชาติสำหรับผู้จบชั้นปีที่ 8

มาตรฐานระดับชาติ (National Standards) ถูกนำมาใช้ตั้งแต่ปลายปี ค.ศ.2009 เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของนิวซีแลนด์ โดยวัดมาตรฐานการเรียนรู้ที่เรียนในชั้นปีที่ 1-8 ด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Standards) และด้านการอ่านการเขียน (Reading and Writing Standards) (<http://nzcurriculum.tki.org.nz/National-Standards>) ซึ่งฉันทนา จันท์บรรจง และคณะ (2554. หน้า 42 – 43) ได้สรุปไว้ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

มาตรฐานการศึกษาแห่งชาตินิวซีแลนด์ด้านคณิตศาสตร์ ตามกรอบเวลา
เรียนแต่ละปี

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านคณิตศาสตร์
หลังจากเรียน มาแล้ว 1 ปี	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายตอนต้นของระดับ 1 ของ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตร แห่งชาติ
หลังจากเรียน มาแล้ว 2 ปี	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของระดับ 1 ของกลุ่มสาระ การเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตรแห่งชาติ
หลังจากเรียน มาแล้ว 3 ปี	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายตอนต้นของระดับ 2 ของ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตร แห่งชาติ
ภายในสิ้นปีที่ 4	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของระดับ 2 ของกลุ่มสาระ การเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตรแห่งชาติ
ภายในสิ้นปีที่ 5	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายตอนต้นของระดับ 3 ของ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตร แห่งชาติ
ภายในสิ้นปีที่ 6	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของระดับ 3 ของกลุ่มสาระ การเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตรแห่งชาติ
ภายในสิ้นปีที่ 7	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายตอนต้นของระดับ 4 ของ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตร แห่งชาติ
ภายในสิ้นปีที่ 8	นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของระดับ 4 ของกลุ่มสาระ การเรียนรู้คณิตศาสตร์และสถิติตามหลักสูตรแห่งชาติ

มาตรฐานการศึกษาแห่งชาตินิวซีแลนด์ด้านการอ่านและเขียน ตามกรอบ
เวลาเรียนแต่ละปี

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
หลังจากเรียน มาแล้ว 1 ปี	อ่านตอบโต้และคิดเชิง วิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่านจากตาราง ทั้งเรื่อง จริงและไม่ใช่ว่าเรื่องจริงซึ่ง อยู่ในระดับสี่เขียวของชุด หนังสือ Ready to Read ตามหลักสูตร	เขียนข้อความเองได้จากเรื่องที่เคย เรียนจะใช้การเขียนช่วยในการคิด บันทึกและสื่อสารประสบการณ์ ความคิดและข้อมูลเพื่อบรรลุจุด ประสงค์การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนด ในระดับ 1 ของหลักสูตร
หลังจากเรียน มาแล้ว 2 ปี	อ่านตอบโต้และคิดเชิง วิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่านจากข้อความต่างๆ ทั้งที่เป็นเรื่องจริงและไม่ใช่ว่า เรื่องจริงซึ่งอยู่ในระดับที่ 2 ตามหลักสูตร	เขียนข้อความเองได้ตามที่กำหนด ในระดับ 2 ของหลักสูตรจะใช้การ เขียนช่วยในการคิดบันทึกและ สื่อสารประสบการณ์ความคิดและ ข้อมูลเพื่อบรรลุจุดประสงค์การ เรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด
หลังจากเรียน มาแล้ว 3 ปี	อ่านตอบโต้และคิดเชิง วิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่องที่ อ่านจากข้อความทั้งที่เป็น เรื่องจริงและไม่ใช่ว่าเรื่องจริง ซึ่งอยู่ในระดับสีทองของชุด หนังสือ Ready to Read ตามหลักสูตร	เขียนข้อความขึ้นเองได้ในระดับ ที่ยากขึ้นเพื่อมุ่งไปสู่ระดับ 2 ของ หลักสูตรจะใช้การเขียนช่วยในการ คิดบันทึกและสื่อสารประสบการณ์ ความคิดและข้อมูลเพื่อบรรลุจุด ประสงค์การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนด ไว้ในหลักสูตร

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
ภายในสิ้นปีที่ 4	อ่านตอบโต้และคิดเชิงวิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจากข้อความต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องจริงและไม่ใช่ว่าเรื่องจริงซึ่งอยู่ในระดับที่ 2 ตามหลักสูตร	เขียนข้อความเองได้ตามที่กำหนดในระดับ 2 ของหลักสูตรจะใช้การเขียนช่วยในการคิดบันทึกและสื่อสารประสบการณ์ความคิดและข้อมูลเพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด
ภายในสิ้นปีที่ 5	อ่านตอบโต้และคิดเชิงวิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจากข้อความซึ่งยากขึ้นเพื่อก้าวสู่ระดับ 3 ตามหลักสูตรจะระบุประเมินและบูรณาการสารสนเทศและแนวคิดในข้อความหรือระหว่างข้อความที่ใกล้เคียงกันได้ สร้างข้อสรุปอย่างกว้างและตอบคำถามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้เฉพาะตามหลักสูตรได้ ข้อความและงานจะคล้ายกับชั้นปีที่ 3 แต่มาตรฐานชั้นปีที่ 6 จะสูงกว่าคือถูกต้องและเร็วกว่าการควบคุม	เขียนข้อความขึ้นเองได้ในระดับยากขึ้นเพื่อก้าวสู่ระดับ 5 ตามหลักสูตรจะใช้การเขียนช่วยในการคิดบันทึกและสื่อสารประสบการณ์ความคิดและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนดไว้ในหลักสูตรข้อความและงานจะคล้ายกับในชั้นปีที่ 6 แต่ชั้นปีที่ 6 มีมาตรฐานสูงกว่าคือความถูกต้องและความเร็วในการเขียนข้อความที่หลากหลายขึ้นระดับการควบคุมลดลงมีความเป็นอิสระมากขึ้นในการเลือกกระบวนการและยุทธศาสตร์ในการเขียนความกว้างขวางของข้อความที่เขียนจะซับซ้อนกว่า

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
	<p>ลดลงเป็นอิสระมากขึ้น ในการเลือกยุทธศาสตร์ ที่ใช้อ่านเพื่อการเรียนรู้ และความกว้างขวางของ ข้อความปลายปีที่ 6 จะ อ่านข้อความยากขึ้นใช้ เวลาเร็วขึ้นใช้ยุทธศาสตร์ ที่มีประสิทธิผลมากขึ้น</p>	<p>และมีประสิทธิผลมากกว่าในการ เลือกยุทธศาสตร์เพื่อจุดประสงค์ ต่าง ๆ</p>
ภายในสิ้นปีที่ 6	<p>อ่านตอบโต้และคิดเชิง วิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่านซึ่งมีข้อความตาม ความต้องการของระดับ 3 ของหลักสูตรแห่งชาติ ระบุประเมินและบูรณาการ สารสนเทศและแนวคิด ในข้อความหรือระหว่าง ข้อความใกล้เคียงกันได้สร้าง ข้อสรุปอย่างกว้างและตอบ คำถามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย</p>	<p>เขียนข้อความขึ้นเองได้ตามความ ต้องการระดับ 3 ของหลักสูตรจะ ใช้การเขียนช่วยในการคิดบันทึก และสื่อสารประสบการณ์ความคิด และข้อมูลเพื่อบรรลุจุดประสงค์ การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนดใน หลักสูตรข้อความและงานจะ คล้ายกับชั้นปีที่ 5 แต่มาตรฐานสูง กว่าคือความถูกต้องและความเร็ว ข้อความหลากหลายขึ้น การควบคุม ลดลงเป็นอิสระ</p>

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
	<p>ของการเรียนรู้เฉพาะด้านตามหลักสูตรได้ข้อความและงานจะคล้ายกับในชั้นปีที่ 5 แต่มาตรฐานของชั้นปีที่ 6 สูงกว่าคือความถูกต้องและความเร็ว ระดับการควบคุมลดลง มีอิสระมากขึ้นในการเลือกยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อเรียนรู้มีความกว้างขวางของข้อความมากกว่า โดยเฉพาะในปลายปีที่ 6 จะอ่านข้อความที่ยากขึ้นใช้เวลาเร็วขึ้นและเลือกใช้ยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิผลมากขึ้น</p>	<p>มากขึ้นในการเลือกกระบวนการและยุทธศาสตร์ความกว้างขวางของข้อความมากกว่า ซับซ้อนกว่าและมีประสิทธิผลมากกว่า</p>
ภายในสิ้นปีที่ 7	<p>อ่านตอบโต้และคิดเชิงวิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่องที่ยากซึ่งมีข้อความที่ยากขึ้นเพื่อก้าวสู่ระดับ 4 ของ</p>	<p>เขียนข้อความขึ้นเองได้ในระดับยากขึ้นเพื่อบ่มสู่ระดับ 4 ของหลักสูตรแห่งชาติจะให้การเขียนช่วยในการคิดบันทึกและสื่อสาร</p>

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
	<p>หลักสูตร ระบุประเมินและสังเคราะห์สารสนเทศและแนวคิดต่าง ๆ ในข้อความหรือระหว่างข้อความที่เหมาะสมกับระดับนี้ได้สร้างข้อสรุปอย่างกว้างและตอบคำถามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้เฉพาะตามหลักสูตร ข้อความและงานจะคล้ายกับชั้นปีที่ 8 แต่มาตรฐานของชั้นปีที่ 8 จะสูงกว่าคือความถูกต้องและเร็ว ข้อความจากวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร ซึ่งหลากหลายกว่าระดับการควบคุมลดลงและเป็นอิสระที่มากขึ้นในการเลือกยุทธศาสตร์ในการอ่านเพื่อเรียนรู้และมั่นใจและระมัดระวังในการเลือกยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมที่สุดในการอ่านสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ในชั้นปีที่ 8</p>	<p>ประสบการณ์ความคิดและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ข้อความและงานจะคล้ายกับชั้นปีที่ 8 แต่มาตรฐานของชั้นปีที่ 8 จะสูงกว่าคือความถูกต้องและฉับไวในการเขียนข้อความที่หลากหลายขึ้น การควบคุมลดลงและเป็นอิสระมากขึ้น ในการเลือกกระบวนการและยุทธศาสตร์ในการเขียนข้อความกว้างขวางขึ้นโดยเฉพาะปลายปีที่ 8 ต้องสามารถเลือกอย่างมั่นใจและระมัดระวังในการใช้กระบวนการและยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ</p>

กรอบเวลา	มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านการอ่านและเขียน	
	ด้านการอ่าน	ด้านการเขียน
ภายในสิ้นปีที่ 8	<p>อ่านตอบโต้และคิดเชิงวิพากษ์ได้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านซึ่งมีข้อความที่กำหนดในระดับ 4 ของหลักสูตรแห่งชาติจะระบุประเมินและสังเคราะห์สารสนเทศและแนวคิดต่าง ๆ ในข้อความหรือระหว่างข้อความที่เหมาะสมกับระดับนี้ได้</p> <p>สร้างข้อสรุปอย่างกว้างและตอบคำถามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้เฉพาะตามหลักสูตรข้อความและงานจะคล้ายกับในชั้นปีที่ 7 แต่มาตรฐานของชั้นปีที่ 8 จะสูงกว่า คือความถูกต้องความเร็วข้อความหลากหลายจากวิชาในหลักสูตรควบคุมน้อยลงอิสระมากขึ้นในการเลือกยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อการเรียนรู้มั่นใจและระมัดระวังในการเลือกยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมที่สุดในการอ่านสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ</p>	<p>เขียนข้อความต่าง ๆ เองได้ในระดับ 4 ของหลักสูตรแห่งชาติจะใช้การเขียนช่วยในการคิดบันทึกและสื่อสารประสบการณ์ความคิดและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะที่กำหนดไว้ในหลักสูตรข้อความและงานจะคล้ายกับในชั้นปีที่ 7 แต่มาตรฐานชั้นปีที่ 8 จะสูงกว่า คือความถูกต้องและฉับไวในการเขียนข้อความที่หลากหลายขึ้นการควบคุมลดลงเป็นอิสระมากขึ้นในการเลือกกระบวนการและยุทธศาสตร์การเขียนความกว้างขวางของข้อความที่เขียนโดยเฉพาะปลายปีที่ 8 ต้องสามารถเลือกได้อย่างมั่นใจและระมัดระวังในการใช้กระบวนการและยุทธศาสตร์การเขียนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ</p>

มาตรฐานการศึกษาแห่งชาติสำหรับชั้นปีที่ 1-8 ด้านคณิตศาสตร์ และด้านการอ่านการเขียนได้เริ่มนำมาใช้กับเด็กที่เรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษทั่วประเทศนิวซีแลนด์ ตั้งแต่ปี ค.ศ.2010

การประเมินมาตรฐานคณิตศาสตร์และการอ่าน-การเขียน ชั้นปีที่ 1-8

ข้อมูลใน The New Zealand Curriculum Online (<http://nzcurriculum.tki.org.nz/National-Standards/Key-information/Questions-and-answers>) ระบุว่า การประเมินมาตรฐานแห่งชาติด้านคณิตศาสตร์และด้านการอ่านการเขียนของนักเรียนชั้นปีที่ 1-8 เน้นการประเมินระหว่างเรียนโดยครู ผู้สอน ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับแนวทางการประเมินและเนื้อหาที่กำหนดไว้ในมาตรฐานแห่งชาติ และให้ครูรายงานผลการประเมินแก่ผู้ปกครองนักเรียนปีละอย่างน้อย 2 ครั้ง และต่อคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาปีละ 1 ครั้ง และไม่นำข้อสอบมาตรฐานระดับชาติมาใช้ (The implementation of National Standards in year 1 to 8 will not involve the Introduction of nationally-standardised testing.) เครื่องมือที่สำคัญ คือ รายงานผลการเรียนคณิตศาสตร์และการอ่านเขียน ซึ่งเรียกว่า Overall Teachers Judgment หรือ OTJ ซึ่งโรงเรียนจะกำหนดให้ครูทำเพื่อรายงานผู้ปกครอง และนักเรียนแต่ละคน ปีละไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง ในการเรียนการสอนชั้นปีที่ 1-8 และจะต้องรายงานสรุปต่อคณะกรรมการการศึกษาของเขตพื้นที่ปีละ 1 ครั้ง และถ้าครูหรือโรงเรียนต้องการจะทดสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนว่าเป็นไป ตามมาตรฐานระดับชาติหรือไม่ ก็สามารถเลือกแบบทดสอบต่าง ๆ ได้จากเว็บไซต์ของกระทรวงศึกษาธิการ

รูปแบบใหม่ในการประเมินคุณสมบัติผู้สำเร็จมัธยมศึกษา

เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หน่วยงานประกันคุณภาพ คือ New Zealand Qualifications Authority (NZQA) ได้ปรับปรุงระบบประเมินคุณสมบัติผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษา เรียกว่า The National Certificate นักเรียนระดับมัธยมปลาย (ชั้นปีที่ 11-13) จะได้รับการรับรองจากระดับชาติหรือไม่ขึ้นอยู่กับผลการสอบวัดมาตรฐานระดับชาติตามกรอบคุณสมบัติแห่งชาติ เรียกว่า The National Qualification Framework (NQF) โดยสมัครสอบผ่านทางโรงเรียนและเข้าสอบที่สนามสอบต่าง ๆ ซึ่งส่วนกลางเป็นผู้จัดสอบเรียกการสอบนี้ว่า The National Certificate of Educational Achievement (NCEA) ประกาศนียบัตรในรูปแบบใหม่นี้ใช้แทนประกาศนียบัตรที่เคยออกให้โดยโรงเรียน (School Certificate) การสอบเข้ามหาวิทยาลัย (University Entrance) ประกาศนียบัตรฟอร์ม 6 (Sixth Form Certification) และ การสอบเพื่อขอรับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัย (University Bursary)

นักเรียนชั้นปีที่ 11-13 สามารถยื่นขอรับการประเมินเพื่อขอประกาศนียบัตร NCEA โดยสมัครผ่านโรงเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ ค่าสมัครปีละ 75 เหรียญต่อคน สมัครแล้วจะได้รหัสประจำตัวเรียกว่า NSN (National Student Number) เพื่อเข้าสู่เว็บไซต์ NZQA ซึ่งจะแจ้งข้อมูลให้ทราบกำหนดการวิธีการ และผลการประเมินเป็นระยะ ๆ บางมาตรฐานพิจารณาได้จากผลการประเมินโดยโรงเรียน บางมาตรฐานต้องสอบวัดความรู้เมื่อสิ้นปีการศึกษาและการจัดสอบของศูนย์สอบ NZQA บางมาตรฐานประเมินจากแฟ้มสะสมผลงานเช่น มาตรฐานของวิชาเทคโนโลยี และวิชาทัศนศิลป์ เป็นต้น ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับชาติ (NCEA) มี 3 ระดับ ระดับที่ 1

เทียบเท่ามาตรฐานความรู้ตามหลักสูตรชั้นปีที่ 11 ระดับที่ 2 เทียบเท่ามาตรฐานหลักสูตรชั้นปีที่ 12 และระดับที่ 3 เทียบเท่ามาตรฐานหลักสูตรชั้นปีที่ 13 (Under-standing NCEA, NZQA Booklet.)

ระบบคุณสมบัติแห่งชาติระดับอุดมศึกษา อาชีวศึกษา และวิชาชีพครู

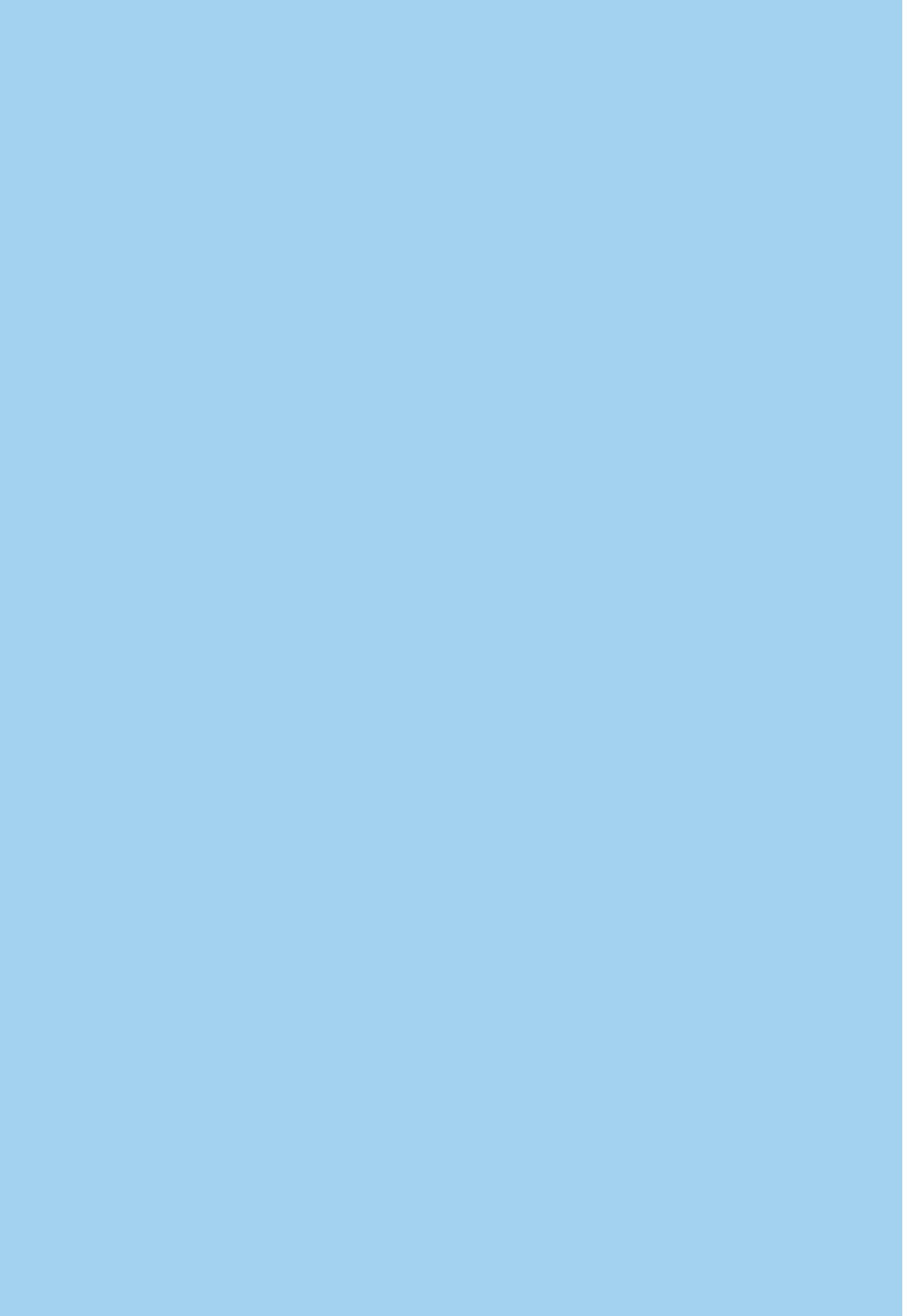
ประเทศนิวซีแลนด์มีระบบคุณสมบัติระดับชาติ (National Qualification System) ซึ่งรับแนวคิดมาจากระบบสภาอาชีวศึกษาของสก๊อตแลนด์ เน้น 3 ด้าน คือ การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การประเมินแบบอิงเกณฑ์ และการเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้ สถาบันอุดมศึกษา จะต้องจัดทำรายละเอียดหลักสูตรและคุณสมบัติของผู้จบการศึกษา เสนอต่อองค์กรที่ NZQA มอบหมาย คือ Quality Assurance Body (QAB) และหลังจากได้รับการรับรอง จึงจะสามารถจัดการศึกษาได้ และจะถูกตรวจสอบโดยหน่วยงานผู้ประเมิน ทั้งนี้ โรงเรียนมัธยมศึกษา องค์กรฝึกอบรมทางอุตสาหกรรม วานังกะ องค์กรฝึกอบรมของรัฐสถาบันฝึกอบรมของเอกชน โปลีเทคนิค ระดับปริญญาตรี และวิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จะต้องได้รับการรับรอง การอนุมัติหลักสูตร และการประเมินคุณภาพจาก NZQA ส่วนโปลีเทคนิคระดับปริญญาตรี ต้องผ่านการรับรอง การอนุมัติหลักสูตร และการประเมินคุณภาพจาก ITPQ ในขณะที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ต้องผ่านการรับรอง การอนุมัติหลักสูตร และการประกันคุณภาพจาก CEAC แต่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ต้องผ่านการรับรองและการอนุมัติหลักสูตรของ CUAP และผ่านการประกันคุณภาพจาก NZUAAAP (New Zealand Universities Academic Audit Unit)

มาตรฐานการศึกษาของ ประเทศในภูมิภาคเอเชีย :

ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี
สาธารณรัฐประชาชนจีน
สาธารณรัฐสิงคโปร์
และสหพันธรัฐมาเลเซีย

มาตรฐานการศึกษาของ ประเทศในภูมิภาคเอเชีย :

ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐสิงคโปร์ และสหพันธรัฐมาเลเซีย

ในบทนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนามาตรฐาน การศึกษาระดับชาติของประเทศในภูมิภาคเอเชีย ที่มีมาตรฐานสูง จำนวน 5 ประเทศ ได้แก่ ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี สาธารณรัฐ ประชาชนจีน สาธารณรัฐสิงคโปร์ และสหพันธรัฐมาเลเซีย ในประเด็นเกี่ยวกับ (1) ระบบการศึกษา (2) โครงสร้างการบริหาร การศึกษา (3) มาตรฐานการศึกษาของชาติ

มาตรฐานการศึกษา : ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นเป็นหมู่เกาะที่มีจำนวนมากกว่า 3,000 เกาะ ประชากรอายุยืนยาวที่สุดประเทศหนึ่งในโลกสัดส่วนของประชากรอายุสูงกว่า 65 ปี มีมากถึง 1 ใน 4 ถึงแม้จะได้รับความบอบช้ำเป็นอย่างมากจากสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ประเทศญี่ปุ่นก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว

เพราะปัจจัยหลายประการ อาจกล่าวได้ว่า ระบบการศึกษาเป็นตัวแปรสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของญี่ปุ่น

1. ระบบการศึกษาและการบริหารการศึกษา

ปี พ.ศ. 2527 ประเทศญี่ปุ่นได้ปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมสู่ศตวรรษที่ 21 โดยมองว่าผลผลิตของการศึกษายังขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และขาดความเป็นตัวของตัวเอง ไม่เป็นสากล ไม่ยืดหยุ่น มีการแข่งขันที่รุนแรงในการเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยชั้นนำ การเตรียมคนเข้าสู่สังคมยุคข้อมูลข่าวสารต้องให้รู้จักเลือกสรรข้อมูลและมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยี จึงมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นรายบุคคล ให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสามารถปรับตัวสู่ศตวรรษที่ 21 ตามมาตรการที่กำหนดอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อปฏิรูปการศึกษาและในปี พ.ศ.2549 (2006) กฎหมายแม่บทการศึกษาถูกปรับปรุงแก้ไข (มาตรา 2) ให้ยึดหลักการ 5 ประการ คือ 1) เสริมสร้างความรู้ ภูมิปัญญา วัฒนธรรม รู้จักแสวงหาความจริง มีความรู้สึกไวต่อสิ่งต่าง ๆ มีจริยธรรม และมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ 2) พัฒนาความสามารถทุกด้าน ให้เห็นคุณค่าของคนแต่ละคน ปลูกฝังความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เสริมสร้างความเป็นตัวของตัวเองและความสามารถพึ่งตนเอง เสริมสร้างเจตคติเชิงบวกต่อการทำงาน และความสัมพันธ์ของงานกับกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิต 3) เสริมสร้างค่านิยมเรื่องความยุติธรรม ความรับผิดชอบ ความเสมอภาค ระหว่างเพศชายหญิง ความเคารพและร่วมมือกัน มุ่งมั่นทำงานและมีจิตสาธารณะ เพื่อสร้างสรรค์และพัฒนาสังคม 4) เสริมสร้างความรักชีวิต การเอาใจใส่ธรรมชาติ และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม 5) เสริมสร้างความรัก ปรารถนาสันติสุขของโลก และต้องการช่วยพัฒนาประชาคมนานาชาติ

นอกจากนี้ กฎหมายแม่บทการศึกษา ได้บัญญัติจุดมุ่งหมายการศึกษาของประเทศญี่ปุ่นไว้ 3 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาคนให้มีความเฉลียวฉลาด มีคุณธรรม และมีสุขภาพกายสุขภาพจิตที่แข็งแรงอย่างสมดุล สามารถพึ่งตนเอง และรู้จักแสวงหาสัจการแห่งตนได้ตลอดชีวิต 2) เพื่อพัฒนาพลเมืองที่เคารพและรับผิดชอบต่อหน้าที่ทางสังคม และมีจิตอาสาที่จะร่วมสร้างสรรค์สังคมและประเทศชาติและ 3) เพื่อพัฒนาคนญี่ปุ่นที่มีส่วนร่วมในสังคมนานาชาติ มีความเคารพ รัก ประเพณี และวัฒนธรรมญี่ปุ่น เช่นเดียวกับประเพณีและวัฒนธรรมของประเทศอื่น ๆ

ระบบการศึกษาในปัจจุบัน ประกอบด้วยการศึกษาระดับประถม 6 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี มัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี และอุดมศึกษา ระดับปริญญาตรี 4 ปี และระดับบัณฑิตศึกษา มีโรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ตั้งแต่ประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับปฐมวัย จัดในศูนย์ดูแลเด็ก และโรงเรียนอนุบาล โดยการศึกษาในศูนย์ดูแลเด็ก เป็นสวัสดิการทางสังคม รับเด็กตั้งแต่ 0 ถึง 6 ปี อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงสาธารณสุข ส่วนโรงเรียนอนุบาลอาจจะจัดแบบ 1, 2 หรือ 3 ปี ตั้งแต่เด็กมีอายุ 3 ถึง 6 ขวบ ใช้หลักสูตร ของกระทรวงศึกษาธิการ

โรงเรียนประถมศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาภาคบังคับ กำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการบริหารจัดการโดยใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ จัดการด้านบุคลากร อาคาร สถานที่ สื่อ และอุปกรณ์การศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานที่กฎหมายและกฎกระทรวงกำหนด เป็นการศึกษาแบบให้เปล่า ให้ตำราเรียนฟรีทั้งเด็กในโรงเรียนของรัฐบาล และโรงเรียน สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งออกเป็นสายสามัญ

สายอาชีพและแบบผสม (Comprehensive Courses) นอกจากนี้ มีวิทยาลัยเทคนิค มีโรงเรียนฝึกอบรมเฉพาะด้าน (Special Training Schools) และโรงเรียนเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Schools) ฝึกอาชีพหรือสอนวิชาการระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระดับอุดมศึกษา มีมหาวิทยาลัย วิทยาลัยทั่วไป วิทยาลัยเทคนิค นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาพิเศษเริ่มจากประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับเด็กพิการทางสายตา ทางหู เป็นภาคบังคับ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ระบบบริหารการศึกษา

โครงสร้างระบบบริหารการศึกษาของญี่ปุ่น แบ่งเป็นส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น ในส่วนท้องถิ่น แบ่งออกเป็นระดับจังหวัด (สูงกว่าเทศบาล) และระดับเทศบาล สรุปได้ดังนี้

1. ระบบบริหารการศึกษาโดยส่วนกลาง มีกระทรวงการศึกษา วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี (Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology (MEXT) รับผิดชอบการดำเนินงานตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อำนาจหน้าที่ที่สำคัญแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ 1) ด้านการบริหารการศึกษาโดยภาพรวมสำรวจและวางแผนส่งเสริมการศึกษา วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และจัดพิมพ์เอกสารต่าง ๆ เชิงเทคนิคเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ 2) ด้านการศึกษาในระบบโรงเรียนวางแผน ส่งเสริม และให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อการประถมศึกษาและมัศึกษากำหนดมาตรฐานการประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และกำหนดหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (เป็นหลักสูตรแกนกลาง เรียกว่า Course of Study) อนุมัติตำราเรียน แจกตำราเรียนแบบให้เปล่ากับโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ตอนต้น (ภาคบังคับ) ทั้งโรงเรียนของรัฐและเอกชน แนะนำและนิเทศ การจัดการของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเทคนิค 3) ด้านการบริหาร การศึกษาในระดับท้องถิ่นวางแผนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษาใน ระดับท้องถิ่น แนะนำ ให้คำแนะนำ และให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดองค์การ และการจัดการของการบริหารการ ศึกษาในระดับท้องถิ่น 4) ด้านการบริหารการศึกษานานาชาติการแลกเปลี่ยนการศึกษาระหว่าง ประเทศ ความร่วมมือระหว่างประเทศการศึกษาของเด็กญี่ปุ่นที่กลับจาก ต่างประเทศ การศึกษาสำหรับชาวต่างชาติในญี่ปุ่นและ 5) ด้านการจัด องค์การภายในของกระทรวงการศึกษาฯ

2. ระบบบริหารการศึกษาโดยส่วนท้องถิ่น แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ (1) ในระดับจังหวัดมีผู้ว่าราชการและคณะกรรมการการศึกษาจังหวัด เป็นผู้รับผิดชอบการบริหารการศึกษา (2) ระดับเทศบาลมีนายกเทศมนตรี และคณะกรรมการการศึกษาเทศบาลรับผิดชอบ ในแต่ละระดับมีคณะกรรมการของท้องถิ่นหลายคณะ (local assemblies) เข้ามามีส่วนร่วม ในการบริหารจัดการศึกษา

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

2.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษภาคบังคับ

ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับมาตรฐานการเรียนรู้ของการศึกษา ภาคบังคับมาตลอดเพราะตระหนักว่าเป็นการศึกษาสำหรับปวงชน พ่อแม่ ต้องส่งลูกเข้าเรียนเมื่อถึงเกณฑ์ที่กฎหมายบังคับและหลังสงครามโลก ครั้งที่สองจนปัจจุบัน การศึกษาภาคบังคับ เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของ ประชาชนตามรัฐธรรมนูญหลักสูตรแกนกลาง (Course of Study) ของ ประเทศญี่ปุ่น ฉบับปี ค.ศ.2008 แสดงว่า มีการกำหนดมาตรฐานไว้ใน

หลักสูตรหลายรูปแบบ เมื่อพิจารณาหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่ามีรายละเอียดที่สะท้อนมาตรฐานการศึกษาของชาติสำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ดังนี้

1) วิสัยทัศน์ คือ มุ่งความสมบูรณ์ทุกด้านของแต่ละบุคคล มีความรู้ คู่คุณธรรม และมีสุขภาพแข็งแรง ดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมประชาธิปไตย ที่มีสันติภาพ

2) ค่านิยมที่พึงประสงค์ คือ ความยุติธรรมและรับผิดชอบ ความเสมอภาคระหว่างชายหญิง รักบ้านเกิด ร่วมมือกับชุมชน มีจิตสาธารณะ รักชีวิต รักธรรมชาติอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเคารพประเพณีดั้งเดิม รักชาติและถิ่นเกิด ยอมรับประเทศอื่น อาสาสร้างสันติภาพและความเจริญให้สังคมโลก

3) สมรรถนะหลัก คือ มีความรู้กว้างขวาง พึ่งตนเองได้และสามารถพัฒนาตนเอง มีส่วนร่วมสร้างสรรค์ชุมชน มีสมรรถนะพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ มีความถนัดเฉพาะทาง มีความสามารถในการตัดสินใจ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีสุขภาพดีทั้งใจและกายมีความสามารถในการดูแลตนเอง

4) โครงสร้างหลักสูตรและโครงสร้างเวลาเรียน ระดับประถมศึกษา แบ่งเป็นรายวิชา (subjects) คือ ภาษาญี่ปุ่น สังคมศึกษา เลขคณิต วิทยาศาสตร์ การดำรงชีวิต ดนตรี วาดเขียนและงานประดิษฐ์ คหกรรม สุขศึกษาและพลศึกษา และไม่ใช่อยวิชา (non-subjects) ได้แก่ กิจกรรมพิเศษจริยศึกษา และชั่วโมงการเรียนรู้แบบบูรณาการ ใช้เวลาเรียนโดยรวมปีละ 850, 910, 945, 980, 980 และ 980 คาบ ตามลำดับ คาบละ 45 นาที วิชาสังคมศึกษาและวิชาวิทยาศาสตร์ให้เริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แทนวิชาการดำรงชีวิตที่ให้เรียนมาตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ส่วนวิชาคหกรรมและกิจกรรมภาษาต่างประเทศ ให้เริ่มเรียนและ

ทำกิจกรรม ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นภาคบังคับตอนปลาย ให้เรียนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่น สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ดนตรี วิจิตรศิลป์ สุขศึกษา และพลศึกษา เทคโนโลยีและคหกรรม และ ภาษาต่างประเทศ และที่ไม่ใช่รายวิชา คือ จริยศึกษา กิจกรรมพิเศษ และชั่วโมงการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีเวลาเรียนโดยรวม ปีละ 1,015 คาบ เท่ากันทั้ง 3 ปี คาบละ 50 นาที

กิจกรรมพิเศษ ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ให้จัดปีละ 35 คาบ (ป.1 จัด 34 คาบ) ประกอบด้วย กิจกรรมชั้นเรียน กิจกรรมสภานักเรียน กิจกรรมชมรม (เฉพาะ ป.4-5) กิจกรรม/งาน/โครงการของโรงเรียน (School Events) ซึ่งมี 5 ลักษณะ คือ 1) งานพิธีการ 2) งานวัฒนธรรม 3) งานเสริมสุขภาพ ความปลอดภัย และการกีฬา 4) การเดินทางไกลและเข้าค่ายพักแรม 5) งานผลิตและบริการ

กิจกรรมภาษาต่างประเทศ ให้จัดเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ส่วนชั่วโมงการเรียนรู้แบบบูรณาการ ให้จัดทุกชั้นปี เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 มาตรฐานการเรียนรู้รายวิชาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

วิชาภาษาญี่ปุ่น กำหนดจุดมุ่งหมาย 6 ประการ ได้แก่ 1) พัฒนาความสามารถในการแสดงความคิดและการเข้าใจความคิดของผู้อื่นอย่างละเอียดโดยใช้ภาษาญี่ปุ่น 2) พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร 3) พัฒนาความสามารถในการคิดและจินตนาการ 4) ปรับปรุงความรู้สึกด้านภาษา 5) เพิ่มความสนใจภาษาญี่ปุ่นให้ลึกซึ้งมากขึ้น 6) ปลูกฝังให้เคารพภาษาญี่ปุ่นเนื้อหามี 3 ด้าน คือ ด้านการพูดและฟัง ด้านการเขียน และด้าน

การอ่าน ระดับประถมศึกษา เรียน 1,461 คาบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เรียน 385 คาบ

วิชาสังคมศึกษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เข้าใจชีวิตสังคมญี่ปุ่นและโลก เป็นพลเมืองดี เป็นประชาชนที่สร้างประเทศและสังคมที่มีสันติภาพและเป็นประชาธิปไตย ในระดับประถมศึกษา มุ่งให้เข้าใจชีวิตในสังคม เข้าใจลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นและประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ปลูกฝังพื้นฐานของการเป็นพลเมืองดี และเป็นประชาชนคุณภาพที่สร้างประเทศและสังคมแห่งสันติภาพและประชาธิปไตย ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มุ่งให้สนใจสังคม เข้าใจสังคมมากขึ้น รักประเทศและประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น และได้รับการปลูกฝังต่อเพื่อให้เป็นพลเมืองดี เป็นประชาชนคุณภาพที่สร้างประเทศและสังคมสันติภาพและสังคมประชาธิปไตย ใช้เวลาเรียนระดับประถมศึกษา 375 คาบ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 ปีละ 70, 90, 100 และ 105 คาบ ตามลำดับ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เรียนปีละ 105 คาบ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 แล้วให้เรียน 140 คาบ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิชาคณิตศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีด้านคณิตศาสตร์สามารถใช้ประโยชน์จากคณิตศาสตร์ทั้งในชีวิตประจำวัน การคิดและการตัดสินใจในระดับประถมศึกษา มุ่งให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ เพื่อพัฒนาสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต มีความสามารถด้านการคิด การตัดสินใจ การแสดงออก ซึ่งจำเป็นในการแก้ปัญหา พัฒนาเจตคติสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเองรู้และมีทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเลข จำนวน รูปทรงเรขาคณิต รู้จักใช้มุมมองที่ดีมีเหตุผล สนุกกับกิจกรรมคณิตศาสตร์ ชื่นชมและเห็นคุณค่าของวิธีการทางคณิตศาสตร์ เต็มใจใช้คณิตศาสตร์เพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันและในการเรียนรู้ใน

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมุ่งใช้กิจกรรมคณิตศาสตร์ช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความคิดรวบยอด หลักการ และกฎเกณฑ์เกี่ยวกับตัวเลข ปริมาณ และไดอะแกรม รู้วิธีนำเสนอและจัดการทางคณิตศาสตร์ สามารถคิดและแสดงออกด้วยวิธีการทางคณิตศาสตร์ได้ดีขึ้น ขึ้นชมวิธีมองและวิธีคิดด้วยมุมมองทางคณิตศาสตร์เต็มใจประยุกต์ใช้วิธีการทางคณิตศาสตร์ในการคิดและตัดสินใจกำหนดมาตรฐานเวลาเรียนคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษา คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่น้อยกว่า 136 คาบ ประถมศึกษาปีที่ 2-6 ปีละ 175 คาบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 ปีละ 140, 105 และ 140 คาบ ตามลำดับ รวมเวลาเรียนเลขคณิต/คณิตศาสตร์ ในการศึกษาภาคบังคับอย่างน้อย 1,396 คาบ

วิชาวิทยาศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความใกล้ชิดธรรมชาติ รู้จักสังเกตธรรมชาติ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีวิธีคิดสังเกตและทดลองอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ในระดับประถมศึกษา มุ่งให้เกิดความใกล้ชิดธรรมชาติ สังเกตและทดลองหลังจากทำนายสมมติฐาน ได้รับการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาและความรักธรรมชาติ เพิ่มความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และปลูกฝังวิธีการพิจารณาและวิธีคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มุ่งให้เกิดความเต็มใจห้วงใยสิ่งต่าง ๆ และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ สังเกตและทดลองอย่างมีจุดประสงค์ พัฒนาความสามารถและเจตคติที่จำเป็นในการสืบสวน สอบสวน ความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รวมทั้งปลูกฝังวิธีพิจารณาและวิธีคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์เริ่มสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีมาตรฐานเวลาขั้นต่ำ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 คือ 90, 105, 105 และ 105 คาบ ตามลำดับและในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 ปีละ 105, 140 และ 140 คาบ ตามลำดับ

รวมเวลาเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ในหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ อย่างน้อย 790 คาบ

วิชาการดำรงชีวิต เป็นรายวิชาที่นำมาสอนแทนวิทยาศาสตร์และสังคมศึกษา ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ ความคิดและการกระทำที่ไม่แยกกันของเด็กชื่อวิชานี้ ในภาษาญี่ปุ่น คือ Seikatsu แปลว่า “ชีวิต” ชื่อภาษาอังกฤษ คือ Life Environment เริ่มทดลองนำเข้ามาในหลักสูตรเมื่อปี พ.ศ. 2532 และเริ่มสอนวิชานี้มาตั้งแต่ปรับปรุงหลักสูตรเมื่อปี พ.ศ. 2535 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่พัฒนาโดยรายวิชานี้ คือ 1) ความสามารถในการเข้าร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในกลุ่มหรือในสังคมได้อย่างราบรื่น 2) ความสามารถในการดูแลตนเอง 3) ความสามารถในการนำเสนอความคิดของตนเองด้วยวิธีที่เหมาะสม 4) การเข้าถึงความมีอิสรภาพด้านอารมณ์โดยสังเกตจุดแข็งของตนเองความเป็นไปได้ และการสร้างความมั่นใจและแรงจูงใจมีเนื้อหาวิชา เรื่อง 1) โรงเรียนกับรูปแบบชีวิต 2) บ้านกับรูปแบบชีวิต 3) ชุมชนกับรูปแบบชีวิต 4) การใช้สาธารณสมบัติและสาธารณสถาน 5) การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลกับรูปแบบชีวิต 6) การเล่นโดยใช้วัสดุจากธรรมชาติและวัสดุที่ไม่ได้มาจากธรรมชาติ 7) การดูแลพืชและสัตว์ 8) การสื่อสารกับคนรอบตัว และคนในชุมชน 9) การพัฒนาตนเองทั้งนี้ มีมาตรฐานเวลาเรียน 207 คาบ ให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จำนวน 102 และ 105 คาบ ตามลำดับ

วิชาดนตรี มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีสุนทรียภาพ รักดนตรี ยอมรับว่า การเรียนรู้ดนตรีเป็นสิ่งที่ควรจะทำตลอดชีวิต เข้าใจวัฒนธรรมของดนตรี และให้เน้นดนตรีแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นและของชนชาติต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อให้มีโอกาพัฒนาความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้

เพิ่มพูนความสำคัญของดนตรีเชิงสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมให้ได้รู้จักฟังเสียงที่อยู่รอบตัว นำเครื่องใช้ในครัวเรือนและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมาเป็นเครื่องดนตรีและได้กำหนดมาตรฐานด้านเนื้อหา คือ วิชาขับร้อง (Singing) ระดับประถมศึกษา มีเพลงบังคับขั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ เพลงทะเล เพลงหอยทาก เพลงอาทิตย์อุทัย เพลงดอกไม้บาน ขั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ เพลงซ่อนหา เพลงฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว เพลงเสียงแมลง เพลงอาทิตย์อัสดง ขั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ เพลงกระต่าย เพลงเก็บใบชา เพลงลำธารในฤดูใบไม้ผลิ เพลงเขาฟูจิ ขั้นประถมศึกษาปีที่ 4 คือ เพลงซากุระ เพลงว่าวสีดำน เพลงยามเช้าที่ทุ่งเลี้ยงสัตว์ เพลงต้นเมเปิล ขั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ เพลงยกธงปลาคาร์ป เพลงไกวเปล เพลงแห่งสกี เพลงทิวทัศน์ในฤดูหนาว ขั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ เพลงเอเทนระซุ เพลงอิมะโยะ เพลงคืนพระจันทร์ทรงกลม เพลงประเทศบ้านเกิด วิชาขับร้องชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเพลงบังคับ คือ เพลงแมลงปอสีแดง เพลงพระจันทร์ที่ปราสาทร้าง เพลงเริ่มฤดูใบไม้ผลิ เพลงความจำแห่งฤดูร้อน เพลงดอกไม้ เพลงเมืองแห่งดอกไม้ เพลงแห่งชายทะเล ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สอนขลุ่ย รีคอร์ดเดอร์เสียงท่อม (alto recorder) และเมื่อมีการปรับหลักสูตร ปีพ.ศ.2541 ได้นำการสอนดนตรีญี่ปุ่นโบราณเข้ามา เช่น กลอง โคะโตะ ซามิเซน ต่อมา ในปี พ.ศ. 2551 ได้นำเพลงญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมมาสอนด้วย มาตรฐานด้านเวลาเรียน คือ ในระดับประถมศึกษา เรียนวิชาดนตรีรวม 358 คาบ ปีละ 68, 70, 60, 60, 50 และ 50 คาบ ตามลำดับ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้เรียนรวม 105 คาบ ปีละ 45, 35 และ 35 คาบ ตามลำดับ

วิชาศิลปะ: มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการแสดงออก และการชื่นชมศิลปะเชิงสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษาเน้นการพัฒนา

พื้นฐานการปั้นเชิงสร้างสรรค์ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เน้นความรู้สึกและการพัฒนาความสามารถพื้นฐานของศิลปะโดยการแสดงออกและการแสดงความชื่นชม ระดับประถมศึกษาเรียกวิชานี้ว่า “ศิลปะและงานประดิษฐ์” (Arts and Handicrafts) ให้เล่นปั้นของ (Molding play) และแสดงออกว่าต้องการจะบอกอะไร ในรูปภาพ รูปลูกเต๋า และงานฝีมือ สอนให้ชื่นชมความงามของธรรมชาติ และความงามของสิ่งที่ถูกสร้างสรรค์ ขึ้นมารอบ ๆ ตัวเด็ก ทั้งงานของตนเองและงานของผู้อื่น เพื่อให้เริ่มสนใจผลงาน สร้างสรรค์วัฒนธรรมทางศิลปะ เรียนรู้ศิลปะและวัฒนธรรมจากธรรมชาติ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เรียกวิชานี้ว่า “จิตรศิลป์” (Fine Arts) เนื้อหาใกล้เคียงกับศิลปะระดับประถมศึกษา แต่เพิ่ม “แนวคิดและความคิดรวบยอด” และ “ทักษะ” มีการสอนสเก็ทซ์ภาพ ภาพสีน้ำ ภาพพิมพ์จากแบบพิมพ์ไม้ การสังเกตและจินตนาการจากสิ่งที่ปั้นหรือแกะสลัก การแกะสลักไม้หรือหินอ่อน เชื่อมโยงกับความเข้าใจธรรมชาติและความรู้สึที่เกิดจากองค์ประกอบของสิ่งของ หลักการปั้นหรือแกะสลัก การนำเสนออย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และมีประสิทธิผล การออกแบบและการผลิตงานฝีมือโดยรูปร่างประกอบของสี รูปร่าง การทำของใช้จากไม้ ไม้ไผ่ โลหะ เรซิน ดินเหนียว การนำเสนอด้วยการตุ้มน การตุ้มนแอนิเมชัน รูปภาพ วิดีโอ แสง และการเคลื่อนไหว โดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสิ่ง ที่นำเสนอกับชีวิต สังคมและธรรมชาติ มาตรฐานด้านเวลาเรียน เท่ากับ วิชาดนตรี

วิชาคหกรส มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้เกิดความเข้าใจและมีทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับครอบครัวและบทบาทของครอบครัว มีความคิดสร้างสรรค์ ในการแก้ปัญหาโดยใช้ความเข้าใจ และทักษะต่าง ๆ และสามารถปรับปรุงชีวิตและอนาคตของตนในระดับประถมศึกษาเรียนการเรือน เรียกว่า

“Homemaking” และเริ่มสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเตรียมชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์ เน้นเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับทักษะชีวิตสำหรับศตวรรษที่ 21 คือ ให้ตระหนักว่าชายและหญิงต้องเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือกันและกันในครอบครัวมีความรู้ที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันและปฏิบัติได้จริงเรื่องอาหาร เสื้อผ้า บ้านเรือน สารสนเทศ และอุตสาหกรรม มีความคิดสร้างสรรค์แก้ปัญหาโดยใช้ความเข้าใจและทักษะเหล่านี้ มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการปรับปรุงชีวิตครอบครัวในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เรียน “อุตสาหกรรมศิลป์และคหกรรม” เพื่อให้มีความรู้และทักษะสำคัญในชีวิต เข้าใจความสัมพันธ์ของชีวิตครอบครัวและทักษะทางสังคม รู้และมีทักษะเกี่ยวกับวัสดุ กระบวนการทำงาน การเปลี่ยนแปลงพลังงาน การปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ สารสนเทศ ชีวิตแบบพอเพียง (self-sufficient life) โดยผ่านกิจกรรมเกี่ยวกับเสื้อผ้า อาหาร งานบ้านมีความเข้าใจหน้าที่ของครอบครัวมากขึ้น สามารถปรับปรุงชีวิตโดยตระหนักว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องมองอนาคตด้วย กำหนดมาตรฐาน เวลาเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 จำนวน 60 และ 55 คาบ ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 คือ 70, 70 และ 35 คาบ ตามลำดับ

วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ในระดับประถมศึกษา วิชาพลศึกษา มุ่งเพื่อให้คิดที่จิตใจและร่างกายเป็นหน่วยเดียวกัน ให้ออกกำลังกายจนเป็นนิสัยและคุ้นเคยกับการออกกำลังกายที่เหมาะสม นำวิธีการออกกำลังกายไปใช้กับชีวิตอย่างปลอดภัย วิชาสุขศึกษามุ่งให้เข้าใจความสำคัญของชีวิตที่มีสุขภาพ วิธีใช้ชีวิตที่มีสุขภาพ พัฒนาการของร่างกาย การป้องกันไม่ให้เกิดบาดแผล การรักษาแผล วิธีดูแลตนเองเมื่อกังวลและเครียด การป้องกันโรคในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิชาพลศึกษามุ่งพัฒนาพื้นฐานกีฬาความสามารถและความสนใจกีฬาผ่านการออกกำลังกาย เข้าใจเรื่องสุขภาพและ

ความปลอดภัย การออกกำลังกายอย่างเข้าใจเหตุผลการคิดว่ากายและใจเป็นหน่วยเดียวกัน รู้วิธีออกกำลังกายวิชาสุขศึกษามุ่งให้รู้เข้าใจและปฏิบัติ ต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษา มีมาตรฐานด้านเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 คือ 102, 105, 105, 105, 90 และ 90 คาบ ตามลำดับ และในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ปีละ 105 คาบ รวมเวลาเรียนในภาคบังคับ อย่างน้อย 902 คาบ

วิชาภาษาต่างประเทศ เริ่มสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนเด็กประถมศึกษาให้ปฏิบัติ “กิจกรรมภาษาต่างประเทศ” ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน และเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีเนื้อหา เช่น การแนะนำตัว การทักทาย การพูดโทรศัพท์ ชื่อของ ภาษามทางท่องเที่ยว ชื่ออาหาร ฯลฯ สถานการณ์ที่มักเกิดที่บ้านและที่โรงเรียน การถามที่อยู่ การถามเพื่อให้พูดซ้ำ การพูดซ้ำ การแสดงความขอบคุณ การบ่นว่าเมื่อไม่พอใจ การแสดงความคิดเห็น ความเห็นด้วย ความไม่เห็นด้วย การยอมรับ การปฏิเสธ การอธิบาย การรายงาน การนำเสนอการพรรณนา การถามคำถาม การขอร้องการเชิญ และการใช้ภาษาที่ถูกหลักไวยากรณ์ เรื่อง Sentences, Sentence Structure, Pronouns, Verb tenses, Comparative forms of adjectives and adverbs, to-infinitives, Gerunds, Adjectival use of present and past participles, Passive voice คำศัพท์อย่างน้อย 1,200 คำ วลีที่ใช้บ่อย เช่น in front of, a lot of, get up, look for แสดง idioms และคำพูด เช่น excuse me, I see. I'm sorry. You're welcome. เป็นต้น มาตรฐานด้านเวลาเรียน

คือ ระดับประถมศึกษาทำกิจกรรมภาษาต่างประเทศ ปีละ 35 คาบ รวม 70 คาบ ในประถมศึกษาปีที่ 5-6 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ให้เรียน ปีละ 140 คาบ รวม 420 คาบ

2.3 มาตรฐานสำหรับการวัดและประเมินผลการจัดการศึกษา

โยคุโอะ มุระตะ (Murata, et.al. 2010. ใน A Bilingual Text – Education in Contemporary Japan) ได้อธิบายว่า ประเทศญี่ปุ่นรักษามาตรฐานการศึกษาโดยมีระบบประเมินหลายระดับ คือ

1) การประเมินโรงเรียน (School evaluation) เป็นการตรวจสอบตนเองแบบ Self-inspection และ Self-evaluation ของโรงเรียน เพื่อประเมินการบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและประสิทธิผลของการบริหารจัดการโรงเรียน

2) การประเมินครู (Teacher evaluation) เป็นการประเมินความสำเร็จของครูในการจัดกิจกรรมทางการศึกษา รวมทั้งคุณสมบัติและความสามารถของครู

3) การประเมินหลักสูตร (Curriculum evaluation) เป็นการประเมินหลักสูตรหลักสูตรสถานศึกษา และการวางแผนการเรียนการสอนประจำปี

4) การประเมินชั้นเรียน (Class evaluation) เป็นการศึกษาระดับชั้นเรียน โดยสังเกตการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน นิยมใช้เทคนิคที่เรียกว่า “การศึกษาชั้นเรียน” (Lesson Study) ซึ่งในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า JukyokuKenkyuu

5) การประเมินการแนะนํานักเรียน (Student Guidance evaluation) เป็นการประเมินสภาพชีวิตนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ของการแนะแนวข้อมูลจากการประเมินนี้ ต้องเก็บไว้ไม่น้อยกว่า 5 ปี

6) การประเมินสภาพการเรียนรู้และความสามารถทางวิชาการ (Evaluation of learning situation and scholastic ability) เป็นการประเมินสภาพการเรียนรู้และความสามารถทางวิชาการของนักเรียน ซึ่งเมื่อประเมินแล้วจะต้องรักษาข้อมูลไว้ไม่น้อยกว่า 20 ปี

การประเมินความสามารถทางวิชาการเพื่อตัดสินผลการเรียนมีทั้งแบบอิงเกณฑ์ การตัดเกรด การบันทึกผลกิจกรรมในชั่วโมงการเรียนรู้ แบบบูรณาการ กิจกรรมพิเศษจริยธรรมและพฤติกรรมทั่วไป โดยประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด Bloom's Taxonomy

2.4 มาตรฐานตำราเรียน

ตำราเรียนเป็นแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครู ช่วยทำให้มาตรฐานคุณภาพการศึกษาในญี่ปุ่นใกล้เคียงกันมาก โดยเฉพาะในระดับการศึกษาภาคบังคับ เนื่องจากมีการเปิดโอกาสให้เอกชนจัดทำตำราเรียน โดยการอนุมัติของสภา ซึ่งว่า The Council for Textbook Approval and Research เนื้อหาของตำราเรียนเน้นการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี แต่ละโรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการหลักสูตรและเลือกตำราเรียน ซึ่งเด็กทุกคนได้รับการแจกฟรีในภาคบังคับ ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน

2.5 การทดสอบความรู้คณิตศาสตร์และภาษาญี่ปุ่นระดับชาติ

ข้อมูลจาก Center on International Benchmarking. Learning from the World's High Performing Education Systems (<http://>

www.ncee.org/programs-affiliates/center-on-international-education-benchmarking/top-performing-countries/japan-overview/) แสดงว่า ประเทศญี่ปุ่นลงทุนเพื่อการศึกษาในระบบโรงเรียนน้อยกว่าประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศ แต่ได้ผลดีกว่า ตำราเรียนของญี่ปุ่น เล่มไม่ใหญ่แต่ใช้รูปแบบที่ง่ายมากและไม่แพง อาคารเรียนไม่หรูหรา แต่ใช้ประโยชน์ได้ดีมาก การบริหารโรงเรียนไม่สิ้นเปลือง ไม่มีโรงอาหาร นักเรียนเสิร์ฟอาหารกันเอง ทำความสะอาดชั้นเรียนเองนักเรียนที่เก่งกว่าจะช่วยสอนเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่า และตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2547 มีแผนพัฒนาการศึกษา ตามนโยบาย “Japan Rise Again” ตามด้วยการพัฒนาระบบประเมินความสามารถทางวิชาการระดับชาติ ด้านคณิตศาสตร์และภาษาญี่ปุ่นซึ่งเริ่มดำเนินการนำร่องในปีพ.ศ. 2551-2552 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.6 การสอบมาตรฐานโดยส่วนกลางเพื่อรับเข้ามหาวิทยาลัย

นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ จะเข้าเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายโดยการสอบแข่งขันหรือสอบคัดเลือกที่จัดสอบโดยโรงเรียนนั้น ๆ แต่เมื่อจะเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์การสอบระดับชาติ ชื่อ The National Center Test for University Admission ชื่อย่อในภาษาญี่ปุ่น คือ Daigaku Nyuushi Sentaa Shiken เพื่อนำผลการสอบไปสมัครเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยของรัฐหรือของเอกชน บางแห่ง สถิติเมื่อปี พ.ศ. 2557 แสดงว่า มีศูนย์สอบทั่วประเทศ 693 แห่ง มีผู้เข้าสอบ 560,672 คน และสถิติเมื่อปี พ.ศ. 2555 แสดงว่า 835 มหาวิทยาลัย นำผลการสอบไปใช้รับนักศึกษาเข้าเรียนต่อ

มาตรฐานการศึกษา : สาธารณรัฐเกาหลี

สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออก เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับการศึกษามากนักเรียนเรียนพิเศษนอกโรงเรียนถึงร้อยละ 90 ซึ่งสูงที่สุดในประเทศกลุ่ม OECD และให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมากควบคู่ไปกับการอนุรักษ์

และเผยแพร่ภาษาของตนเองไปสู่นานาชาติ เป็นประเทศที่มีปริมาณการส่งออกมากเป็นอันดับ 1 ในกลุ่มประเทศ OECD สินค้าที่ส่งออกมากที่สุด คืออุปกรณ์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์และเป็นที่ยอมรับด้านศักยภาพการพัฒนาเทคโนโลยีและการวางแผนงานต่าง ๆ (เกวสิน ศรีม่วง. 2555)

1. ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

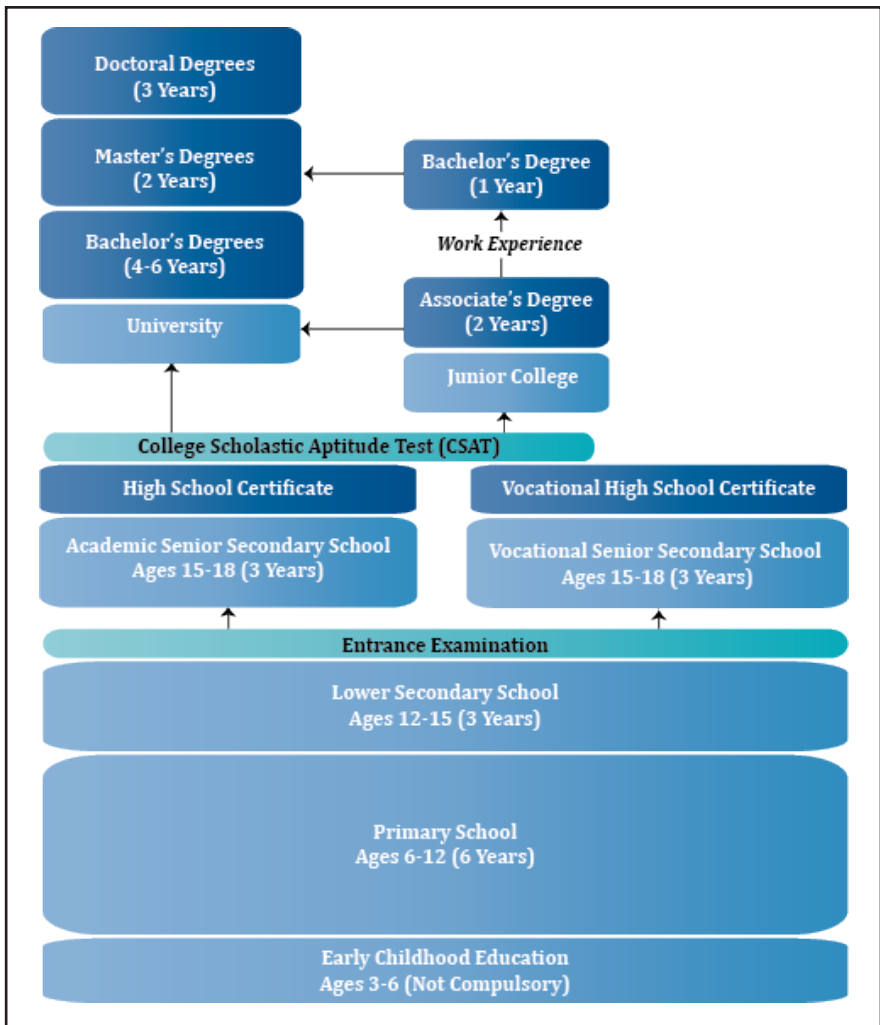
ปัจจุบัน เด็กเกาหลีใต้จะต้องเข้าเรียนในระบบโรงเรียนเมื่ออายุ 6 ขวบ ถึง 15 ปี ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี ซึ่งเป็นภาคบังคับ และจะเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี โรงเรียนที่จัดการศึกษาภาคบังคับส่วนใหญ่สังกัดรัฐบาลท้องถิ่น โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแบ่งออกเป็นสายสามัญและสายอาชีพ หรือการเรียนในสาขาวิชาเฉพาะ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญจัดการศึกษาทั่วไปขั้นสูงและวิชาเลือกสำหรับเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย มีโรงเรียนประเภทพิเศษที่รัฐบาลเรียกว่า “โรงเรียนจุดประสงค์พิเศษ” (Special Purpose Schools) ที่จัดสอนหลักสูตรเฉพาะ เช่น หลักสูตรวิทยาศาสตร์ หรือหลักสูตรภาษาต่างประเทศ ในขณะที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพเน้นการสอนวิชาชีพเฉพาะทาง เช่น เกษตรกรรม เทคโนโลยี พณิชยกรรม และประมง รวมทั้งวิชาชีพหรือวิชาเทคนิคแบบผสมเรียกว่า Comprehensive Vocational/ Technical Schools การเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอาจจะมีการสอบเข้า หรือพิจารณาจากผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ถ้าจบมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพ นอกจากนี้ มีโรงเรียนเฉพาะทางเพื่อบ่มเพาะความสามารถพิเศษของนักเรียนกลุ่มเรียนดีที่จะเป็นผู้นำในสังคม เช่น โรงเรียนสอนศิลปะ

และดนตรี กีฬา ภาษาต่างประเทศ และวิทยาศาสตร์ การรับเข้าเรียนต้องผ่านการสอบที่มีการแข่งขันสูง สถิติการศึกษาของเกาหลีใต้รายงานว่า เด็กเรียนต่อจนจบมัธยมศึกษาตอนปลายถึงร้อยละ 97 แต่ส่วนใหญ่จะเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ มีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ที่เรียนในสายอาชีพ ระบบการรับเข้ามัธยมศึกษาตอนปลายแตกต่างกันไป บางระบบต้องการให้เกิดความเสมอภาคก็จะจับสลากทางคอมพิวเตอร์ (Computer Lottery System) เช่น ในเขตกรุงโซล ปูซาน แดกู และกวางจู ซึ่งเป็นเขตที่เรียกว่า “Equalization Areas” ส่วนในเขตอื่น ๆ จะใช้ผลการเรียนและการสอบเข้าด้วยข้อสอบที่โรงเรียนจัดการเอง

(ใน <http://www.ncee.org/programs-affiliates/center-on-international-education-benchmarking/top-performing-countries/south-korea-overview/south-korea-instructional-systems/>)

การบริหารการศึกษา

อำนาจหน้าที่ในการบริหารการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เป็นของกระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี (The Ministry of Education, Science and Technology (MEST)) ซึ่งกระจายอำนาจการบริหารลงไปทีระดับจังหวัดและเทศบาล (provincial/

Municipal Office of Education) และที่ระดับท้องถิ่น (Local Offices of Education) โดยกระทรวงศึกษาธิการฯ ทำหน้าที่กำกับดูแล (Supervising) การศึกษาทั้งระบบ จัดทำนโยบายการศึกษาของชาติ ร่วมมือกับ กระทรวงต่าง ๆ และแนะแนวการจัดการศึกษาของจังหวัดและท้องถิ่น เป้าหมายและเนื้อหาของการศึกษาจะถูกกำหนดที่ระดับชาติ โดยให้โรงเรียน จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับระดับชาติ

เพื่อให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต สาธารณรัฐเกาหลี มีคณะกรรมการการศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ บริหารงานควบคู่ไปกับ กระทรวงศึกษาธิการฯ โดยมีคณะอนุกรรมการในระดับจังหวัด/เขตพื้นที่ การศึกษาอยู่ในระดับล่าง

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

2.1 มาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จะปรับปรุง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานทุก 5 ปี ถึง 10 ปี เพื่อใช้เป็นกรอบในการ จัดการศึกษา ซึ่งนอกจากจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาในหลักสูตร ยังอาจ จะปรับปรุงเรื่องเวลาเรียนในแต่ละปีการศึกษาด้วย ทั้งนี้ แต่ละโรงเรียน จะต้องสอนตามหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการฯ กำหนด แต่ศึกษาธิการ จังหวัด (Superintendents) มีอำนาจในการเพิ่มเนื้อหาและมาตรฐานต่าง ๆ ของการศึกษาได้ตามความจำเป็นของโรงเรียนที่อยู่ในความดูแล

ระดับประถมศึกษา นักเรียนได้เรียนวิชาแกน คือ จริยธรรม ภาษา เกาหลี คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลศึกษา ดนตรี และศิลปะ (Ethics, Korean Language, Mathematics, Science, Social Studies, PE, Music and the Arts) นอกจากนี้ จะได้รับการพัฒนาและบ่มเพาะให้

มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาขั้นพื้นฐาน (basic problem-solving abilities) ความพึงพอใจประเพณีดั้งเดิมและวัฒนธรรมของเกาหลี (appreciation of tradition and culture) ความรักชาติและประเทศเพื่อนบ้าน (love for neighbors and country) และนิสัยที่ดีในการดำเนินชีวิต (basic life habits)

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลักสูตรจะจำแนกความสามารถของนักเรียน (a differentiated curriculum, or ability-based grouping) สำหรับบางวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ แต่ทุกคนจะได้เรียนบางวิชาที่เหมือนกัน (Core subjects) คือ พลศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ และศิลปะปฏิบัติ (PE, music, fine arts and practical arts) นอกจากนี้ ให้มีหลักสูตรเสริมและวิชาเลือก (extracurricular and optional courses) ซึ่งรวมทั้ง วิชาคุณธรรมและเทคโนโลยี ซึ่งยังแยกตามเพศ (gender-based classes) จนถึงเมื่อเร็ว ๆ นี้ วิชาเลือก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ และ สิ่งแวดล้อมศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามัญ วิชาแกนยังเหมือนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่จะถูกจัดให้เรียนแยกสาย เป็นสายวิทยาศาสตร์ (Science) และสายสังคมศึกษา (social studies) โดยสายวิทยาศาสตร์ ให้เรียนวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับโลก (physics, chemistry, biology and earth science) และในสายสังคมศึกษา ให้เรียนวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมือง เศรษฐศาสตร์ และ วัฒนธรรมศึกษา (geography, history, politics, economics and cultural studies) ส่วนโรงเรียนเฉพาะสาขาวิชาและโรงเรียนอาชีวศึกษา ในระดับนี้ จะมีหลักสูตรของตนเอง และจะต้องเรียนวิชาสามัญบางวิชาด้วย

การวัดผลและประเมินผลการศึกษาในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี มีระบบประเมินเพื่อวินิจฉัย (diagnostic assessment) 2 ประเภท คือ การทดสอบเพื่อวินิจฉัยทักษะพื้นฐาน ในชั้นปีที่ 3 เรียกว่า Diagnostic Test for Basic Skills (DTBS) และการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในระดับชาติ เรียกว่า The National Assessment of Educational Achievement เรียกว่า NAEA ซึ่งสอบ 2 วิชา คือ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ในชั้นปีที่ 6 ปีที่ 9 และปีที่ 10 (เทียบกับ ประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ของไทย) เป็นการสอบเพื่อใช้เป็นสารสนเทศสำหรับการปรับปรุงมาตรฐานการศึกษา (serve a purely informational purpose) ไม่รายงานแบบจำแนกรายคน (not reported by individual student)

นักเรียนในสาธารณรัฐเกาหลีทุกระดับ จะถูกประเมินโดยครูผู้สอน ด้วย และจะได้รับรายงานซึ่งเรียกว่า “Student School Records” หรือ “Student Activity Records” ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับผลการเรียน เป็นรายวิชาการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรและการบำเพ็ญประโยชน์ หรือให้บริการ ความสามารถพิเศษ พัฒนาการด้านคุณธรรมจริยธรรม ร่างกาย รางวัลต่างๆ ที่ได้รับ สมุดรายงานผลการเรียนนี้ ได้ถูกนำมาใช้ วัดความสามารถของนักเรียนมากขึ้น ในการคัดเลือกเข้าเรียนต่อทั้งระดับ มัธยมศึกษาตอนปลายและมหาวิทยาลัย เพื่อลดความกดดันจากระบบรับ เข้าศึกษาที่วัดจากการสอบเข้า

2.2 การสอบวัดมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ ชั้นปีที่ 3, 6, 9 และ 10

ปาร์ค (Hyan-Jeong Park. 2008, pp.17-15) ในบทความชื่อ Korean Perspectives on Assessment of Achievement (ในวารสาร Educational Studies in Japan : International Yearbook. No.3.

December 2008) ได้กล่าวว่า รัฐบาลของสาธารณรัฐเกาหลี เริ่มนำ การวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโดยใช้ข้อสอบระดับประเทศวัดผลกับนักเรียน ทั้งประเทศตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1980 และได้สร้างข้อสอบระดับชาติ สำหรับวัดทักษะพื้นฐานของนักเรียนชั้นปีที่ 3 ขึ้นโดยเริ่มนำมาใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 ตามด้วยข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชั้นปีที่ 6, 9 และ 10 ลักษณะ ของข้อสอบระดับชาติทั้งสองระดับ คือ

1) ข้อสอบวินิจฉัยทักษะพื้นฐาน (DTBS) ออกข้อสอบตามเนื้อหา ในหลักสูตรแห่งชาติ โดยอิงนโยบาย ที่เรียกว่า “the school education normalization policy” ซึ่งประกาศใช้เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2002 เพื่อวัดผลอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ว่าเด็กได้รับทักษะพื้นฐานในการอ่าน เขียน เลขคณิต ถึงระดับที่ต้องการขั้นต่ำสุดแล้วหรือยัง โดยให้สถาบัน หลักสูตรและประเมินผล (The Korea Institute for Curriculum and Evaluation หรือ KICE) เป็นผู้จัดการสอบ ในเดือนตุลาคมของทุกปี และ แจกผลให้โรงเรียนและนักเรียนทราบในเดือนธันวาคมปีเดียวกัน

2) ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติชั้นปีที่ 6, 9, 10 หรือ NAEA เริ่ม ดำเนินการมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นตัวอย่างเพื่อเทียบเคียงมาตรฐาน การสอบ NAEP หรือ The National Assessment of Educa-tional Progress (NAEP) ในสหรัฐอเมริกา มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อจะวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษาของเด็กประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษา ตอนปลาย และเพื่อวิเคราะห์แนวโน้มของผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นระบบและ เป็นวิทยาศาสตร์และได้เริ่มเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 มีรายงานผลฉบับแรกเมื่อปี ค.ศ. 2006 นอกจากนี้ ยังนำผลไปใช้ในการ ปรับปรุงหลักสูตรแห่งชาติ และเป็นข้อมูลสำหรับการปรับปรุงการเรียน การสอนในชั้นเรียน และสำหรับการปรับปรุงนโยบายของรัฐบาลในการ

สนับสนุนสิ่งต่าง ๆ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาด้วย กระบวนการพัฒนาระบบการสอบ NAEA เริ่มจาก KICE สุ่มกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 0.5 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2000 และเพิ่มเป็นร้อยละ 1 ในปี ค.ศ. 2001-2003 ต่อมาในปี ค.ศ. 2004-2005 เพิ่มกลุ่มตัวอย่างในชั้นปีที่ 10 เป็น ร้อยละ 3 ต่อมาในปี ค.ศ. 2006-2007 เพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นร้อยละ 3 ในชั้นปีที่ 6, 9 และ 10

ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาตินี้ สอบวัดความรู้ความเข้าใจ 5 วิชา คือ ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ โดยใช้เนื้อหาที่เรียนตามหลักสูตรชั้นปีที่ 6, 9 และ 10 ข้อสอบมีทั้งแบบเลือกตอบ และแบบให้ตอบตามโครงสร้าง ชนิดที่เรียกว่า constructed response items ซึ่งข้อสอบแบบหลังจะมีคะแนนประมาณร้อยละ 20-40 ของคะแนนสอบทั้งหมด ข้อสอบวิชาภาษาเกาหลีและวิชาภาษาอังกฤษ มีการสอบความเข้าใจการฟัง (listening comprehension tests) ด้วย

KICE ได้จัดทำคำอธิบายมาตรฐานการบรรลุผลสัมฤทธิ์ของ 5 รายวิชานี้ โดยจำแนกระดับของผลสัมฤทธิ์ เป็น 4 ระดับ คือ ระดับก้าวหน้า (Advanced) ระดับมีความสามารถ (Proficient) ระดับพื้นฐาน (Basic) และระดับต่ำกว่ามาตรฐาน (Below-Basic) แล้วออกแบบมาตรฐานการวัดและประเมินผลไว้เพื่อด้วย พร้อมแนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินผล การแต่งตั้งและฝึกอบรมผู้ออกข้อสอบ การวางแผนการเขียนข้อสอบ การพัฒนาข้อคำถามของผู้ออกข้อสอบ การตรวจทานข้อคำถามโดยผู้ตรวจทาน การเลือกข้อคำถามเพื่อทดสอบภาคสนาม การดำเนินการสอบในภาคสนาม การวิเคราะห์ผลทดสอบภาคสนาม การปรับปรุงและเลือกข้อสอบเพื่อการสอบหลัก (main test) และการตัดสินใจเลือกเครื่องมือวัดผลที่จะใช้สำหรับการสอบ NAEA

2.3 การสอบวัดมาตรฐานการศึกษาระดับนานาชาติ

นักเรียนเกาหลีใต้ได้เข้าร่วมสอบวัดความรู้เพื่อเปรียบเทียบแนวโน้มในการทดสอบของ PISA และ TIMSS ด้วย โดยข้อสอบของ PISA วัดและประเมินผลความรู้และทักษะการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนที่มีอายุ 15 ปี โดยสอบทุกสามปี ตั้งแต่ ค.ศ. 2000 ในขณะที่ข้อสอบ TIMSS สำรวจจากเด็กตามกลุ่มอายุ ผลการสอบ PISA แสดงว่า เด็กเกาหลีใต้ทำได้ดี เช่น เป็นอันดับ 1 ด้านการอ่าน อันดับ 3 ด้านคณิตศาสตร์ และอันดับ 10 ด้านวิทยาศาสตร์ จากจำนวน 57 ประเทศ เมื่อปี ค.ศ. 2006 แต่ผลการสอบนี้แสดงว่ายังมีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเด็กในเมืองกับชนบท และยังมีเจตคติเชิงลบต่อวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จึงเป็นสิ่งท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งในปัจจุบันสำหรับนักการศึกษาในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

2.4 การสอบวัดความสามารถทางวิชาการเพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา

นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว และต้องการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลี ต้องเข้าสอบโดยใช้ข้อสอบชื่อ College Scholastic Ability Test (CSAT) การสอบเข้ามหาวิทยาลัยนี้มีผลกระทบต่อชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเกาหลีใต้มาก เพราะถึงแม้จะเรียนในโรงเรียนปีละประมาณ 1,020 ชั่วโมง ซึ่งมากกว่าค่าเฉลี่ยของนักเรียนในประเทศสมาชิก OECD ซึ่งเรียนเพียงปีละ 920 ชั่วโมง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของเกาหลีใต้ยังต้องเรียนพิเศษในโรงเรียนกวดวิชาหรือกับครูพิเศษ อีกประมาณวันละ 3 ชั่วโมง ทำให้ร้อยละ 85 ได้ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ

มาตรฐานการศึกษา : สาธารณรัฐประชาชนจีน

สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับ 4 ของโลก และใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออก มีประชากรมากกว่า 1,300 ล้านคน มุ่งปฏิรูปประเทศใน 3 ด้าน คือ 1) ปฏิรูประบบการเงิน 2) ปฏิรูประบบราชการ และ 3) ปฏิรูประบบธุรกิจ (http://www.vijaichina.com/interviews/182) จีนมีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและมีพลวัตสูง เป็นพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของภูมิภาคและของโลก ปัจจุบัน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็น

อันดับที่ 3 ของโลก รองจากสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น และมีทุนสำรองมากที่สุดในโลก

สาธารณรัฐประชาชนจีนได้ทำสนธิสัญญาเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน (AC-FTA) ซึ่งเริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010) และคาดว่าจะเป็นตลาดใหญ่ที่ครอบคลุมประชากร 1,900 ล้านคน (2 เท่าของประชากรในสหรัฐอเมริกา) เป็นเขตเสรีทางการค้าที่ใหญ่ที่สุดในโลก (ฉันทนา จันทรบรรจง และมานิตย์ ไชยกิจ. 2554, หน้า 6-9)

1. ระบบการศึกษาและการบริหารการศึกษา

1.1 ระบบการศึกษา

ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน ถือเป็นระบบการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในโลก เนื่องจากนักเรียนที่อยู่ในระบบการศึกษาของจีน คิดเป็นร้อยละ 20 ของนักเรียนทั่วโลก (ฉันทนา จันทรบรรจง และมานิตย์ ไชยกิจ. 2554, หน้า 9-10) รัฐบาลจีนให้ความสำคัญต่อการพัฒนาด้านการศึกษาเป็นอย่างมากและได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาในแนวลึกตั้งแต่ พ.ศ. 2529 เป็นต้นมา

การศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal Education) ของสาธารณรัฐประชาชนจีน แบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ (1) การศึกษาภาคบังคับ 9 ปี เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (2) การศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งนักเรียนที่เรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต้องเสียค่าใช้จ่ายเอง

สามารถอธิบายระบบการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ดังนี้ (www.thaishanghai.com)

● **ระดับก่อนประถมศึกษา** (Pre-School Education) มุ่งพัฒนาเด็กที่มีอายุ 3-5 ปี ในชั้นอนุบาล 1, 2 และ 3 ซึ่งไม่เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานและไม่ใช้การศึกษาภาคบังคับ

● **การศึกษาขั้นพื้นฐาน** (Basic Education) ประกอบด้วย

1) ระดับประถมศึกษา (Primary Education) สำหรับนักเรียนที่มีอายุ 6-11 ปี มีระยะเวลาเรียน 6 ปี ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเกรด 1 – 6 ซึ่งส่วนใหญ่เปิดสอนในโรงเรียนของรัฐบาลท้องถิ่น (Local Education Authorities)

2) ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education) สำหรับนักเรียนที่มีอายุ 12-17 ปี ใช้เวลา 6 ปี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 หรือ เกรด 7-12 แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

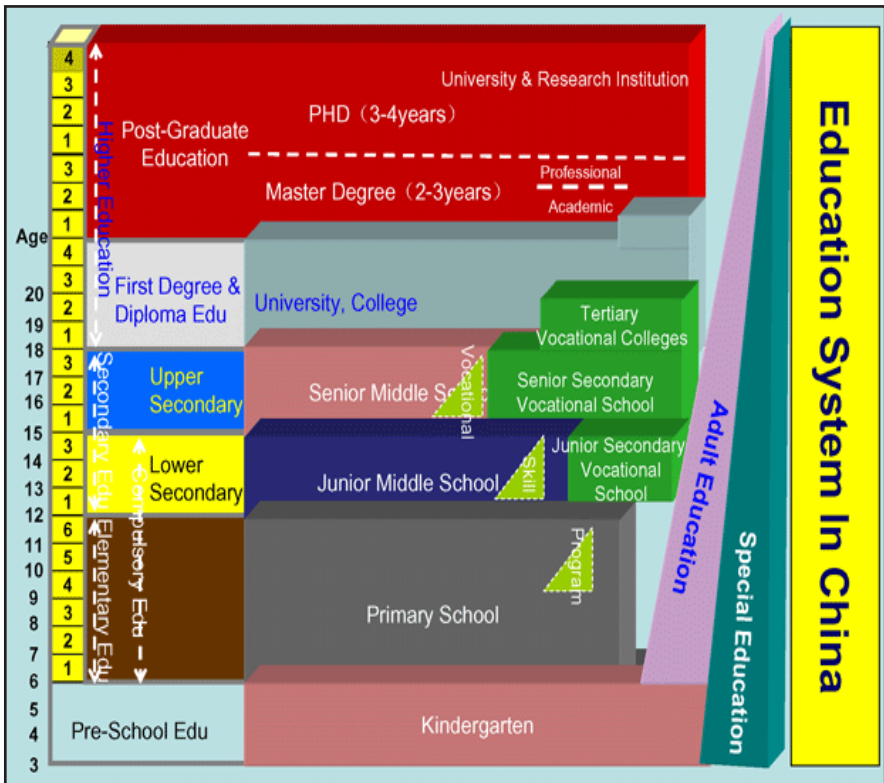
ประเภทแรก คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปหรือสายสามัญ (General Middle School) แบ่งเป็น โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (Junior Middle School) ซึ่งสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (Senior Middle School) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในสายสามัญ

ประเภทที่สอง คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาอาชีพ (Vocational High School หรือ Vocational School Education) และ

ประเภทที่สาม คือ โรงเรียนวิชาชีพพิเศษ (Specialized Secondary School หรือ Secondary Professional Education)

นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนสำหรับผู้ใหญ่ และโรงเรียนการช่าง (Skilled Worker School) โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนของรัฐบาลท้องถิ่น นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่จะเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ที่เหลือจะเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนมัธยมวิชาชีพ ตามลำดับ

● **การอุดมศึกษา** (Higher Education) หมายถึงการศึกษาระดับปริญญา ทั้งการศึกษาระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก สถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย มหาวิทยาลัย สถาบัน และมหาวิทยาลัยช่วงสั้น (Short-Cycle Universities) มีคุณภาพดีทั้งการเรียนการสอนและการวิจัย ผลสำเร็จในการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์เป็นที่สนใจไปทั่วโลกใน 10 สาขาวิชา คือ ปรัชญา เศรษฐศาสตร์ กฎหมาย การเมือง สังคมวิทยา ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และแพทยศาสตร์

1.2 การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education – MOE) เป็นผู้กำกับดูแล โดยมีคณะกรรมการการศึกษาแห่งมลรัฐ (State Education Commission – SEC) เป็นผู้วางแผนการศึกษาตามนโยบายรัฐและควบคุมคุณภาพการศึกษาในมลรัฐ มีรัฐบาลท้องถิ่นรับผิดชอบการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา การศึกษาขั้นพื้นฐาน การอุดมศึกษา การอาชีวศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

2.1 อุดมการณ์การศึกษาตามข้อบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน ค.ศ. 1982 แก้ไขปรับปรุงปี ค.ศ. 1988, 1993, 1999 และ 2004 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 24 ให้รัฐสร้างความแข็งแกร่งด้านอารยธรรมทางจิตใจของนักสังคมนิยม (Socialist Spiritual Civilization) โดยการส่งเสริมการศึกษาในเรื่องอุดมการณ์ชั้นสูง จริยธรรม ความรู้ทั่วไป ความมีวินัย ความรู้เรื่องกฎหมาย และการส่งเสริมการสร้างกฎระเบียบและการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ใช้ร่วมกันทั้งในเมืองและชนบท ทั้งนี้ รัฐสนับสนุนให้ผู้เรียนมีคุณธรรมความเป็นพลเมืองดี (Civic Virtue) คือ รักแผ่นดินแม่ รักประชาชน รักแรงงาน รักวิทยาศาสตร์ และรักสังคมนิยม (love for motherland, for people, for labour, for science, and for socialism) (UNESCO. World Data on Education. 7th edition, 2010/2011)

2.2 นโยบายการยกระดับมาตรฐานการศึกษาของประเทศ

ประธานาธิบดีเจียง เจ๋อ หมิน มีแนวคิดที่ว่า ความแข็งแกร่งและการแข่งขันระหว่างประเทศของจีนจะก้าวไปได้ด้วยการพัฒนาและสร้างสรรค์

สิ่งใหม่ ๆ ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ความรู้ และการศึกษา ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการของสาธารณรัฐประชาชนจีนจึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการเสริมสร้างระบบการศึกษาของชาติเพื่อเตรียมก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 เรียกว่า The Action Scheme for Invigorating Education Towards the 21st Century ในปี พ.ศ. 2541 หรือ ค.ศ. 1998 เพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาของประเทศ ต่อมาในปี พ.ศ. 2553 หรือ ค.ศ. 2010 ได้ประกาศแผนการปฏิรูปและพัฒนาการศึกษาาระยะกลางและระยะยาว (ฉบับร่าง) โดยเป้าหมายที่จะสร้างจีนให้เป็นมหาประเทศด้านทรัพยากรบุคคลให้ได้ภายในปี ค.ศ. 2020 และจะประสบผลสำเร็จด้านการศึกษาที่ทันสมัยภายในปี ค.ศ. 2020 เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต และเข้าสู่กลุ่มมหาประเทศในด้านทรัพยากรบุคคล ประสบความสำเร็จด้านการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ทั่วประเทศ มีอัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมปลาย ร้อยละ 90 อัตราการเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ร้อยละ 40 มีผู้สำเร็จปริญญาตรี 200 ล้านคน ยกกระดับคุณภาพการศึกษาสูงขึ้นโดยกำหนดมาตรฐานคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจน และปรับปรุงระบบบริหารคุณภาพการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น (<http://www.bbtrv.com/2010/0505/10097.html> และ <http://thai.cri.cn/247/2010/07/30/63s177972.htm>)

2.3 การศึกษาภาคบังคับเพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาของปวงชน

รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ประกาศใช้กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ (The Law on Compulsory Education) เมื่อวันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1986 ต่อมาได้แก้ไขเพิ่มเติม เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ. 2006 กฎหมายนี้ กำหนดให้การศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ประกอบด้วย 2 ระดับ คือ ระดับประถมศึกษา 6 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี โดยให้เด็กทุกคนเข้าเรียนเมื่ออายุ

6 ปี แต่ในบางพื้นที่ที่ไม่มีความพร้อม อาจจะให้เข้าเรียนเมื่ออายุ 7 ปี ทั้งนี้ให้ทุกคนมีโอกาสเข้าเรียนโดยไม่จำกัดด้านเพศ ศาสนา เชื้อชาติ ภาษา และให้เป็นการศึกษาแบบให้เปล่า ไม่เสียค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ (No tuition or miscellaneous fee may be charged.) สภาแห่งชาติ (State Council) มีอำนาจหน้าที่ในการแนะนำการจัดการศึกษาภาคบังคับ และให้รัฐบาลของประชาชนในระดับท้องถิ่นทำหน้าที่บริหารการศึกษาภาคบังคับตามแผนของระดับจังหวัด ระดับเขต และระดับเทศบาล โดยได้ทำการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ และได้นำร่องเมื่อปี ค.ศ. 2001 เพื่อให้มีมาตรฐานหลักสูตรสำหรับรายวิชาต่าง ๆ ในระดับการศึกษาภาคบังคับ และมีระบบมาตรฐานหลักสูตรสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป้าหมายหลักของการปฏิรูปหลักสูตร คือ เพื่อนำการศึกษาที่มุ่งคุณภาพไปสู่การปฏิบัติ และเพื่อยกระดับคุณภาพของการศึกษา **หลักสูตรใหม่เน้นเรื่อง การสร้างนวัตกรรมและความสามารถในการลงมือปฏิบัติ (Innovative Spirit and Practical Abilities) ปลูกฝังความคิดริเริ่มและเน้นเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น รวมทั้งสำรวจความสนใจและศักยภาพของผู้เยาว์และเด็กวัยรุ่น และส่งเสริมให้เยาวชนมีความใฝ่รู้และมีแรงบันดาลใจที่จะแสวงหาความรู้** (UNESCO, ibid.)

มาตรฐานการศึกษา : สาธารณรัฐสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์ ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ประชากรมีคุณภาพชีวิตดีที่สุดในเอเชียและอันดับที่ 11 ของโลก (จัดอันดับโดย The Economist Intelligence Unit’s “Quality-Of-Life Index”) สิงคโปร์มีทุนสำรองเงินตราต่างประเทศมากเป็นอันดับ 9 ของโลกมีกองทัพที่เพียบพร้อมและมีความก้าวหน้ามากด้านเทคโนโลยีประชากรมีประมาณ 5 ล้านคน (พ.ศ.2553) ประกอบด้วยคนเชื้อชาติจีน มาเลย์ อินเดีย

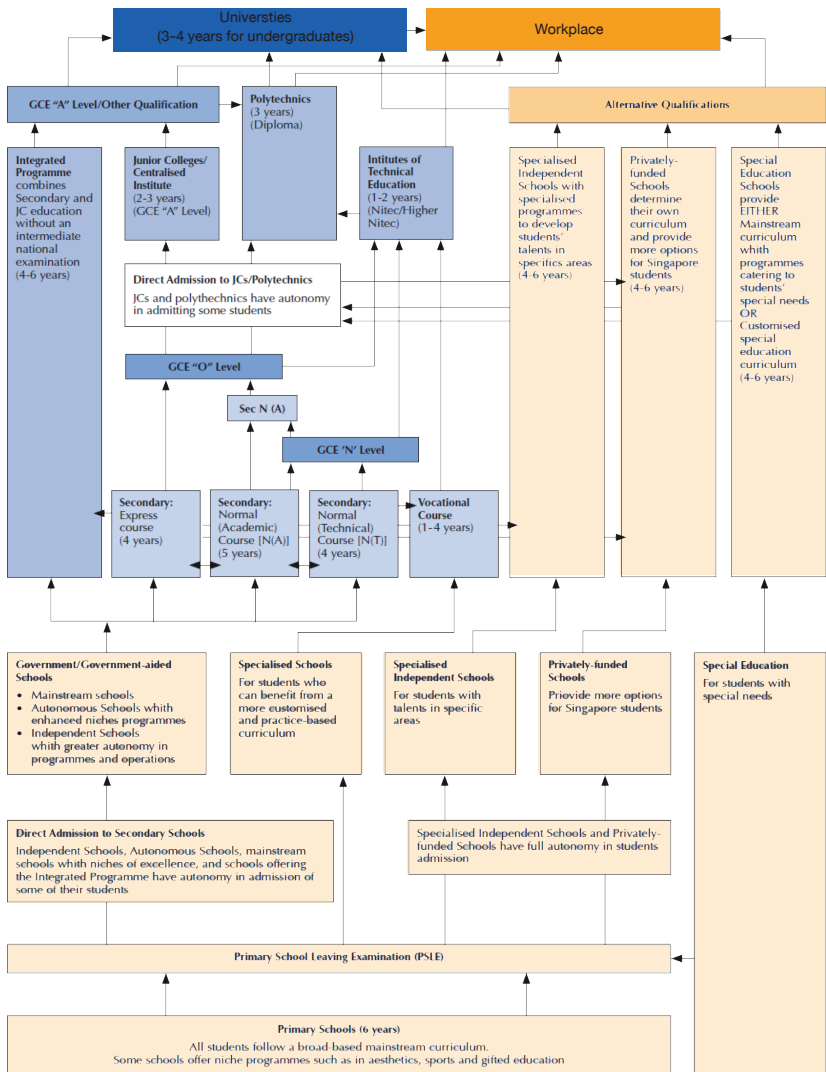
และชาวยุโรป ร้อยละ 42 เป็นชาวต่างประเทศที่เข้ามาเรียนและทำงาน ร้อยละ 50 ของผู้ทำงานภาคบริการเป็นชาวต่างชาติจากจีน มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อเมริกาเหนือตะวันออกกลาง ยุโรป ออสเตรเลีย บังคลาเทศ และอินเดีย สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีประชากรหนาแน่นเป็นอันดับ 2 ของโลกรองจากโมนาโคร้อยละ 74.2 ของประชากรสิงคโปร์เป็นชาวจีน ซึ่งพูดภาษาถิ่นต่างๆ หลายภาษาร้อยละ 13.4 เป็นชาวมาเลย์ร้อยละ 9.2 เป็นชาวอินเดียร้อยละ 3.2 เป็นชาวยุโรปอาหรับและอื่นๆ รัฐบาลสิงคโปร์ รับรองภาษาราชการ 4 ภาษาคือ ภาษาอังกฤษมาเลย์ จีน (แมนดาริน) และ ทมิฬ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักของประเทศสิงคโปร์ (<http://www.singstat.gov.sg/>)

1. ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

เด็กในประเทศสิงคโปร์เข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาตั้งแต่อายุ 7 ปี ใช้เวลาเรียน 6 ปี และจะต้องสอบผ่านการสอบไล่ “The Primary School Leaving Examination (PSLE)” หลักสูตรระดับประถมศึกษาเน้น วิชาแกน 4 วิชาคือภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาแม่ ทุกวิชามีการเรียนการสอนและการสอบเป็นภาษาอังกฤษยกเว้นภาษาแม่ ซึ่งสอนและสอบเป็นภาษาแม่ ตามเชื้อชาติของผู้เรียน เช่นภาษามาเลย์ หรือภาษาจีนแมนดารินหรือภาษาทมิฬ โรงเรียนประถมศึกษาของรัฐ ไม่เก็บค่าเล่าเรียนแต่อาจมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ ได้

ระบบการศึกษาแบ่งตามระดับขั้นการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

ที่มา : Ministry of Education, Singapore

การบริหารการศึกษา

ประเทศสิงคโปร์ มีกระทรวงศึกษาธิการ(Ministry of Education) ทำหน้าที่บริหารการศึกษาทุกระดับ โดยมีปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้บริหารระดับสูงสุด และมีรองปลัดกระทรวง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายสามัญศึกษา ฝ่ายนโยบาย ฝ่ายบริการ (Deputy General Education, Deputy Secretary of Policy, Deputy Secretary of Services)

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

2.1 มาตรฐานการดูแลสุขภาพและผลลัพธ์ที่คาดหวัง

จากหลักสูตรระดับอนุบาล

การศึกษาระดับปฐมวัย (Pre-school education) ในประเทศสิงคโปร์ เป็นความร่วมมือระหว่างกระทรวงศึกษาธิการกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงพัฒนาชุมชนเยาวชนและกีฬา (Ministry of Community Development, Youth and Sports -MCYS) นักเรียนจะได้รับคำแนะนำตามมาตรการดูแลสุขอนามัยและได้รับการตรวจเพื่อคัดกรองด้านสุขภาพ ก่อนวัยเรียนหลักสูตร 3 ปีสำหรับเด็กอายุ 3– 6 ขวบ โปรแกรมการเรียนรู้แต่ละชั้นประกอบด้วยกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาและการรู้หนังสือ (Literacy) ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเลข ความเข้าใจวิทยาศาสตร์อย่างง่าย ทักษะทางสังคม ทักษะการแก้ปัญหาและการคิดสร้างสรรค์ ความซาบซึ้งในดนตรี การเคลื่อนไหวและการเล่นกลางแจ้ง จะเรียน 2 ภาษาคือภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่หนึ่ง (English as the first language) และภาษาจีนหรือภาษามลายูหรือภาษาทมิฬในฐานะเป็นภาษาแม่

กระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาระดับปฐมวัยเพราะเป็นช่วงวางรากฐานทักษะและอุปนิสัย ซึ่งจะมีผลต่อเด็กไป

ตลอดชีวิตได้กำหนด “ผลลัพธ์ที่คาดหวังสำหรับการศึกษาระดับปฐมวัย” ไว้เป็นกรอบสำหรับการออกแบบหลักสูตรอนุบาลศึกษา คือ เมื่อสำเร็จ การศึกษาระดับอนุบาล จะมีคุณลักษณะและความสามารถ (1) รู้ว่าอะไร ถูกอะไรผิด (2) เต็มใจแบ่งปันและผลัดเปลี่ยนกันกับผู้อื่น (3) สามารถ สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น (4) อยากรู้ อยากเห็น และสามารถสืบค้น (5) สามารถฟังและพูดด้วยความเข้าใจ (6) รู้จักทำตัวสบายและมีความสุข (7) มีพัฒนาการทางกายและสุขนิสัยที่ดี (8) รักครอบครัว เพื่อนครูและโรงเรียน

ผลลัพธ์ที่คาดหวังดังกล่าวเป็นกรอบแนวคิดที่ช่วยให้พ่อแม่และครูช่วย กันออกแบบหลักสูตรที่จะปลูกฝังให้เด็กมีทักษะและค่านิยมที่พึงประสงค์ ได้แก่ ค่านิยมที่ดีด้านคุณธรรมและสังคมนิสัยที่ดีในการทำงานและการ เล่นกับผู้อื่นแนวคิดเกี่ยวกับตัวเองในทางบวกและความมั่นใจความอยากรู้ อยากเห็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับสรรพสิ่งรอบตัวความสามารถในการสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษและภาษาแม่อย่างมีประสิทธิภาพการควบคุมร่างกาย และใช้ทักษะต่างๆ ค่านิยมทางบวกเกี่ยวกับครอบครัวและความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดกับชุมชน

2.2 หลักสูตรแห่งชาติระดับประถมศึกษาและการสอบ PSLE

การประถมศึกษาของสิงคโปร์ประกอบด้วยชั้นวางพื้นฐาน (Foundation Stage) 4 ปีในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 4 และชั้นกำหนดทิศทาง (Orientation Stage) 2 ปีในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึง 6 เป้าประสงค์ ทั่วไปของการประถมศึกษาคือ เพื่อให้มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษา อังกฤษ ภาษาแม่และคณิตศาสตร์เป็นการศึกษาภาคบังคับไม่เก็บค่าเล่าเรียน หลักสูตรประถมศึกษาของสิงคโปร์มุ่งเพื่อสร้างทักษะชีวิต โดยใช้กิจกรรม เสริมหลักสูตร (Co-curricular Activities – CCA) การศึกษาเพื่อสร้าง ลักษณะนิสัยและความเป็นพลเมืองดี (Character and Citizenship

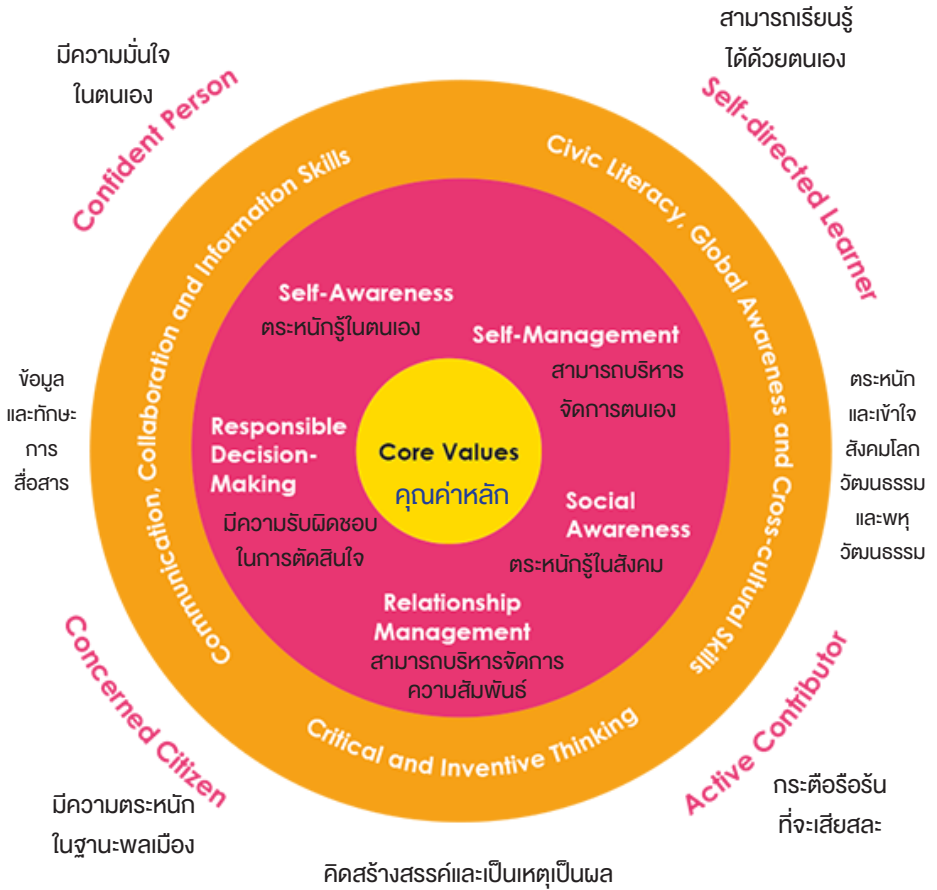
Education – CCE) การศึกษาเพื่อความเป็นชาติ (National Education – NE) โปรแกรมเพื่อการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Program for Active Learning – PAL) พลศึกษา (Physical Education – PE) โครงการงาน (Project Work – PW) การปฏิบัติตามค่านิยมต่าง ๆ ที่พึงประสงค์ (Values in Action – VA) และรายวิชาที่จะสอบ PSLE ได้แก่ (1) วิชามาตรฐาน (Standard subjects) คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ (2) วิชาพื้นฐาน (Foundation subjects) ได้แก่ ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน ภาษาอังกฤษพื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน (3) วิชาเลือก (Optional subject) ได้แก่ ภาษาแม่ระดับสูงขึ้น (Higher Mother Tongue) ทั้งนี้ วิชาวิทยาศาสตร์ เริ่มสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาของสิงคโปร์ จะสัมพันธ์กันเหมือนภาพวงกลมที่ซ้อนกันอยู่สามชั้น

- วงในสุดฝึกทักษะชีวิต (Life Skills) ประกันว่านักเรียนจะได้รับการปลูกฝังค่านิยมและทักษะชีวิตที่ดีในฐานะพลเมืองผู้มีควมรับผิดชอบ และแข่งขันโดยใช้กิจกรรมที่ไม่ใช่รายวิชา

- วงกลางเน้นทักษะความรู้ (Knowledge Skills) มุ่งพัฒนาผู้เรียนเรื่องทักษะกระบวนการคิดและการสื่อสารช่วยให้รู้จักวิเคราะห์และใช้ข้อมูลและสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ใช้โครงการงาน (Project Work – PW)

- วงนอกสุดเน้นเนื้อหาของสาขาวิชาต่าง ๆ (Content-based Subject Disciplines) ได้แก่ ภาษามานุษยวิทยา ศิลปะ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ดังภาพต่อไป

แผนภาพคุณลักษณะที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้ และผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ 21

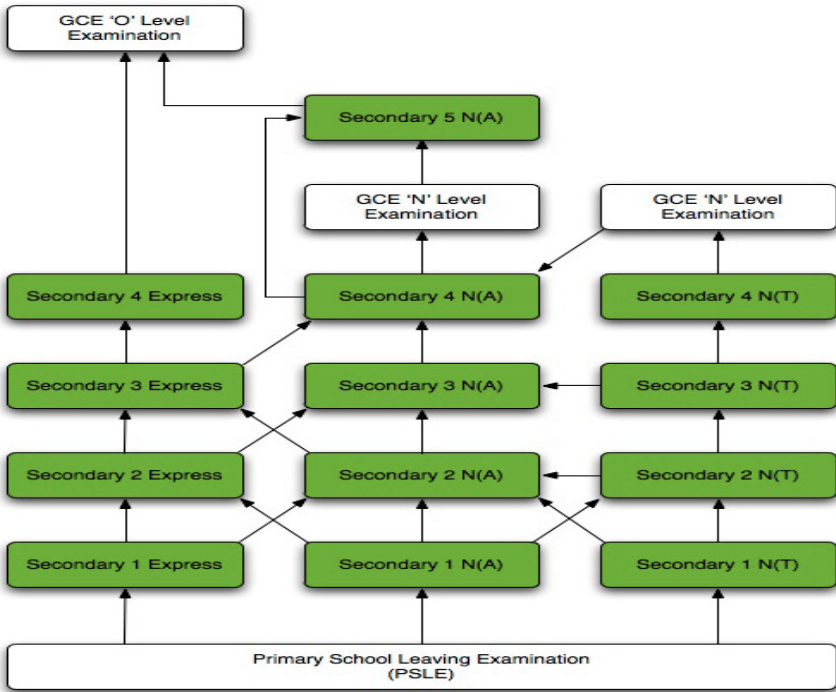
ที่มา: รายงานผลการศึกษาศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานการศึกษาของชาติ, 2559

กระทรวงศึกษาธิการของสิงคโปร์กำหนดเป้าหมายด้านผลผลิตของการประถมศึกษาไว้ใกล้เคียงกับผลผลิตของการศึกษาระดับอนุบาล คือ (1) แยกแยะได้ว่าอะไรถูกอะไรผิด (2) รู้จักการแบ่งปันและการให้ผู้อื่นลงมือทำก่อน (3) สามารถสร้างมิตรภาพกับผู้อื่น (4) มีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ (5) สามารถคิดด้วยตนเองและแสดงความคิดเห็นได้ (6) ภูมิใจในผลงานตนเอง (7) ได้บ่มเพาะสุขนิสัยที่ดี (8) รักประเทศสิงคโปร์

2.3 มาตรฐานหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา 3 เส้นทาง

ระดับมัธยมศึกษาหลักสูตรแบ่งออกเป็น 3 สาย คือ สายพิเศษหรือเร่งรัด (Special/Express) สายวิชาการปกติ (Normal Academic) และสายเทคนิค (Normal Technical) ซึ่งจะเข้าเรียนสายใด ขึ้นอยู่กับผลการทดสอบ PSLE เมื่อจบประถมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตรมัธยมศึกษาแต่ละสายมีจุดเน้นต่างกัน **สายพิเศษหรือเร่งรัด (Special and Express Courses)** เป็นหลักสูตร 4 ปี เมื่อเรียนจบต้องเข้ารับการทดสอบ GCE 'O' Level และจะเรียนภาษาแม่ในระดับสูง (Higher Chinese/ Higher Malay/ Higher Tamil) **สายสามัญ (Normal Courses)** ทั้งสายสามัญวิชาการ (Academic) และสายเทคนิค (Technical) เป็นหลักสูตร 4 ปีเมื่อจบแล้วต้องสอบ GCE 'N' Level ถ้ามีผลการสอบ GCE 'N' Level ในระดับดี ก็จะมีโอกาสเรียนปีที่ 5 เพื่อสอบ GCE 'O' Level ได้ด้วยทั้งนี้นักเรียนอาจเปลี่ยนสายได้ ขึ้นอยู่กับผลการสอบและการประเมินโดยครูและผู้บริหารสถานศึกษา ตามภาพข้างล่าง

Flexibility Between Courses

การทดสอบระดับชาติคือ Singapore-Cambridge General Certificate of Education (GCE) 'O' Level เรียกว่า GCE 'O' Level สำหรับสายพิเศษและเร่งรัด (Special/Express) และ GCE 'N' Level สำหรับสายสามัญนักเรียนทุกคนต้องมีหลักฐานการเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co-Curricular Activities – CCAs) อย่างน้อย 1 กิจกรรม ผลการเรียนรู้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะเป็นส่วนหนึ่งนำไปพิจารณารับเข้าเรียนในวิทยาลัยด้วย ผลผลิตของการมัธยมศึกษาที่คาดหวัง คือ คุณลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ (1) มีคุณธรรมความซื่อสัตย์ สุจริต (2) มีความเอาใจใส่และห่วงใย

ต่อผู้อื่น (3) สามารถทำงานเป็นทีมและเห็นคุณค่าของการอุทิศของทุกคน เพื่อทีม (4) เป็นผู้ประกอบการที่ดีและริเริ่มสิ่งใหม่ๆ (5) มีพื้นฐานความรู้ กว้างเพื่อการศึกษาต่อ (6) เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (7) ชื่นชม สิ่งที่มีสุนทรียภาพ (8) รู้จักสิงคโปร์ และเชื่อมั่นในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งจะนำไปสู่การผลิตผู้จบมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพ คือ มีความยืดหยุ่นแต่ทนทาน และเด็ดเดี่ยว มีความรับผิดชอบสูง เข้าใจว่าจะใช้อะไรในการสร้างแรงดลใจ และจูงใจผู้อื่น มีจิตใจเป็นนักจัดการที่ดีและมีความคิดริเริ่ม สามารถคิดได้เอง อย่างอิสระและคิดเชิงสร้างสรรค์ มุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ และเข้าใจว่า ใช้อะไรบ้างในการนำประเทศสิงคโปร์ ดังตารางเปรียบเทียบผลผลิตที่พึงประสงค์ของการศึกษาสิงคโปร์

ตารางแสดงเป้าประสงค์ในการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละระดับการศึกษา ของประเทศสิงคโปร์

ระดับประถมศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา	ระดับเตรียมอุดมศึกษา
สามารถแยกแยะความ ถูกผิด	มีคุณธรรมและความ ซื่อสัตย์	มีความคุณธรรมและ กล้าหาญที่จะยืนหยัดเพื่อ ความถูกต้อง
รู้จักแข็งและสาขาที่ สามารถพัฒนาได้ของ ตนเอง	เชื่อมั่นในความสามารถ ของตนเองที่จะพัฒนา เปลี่ยนแปลง	สงบนิ่ง รับฟัง ต่อความ เห็นที่แตกต่าง
รู้จักสร้างความเป็นมิตร และแบ่งปันกับผู้อื่น	สามารถทำงานร่วมกับ ผู้อื่นและเห็นคุณค่า ของผู้อื่น	มีความรับผิดชอบต่อสังคม และสามารถอยู่ในสังคม พหุวัฒนธรรมได้อย่างมี ความสุข

ระดับประถมศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา	ระดับเตรียมอุดมศึกษา
มีความสนใจใคร่รู้ในสิ่งต่างๆ	มีความสร้างสรรค์และสนใจใคร่รู้	มีความคิดสร้างสรรค์ในเชิงนวัตกรรมและจิตวิญญานของผู้ประกอบการ
มีความสามารถในการคิดและแสดงออกอย่างเชื่อมั่น	รู้คุณค่าของความคิดเห็นที่แตกต่างและสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ	มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์และการสื่อสารที่โน้มน้าวเชิญชวนให้เห็นตาม
ภาคภูมิใจในงานของตนเอง	มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง	มีความตั้งมั่นในการแสวงหาความเป็นเลิศ
มีสุขนิสัยที่ดีและรักศิลปะ	สนุกกับการออกกำลังกายและสุนทรีย์กับงานศิลปะ	มีรูปแบบการใช้ชีวิตเพื่อสุขภาพที่ดีและเห็นคุณค่าของการกีฬา
รู้จักและรักสิงคโปร์	เชื่อมั่นในสิงคโปร์และเข้าใจว่าอะไรสำคัญสำหรับสิงคโปร์	มีความภาคภูมิใจในความเป็นชาวสิงคโปร์และเข้าใจในความสัมพันธ์ของสิงคโปร์กับต่างประเทศ

ที่มา: <http://www.moe.gov.sg/education/desired-outcomes>

มาตรฐานการศึกษา : สหพันธรัฐมาเลเซีย

ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ใช้ระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐ มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ เน้นนโยบายเศรษฐกิจเน้นพึ่งตนเอง นโยบายทางสังคม คือ การสร้างค่านิยมอิสลาม แต่ไม่ถึงระดับสุดขั้วเพราะประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติ มีการดำเนินนโยบายต่างประเทศเชิงรุกมาตลอด และพยายามสร้างอำนาจต่อรองกับประเทศที่พัฒนาแล้ว

1. ระบบการศึกษา และการบริหารการศึกษา

ระบบการศึกษาของมาเลเซียได้รับอิทธิพลจากระบบการศึกษาของอังกฤษ ข้อมูลของกองวางแผนและวิจัย กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย (2001) ระบุว่า ระบบการศึกษาของมาเลเซีย จำแนกได้ ดังนี้

1. การศึกษาก่อนวัยเรียน (Pre-School) สำหรับเด็กอายุ 4-6 ปี จัดในโรงเรียนอนุบาล (kinder-garten) ทั้งของรัฐบาลและเอกชน ตามแนวการจัดการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดอย่างกว้าง ๆ

2. การประถมศึกษา (Primary Education) รับนักเรียนตั้งแต่อายุ 7 ปี ใช้เวลา 5-7 ปี แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

(1) โรงเรียนประถมแห่งชาติ (National Schools) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษามลายูและสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ

(2) โรงเรียนลักษณะเดียวกับประถมศึกษาแห่งชาติ (National-type school) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาจีน หรือภาษาทมิฬ ส่วนภาษามลายูและภาษาอังกฤษจัดสอนเป็นวิชาบังคับ

หลักสูตรประถมศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ประถมศึกษาตอนต้น ปีที่ 1-3 เน้นการสอนทักษะการอ่าน การเขียน และเลขคณิต และระดับประถมศึกษาตอนปลายปีที่ 4-6 เน้นการอ่านคล่อง เขียนคล่อง คิดเลขคล่อง (Mastery) และการวางพื้นฐานความรู้วิทยาศาสตร์เบื้องต้น

3. การมัธยมศึกษา (Secondary Education) แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย

(1) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จัดการเรียนการสอน 3 ปี ในฟอร์ม 1-3 รับนักเรียนที่จบจากโรงเรียนประถมแห่งชาติ โดยไม่ต้องเรียนชั้นเตรียมมัธยมต้น (Remove Class) แต่ถ้าจบจากประถมศึกษาแบบ national-type school ต้องเรียนใน Remove Class ก่อน 1 ปี จึงจะเข้าเรียนในฟอร์ม 1 วิชาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนมัธยมศึกษาบูรณาการ (Integrated Lower-Secondary School) ประกอบด้วย 1) วิชาแกน (Core Subjects) ได้แก่ ภาษามลายู ภาษาอังกฤษ มุสลิมศึกษาหรือจริยศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และประวัติศาสตร์

2) วิชาบังคับ (Compulsory Subjects) ได้แก่ ภูมิศาสตร์ ทักษะการใช้ชีวิต ศิลปะ ดนตรีศึกษา สุขศึกษา พลศึกษา และ 3) วิชาเพิ่มเติม (Additional Subjects) ได้แก่ ภาษาจีน ภาษาทมิฬ ภาษาอารบิก (เพื่อการสื่อสาร)

(2) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งเป็น 2 สาย สายแรก คือ สายวิชาการ (Academic Schools) ใช้หลักสูตรบูรณาการ เรียกว่า Integrated Secondary School Curriculum ซึ่งจัดให้เรียนวิชาแกน และวิชาเพิ่มเติมเหมือนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่วิชาบังคับมีเพียง 2 วิชา คือ พลศึกษา และสุขศึกษา นอกจากนี้เป็นวิชาเลือก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ วิชาเลือกทั่วไป (Electives) และวิชาอาชีพเลือก (Vocational Electives) ให้เลือกเรียนอย่างกว้างขวาง สายที่สองเป็นสายเทคนิคและอาชีวศึกษา (Technical and Vocational Education) ซึ่งมีโรงเรียนเทคนิค 80 โรงเรียน และโรงเรียนอาชีวศึกษา 4 โรงเรียน โรงเรียนเทคนิคส่วนมากเตรียมนักเรียนให้เรียนต่ออุดมศึกษา ส่วนโรงเรียนอาชีวศึกษา เตรียมให้เข้าสู่งาน แต่อาจเรียนต่ออุดมศึกษาได้ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิชาการ ใช้เวลาเรียน 2 ปี ในฟอร์ม 4-5

นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามที่จัดตั้งโดยรัฐบาล เรียกว่า National Religious Secondary Schools มีวิชาแกน คือ อิสลามศึกษา และอารบิกศึกษา เตรียมนักเรียนไปทำงานเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ครูและกฎหมาย ปัจจุบันมีการสอนวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และวิชาเลือกที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งวิชาวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ ประยุกต์ศิลป์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และภาษาต่าง ๆ

4. การศึกษาหลังระดับมัธยม (Post-Secondary Education) มีหลายประเภท เช่น ฟอร์ม 6 (Form Six) เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียน 1 ปี ถึง 1 ปีครึ่ง ก่อนสอบเพื่อขอรับประกาศนียบัตร

General Certificate of Secondary Education (GCSE) “A” Level เพื่อนำไปสมัครสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยของรัฐ

- Matriculation Programme เป็นหลักสูตรเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย (Pre-University Programme) ระยะเวลาเรียน 1-2 ปี

- Polytechnics จัดสอนวิชาเทคนิคสาขาวิศวกรรมศาสตร์ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา

- สถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งโดยกระทรวงต่าง ๆ

- วิทยาลัยตวนกู อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman College)

- มหาวิทยาลัย

- สถาบันอุดมศึกษาที่เกิดจากการร่วมมือระหว่างรัฐบาลมาเลเซียกับต่างประเทศ เช่น The German-Malaysian Institute (GMI), The British-Malaysian Institute (BMI), The Malaysia France Institute (MFI)

- สถาบันการศึกษาหลังมัธยมในวิทยาลัยเอกชน

- สถาบันครุศึกษา (Teacher Education) ได้แก่ วิทยาลัยวิชาการศึกษา 27 แห่ง และคณะวิชาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ได้รับอนุมัติให้จัดการศึกษาสำหรับผลิตหรือพัฒนาครู มีหลักสูตรต่อเนื่องสำหรับครูประจำการที่ยังไม่จบปริญญาตรี หลักสูตรปริญญาตรี หลักสูตรปริญญา หลักสูตรพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา เป็นต้น

การบริหารการศึกษา

ระบบการบริหารการศึกษามีกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงการอุดมศึกษามีหน้าที่บริหารการศึกษาของมาเลเซีย โดยกระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่บริหารการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนกระทรวงอุดมศึกษามีหน้าที่บริหารการอุดมศึกษา ตามแผนผังโครงสร้างองค์การ ดังนี้

ภายในกระทรวงศึกษาธิการ มีส่วนนโยบายและพัฒนาการศึกษา ทำหน้าที่วางแผนและจัดทำนโยบายการศึกษาของชาติ นำแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการศึกษาไปสู่การปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล และพระราชบัญญัติการศึกษา จัดทำและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติโดยมุ่งสู่การเป็นหลักสูตรระดับสากล จัดทำนโยบายเพื่อการวัดและประเมินผลการศึกษา ตามปรัชญาการศึกษาของชาติ และตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จัดการกับความต้องการเชิงนโยบายด้านการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของเทคโนโลยี การศึกษาและสื่อต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับกระบวนการเรียนการสอน วิเคราะห์ความต้องการ และพัฒนาโปรแกรมต่าง ๆ เพื่อการพิมพ์ตำราเรียนสำหรับโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา พัฒนาและรับประกันการมีหนังสือภาษามลายูซึ่งมีบทบาทเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิผลต่อการพัฒนาแนวคิดสังคมและวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับแรงบันดาลใจและความต้องการของประเทศ

2. มาตรฐานการศึกษาของชาติ

ประเทศมาเลเซีย มีการจัดการศึกษาโดยการกำหนดกรอบมาตรฐานไว้ในมาตรฐานการศึกษาของชาติและมีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษา การสอบวัดความรู้ ดังนี้

2.1 มาตรฐานหลักสูตรแห่งชาติ กฎหมายการศึกษา ปีค.ศ. 1966 ได้กำหนดกรอบมาตรฐานสำหรับระบบการศึกษาแห่งชาติมาเลเซียไว้ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา และกำหนดให้มีหลักสูตรระดับชาติโดย ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ

หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ฉบับปีค.ศ. 1997 มีโครงสร้างเนื้อหา ประกอบด้วย (1) วิชาบังคับ (Compulsory Subjects) คือ วิชาที่ทุกโรงเรียนต้องสอน ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนที่รัฐสนับสนุน (government - aided schools) (2) วิชาเลือก (Elective Subjects) ให้นักเรียนเลือกเรียนได้ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนที่รัฐสนับสนุน (3) วิชาแกน (Core Subjects) เป็นวิชาที่ต้องเรียนทุกคน ทั้งในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนที่รัฐอุดหนุน และโรงเรียนเอกชน (4) วิชาเพิ่มเติม (Additional Subjects) ให้สอนตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษา ค.ศ. 1966 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนที่รัฐสนับสนุน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศมาเลเซียเน้นเนื้อหาและทักษะ แบบที่เรียกว่า Contents and skills Based Curriculum โดยเนื้อหาแต่ละวิชาจะเอื้อให้พัฒนาทักษะพื้นฐานต่าง ๆ ได้ความรู้ และทักษะการคิด ทักษะมีการ สอดแทรกปลูกฝังค่านิยมคุณธรรมและเจตคติต่าง ๆ และการใช้ภาษา มาเลย์และภาษาอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และ ภาษาทมิฬ เพื่อพัฒนาทั้งสติปัญญา จิตวิญญาณ อารมณ์ และร่างกาย ระบบการศึกษาและการฝึกอบรมของมาเลเซียมุ่งสร้างคนให้เป็นพลเมือง มาเลเซียที่ดีกว่าเดิม มีเจตคติที่ถูกต้อง และมีความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 เพื่อจะทำให้มาเลเซียเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ภายในปี ค.ศ. 2020 จึงเปลี่ยนวัฒนธรรมโรงเรียนจากเน้นการจำสู่ การกระตุ้นให้คิดและสร้างสรรค์ มีนวัตกรรม ใส่ใจดูแลผลประโยชน์ ส่วนรวม เข้าถึงข้อมูลเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ

- (1) พัฒนาผู้เรียนอย่างสมดุลทุกด้านตามความสามารถของแต่ละบุคคล
- (2) พัฒนาทั้งสติปัญญา อารมณ์ จิตวิญญาณ และร่างกาย (3) ผลิต แรงงานที่มีความรู้พื้นฐานที่ตีพอด้านเทคโนโลยี (4) การศึกษาเพื่อความ

เป็นประชาธิปไตย วิสัยทัศน์ของหลักสูตรแห่งชาติระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของมาเลเซีย คือ ประกันว่านักเรียนจะได้รับทักษะจำเป็นต่าง ๆ อย่างเป็นองค์รวมทั้งทางสติปัญญา เจตคติ และการปฏิบัติหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศมาเลเซีย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2545 ได้นำแนวคิดเรื่อง 4 เสาหลักของการเรียนรู้ ขององค์การยูเนสโก (Learn to Know, Learn to Do, Learn to Be, Learn to Live Together) เข้ามาผสมผสาน ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น เช่น การสอนภาษาต่าง ๆ (มาเลย์ อังกฤษ จีน ทมิฬ) ก็มุ่งการสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รับรู้ข้อมูลข่าวสาร และเพื่อสุนทรียภาพ (ทักษ์ อุดมรัตน์. 2554. หน้า 30) ทั้งนี้ การกำหนดมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานของมาเลเซีย สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษา ซึ่งระบุว่า *“การศึกษาในมาเลเซียกำลังพยายามจะพัฒนาต่อไปเพื่อให้ศักยภาพของแต่ละบุคคลมีความสมบูรณ์แบบองค์รวมและบูรณาการกันอย่างสมดุลทั้งด้านสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และร่างกาย บนฐานของความเชื่อและศรัทธาในพระเจ้า ความพยายามนี้ถูกออกแบบเพื่อผลิตพลเมืองมาเลเซียที่มีความรู้และมีความสามารถในการแข่งขัน มีมาตรฐานสูงด้านคุณธรรม รับผิดชอบและสามารถมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีตลอดจนสามารถทำความสุขและความเจริญยิ่งขึ้นให้แก่ครอบครัว สังคม และประเทศชาติโดยรวม”* (ฉันทนา จันทร์บรรจง – แปล. จาก <http://www.moe.gov.my/en/falsafah-pendidikan-kebangsaan>)

2.2 มาตรฐานตามหลักสูตรใหม่ และการสอบวัดความรู้ระดับชาติ

เมื่อปี พ.ศ.2554 (ค.ศ.2011) กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย ได้ปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษาและนำหลักสูตรแบบมุ่งเน้นมาตรฐานมาใช้ เรียกว่า The Primary School Standard Curriculum/หรือ KSSR ซึ่งในปีนี้หลักสูตรใหม่จะใช้ครบทุกชั้นเรียน ตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 และปลาย

ปีการศึกษานี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเข้าสอบโดยใช้ข้อสอบระดับชาติ ซึ่งเรียกว่า *Ujian Penilaian Sekolah Rendah* หรือ The Primary School Assessment Test (เรียกลย่อว่า UPSR หรือ PSAT) แต่ผลการสอบนี้ไม่กระทบการเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ฟอร์ม 1) ในระดับประถมศึกษาไม่มีการเรียนซ้ำชั้น และในปีพ.ศ. 2560 (ค.ศ. 2017) จะใช้หลักสูตรใหม่ระดับมัธยมศึกษาชื่อ *Kurikulum Bersepadu Sekolah Menengah/ Secondary School Integrated Curriculum (KBSM/SSIC)* เพื่อพัฒนาทักษะและสมรรถนะต่าง ๆ ของศตวรรษที่ 21 มัธยมศึกษาของมาเลเซียแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และหลังระดับมัธยมปลายหรือเตรียมมหาวิทยาลัย มัธยมศึกษาตอนต้นมุ่งพัฒนาทักษะจำเป็นในชีวิตและความเป็นพลเมืองดี เมื่อเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะต้องสอบข้อสอบระดับชาติ เรียกว่า *Penilaian Menengah Rendah/ Lower Secondary Assessment* (เรียกลย่อว่า PMR หรือ LSA) ซึ่งมีผลต่อการเรียนต่อในมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีการแยกสายเป็นสายวิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เทคนิค หรืออาชีพศึกษา การคัดเลือกเข้าศึกษาเป็นไปตามข้อกำหนดของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อจบมัธยมศึกษาตอนปลาย (หลักสูตร 2 ปี) จะต้องสอบข้อสอบระดับชาติ เรียกว่า *Sijil Pelajaran Malaysia/ Malaysian Certificate of Examination* (เรียกลย่อว่า SPM หรือ MCE). ซึ่งเทียบเท่าข้อสอบ O-level Cambridge University Examinations และเมื่อไม่นานมานี้ ได้ให้ผู้ที่เข้าเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพสอบข้อสอบระดับชาติ ชื่อ *Sijil Pelajaran Malaysia Vokasional / Vocational Malaysian Certificate of Examination* (เรียกลย่อว่า SPMV หรือ VMCE) ซึ่งเทียบเท่ากับข้อสอบประกาศนียบัตรมาเลเซีย (The Malaysian Certificate of Examination) ([http:// www.seameo.org/index.php?option=com_content&view=article&id=111&Itemid=523](http://www.seameo.org/index.php?option=com_content&view=article&id=111&Itemid=523))

2.3 มาตรฐานการศึกษาตามพิมพ์เขียว ปี ค.ศ.2013-2025

ผลการสอบวัดความรู้มาตรฐานสากลด้านการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ของ PISA เมื่อปี ค.ศ. 2009 ประเทศมาเลเซียได้คะแนนด้านการอ่านเป็นอันดับที่ 54 ด้านคณิตศาสตร์อยู่อันดับที่ 57 และด้านวิทยาศาสตร์อยู่อันดับที่ 52 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยนานาชาติ (International Average) ต่อมาในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2554 (ค.ศ.2011) กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย ได้ทบทวนระบบการศึกษาของประเทศทั้งระบบ เพื่อออกแบบพิมพ์เขียวของชาติ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาสู่มาตรฐานสากล และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐในการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในศตวรรษที่ 21 และได้ใช้เวลา 15 เดือน ในการทบทวนระบบการศึกษา และได้ประกาศใช้พิมพ์เขียว เรียกว่า Malaysia Education Blueprint 2013-2025 ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 11 ประการ เพื่อปฏิรูปการศึกษาภายในระยะเวลา 13 ปี แบ่งเป็น 3 ระยะ เรียกว่า “Wave” (Exhibit 9. http://www.moe.gov.my/cms/upload_files/articlefile/2013/articlefile_file_003114.pdf)

ระยะที่ 1 (Wave 1) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2013-2015 เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านโดยสนับสนุนการพัฒนาครูและการทักษะแกนกลาง (Turn around system by supporting teachers and focusing on core-skills) โดยยกระดับคุณภาพครูผ่านกระบวนการ on-the-ground teacher coaching ปรับการออกข้อสอบให้ถามวิธีคิดมากขึ้น ยกระดับคุณภาพ STEM Education ปรับปรุงมาตรฐานหลักสูตรประถมศึกษาสำหรับเด็กที่ใช้ภาษาแม่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษามาเลย์ ปรับปรุงมาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษโดยการทดสอบ ฝึกอบรมครู ใช้โปรแกรม LINUX และสื่อผสมอื่น ๆ

เข้ามาเสริม ใช้ระบบ 1B StartNet เข้าช่วยให้เด็กเรียนรู้ผ่าน ICT ปฏิรูปหลักสูตรท้องถิ่นของเขตต่าง ๆ และปรับปรุงโรงเรียนให้สนองความต้องการของเด็กพิเศษ ปรับปรุงคุณภาพการฝึกหัดครูและปรับมาตรฐานการรับเข้าครูใหม่ ปรับปรุงคุณภาพผู้บริหารโรงเรียน โดยใช้กระบวนการ Dedicated Principal Coaches ปฏิรูปกระทรวงศึกษาธิการโดยแต่งตั้งผู้นำที่ดีที่สุด (best leaders) ในตำแหน่งสำคัญที่ดูแลเรื่อง JPN และ PPD เพิ่มอัตราการเข้าเรียนก่อนประถมโดยการผลักดันต่าง ๆ และให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม ส่งเสริมการปฏิบัติจริงในโปรแกรมอาชีวศึกษา โดยให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น โดยมีเป้าหมายผลผลิต คือ นักเรียนร้อยละ 100 อ่านเขียนภาษามาเลย์ได้และคิดเลขเป็นหลังจากผ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และให้มีอัตราการเข้าเรียนระดับก่อนประถม ร้อยละ 92, ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 98, ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 95 รวมทั้งลดช่องว่างของการศึกษาในเมืองและชนบทลง ร้อยละ 25

ระยะที่ 2 (Wave 2) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2016-2020 เป็นช่วงเร่งการปรับปรุง (Accelerate system improvement) โดยปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาและประถมศึกษาให้เพิ่มเนื้อหายกระดับมาตรฐานการเรียนรู้ โดยการเทียบเคียงกับสากล กระตุ้นให้ผู้คนทั่วไปสนใจเรื่อง STEM โดยการรณรงค์ และให้มีหุ้นส่วน นำร่องการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นทางเลือกสำหรับการปรับปรุงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียน ส่งเสริมโปรแกรมการศึกษาสำหรับกลุ่มพิเศษ เช่น ชาวพื้นเมือง เด็กปัญญาเลิศ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ฯลฯ เร่งปรับปรุงนวัตกรรม ICT เพื่อการเรียนรู้ ทางไกลและการเรียนรู้ตามความสามารถของตนเอง (Self-Pace Learning) ส่งเสริมการสอนงานและให้การสนับสนุนแก่ครู (Teacher Coaching and Support) เพื่อปรับปรุง

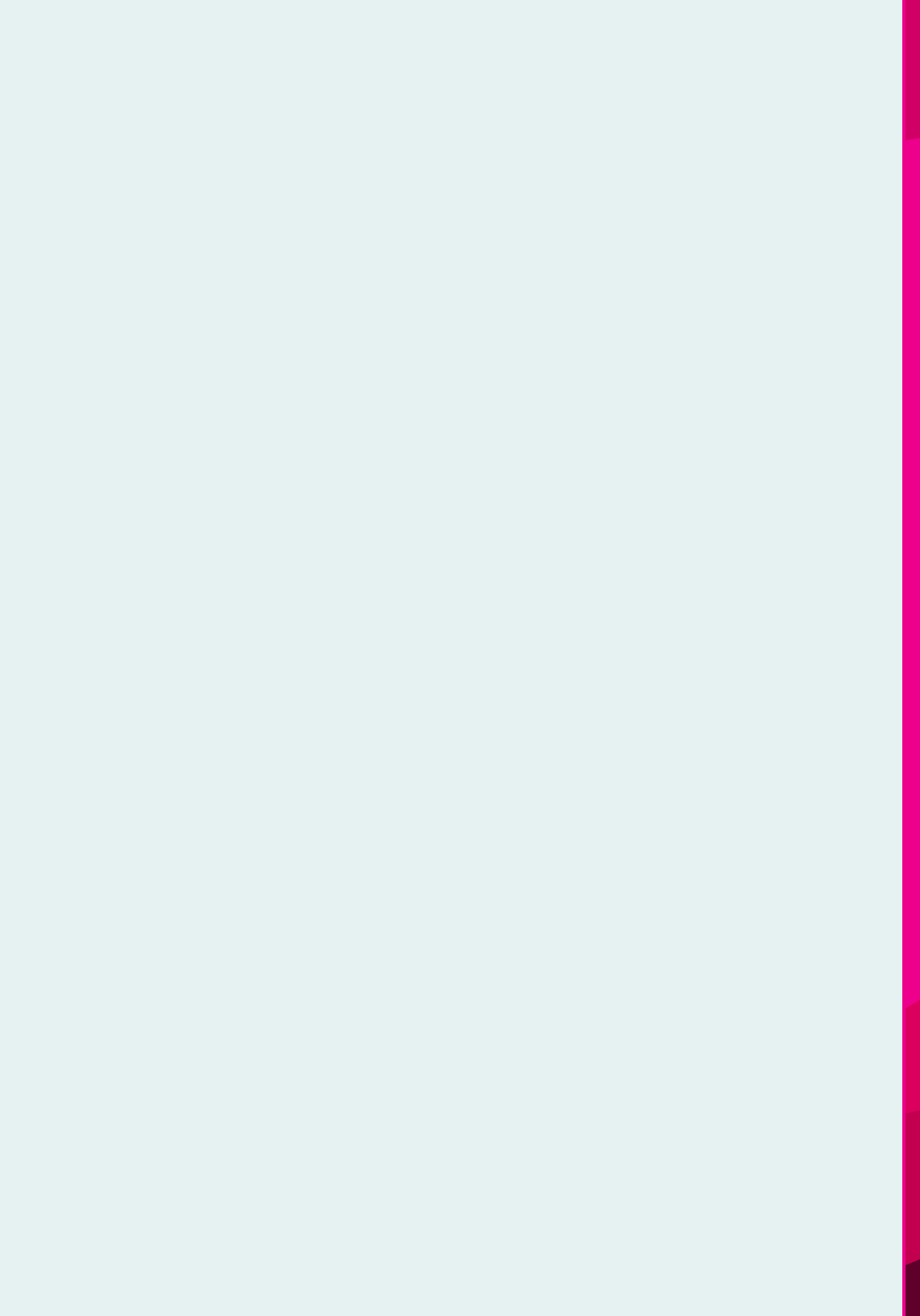
วิธีให้ความรู้ ทักษะ และค่านิยมทั้งในการสอนรายวิชาและไม่ใช่อายวิชา เสริมสร้างความเป็นวิชาชีพทางการศึกษาของครูโดยให้มีสมรรถนะและ ปฏิบัติได้จริง ตามเส้นทางความก้าวหน้าของวิชาชีพ เพิ่มความแข็งแกร่งใน บทบาทหน้าที่ขององค์กร หลักในการบริหารการศึกษาทั้งในระดับชาติ รัฐ และเขตการศึกษา และปรับโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการให้มีขีดความ สามารถสูงขึ้นในการจัดการศึกษา ได้วิถีสู่มาตรฐานเทียบเท่าสากลและปรับปรุง Matriculation Programme สำหรับการศึกษาต่อมหาวิทยาลัย และ ขยายทางเลือกในการอาชีวศึกษาโดยใช้วิธีร่วมมือกับผู้ประกอบการ ด้วย วิธีทำความตกลงแบบ off-take Agreements ทั้งนี้ มีเป้าหมายด้าน ผลผลิต คือ ประเทศมาเลเซียได้คะแนนในการสอบ PISA และ TIMSS ครั้ง ต่อไป เท่ากับคะแนนเฉลี่ยของนานาชาติ (Par with International Average) มีอัตราการเข้าเรียนระดับก่อนประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา 100% ลดช่องว่างระหว่างการศึกษาในเมืองกับชนบท 50% และลดช่อง ว่างทางการศึกษาของชายหญิง 25%

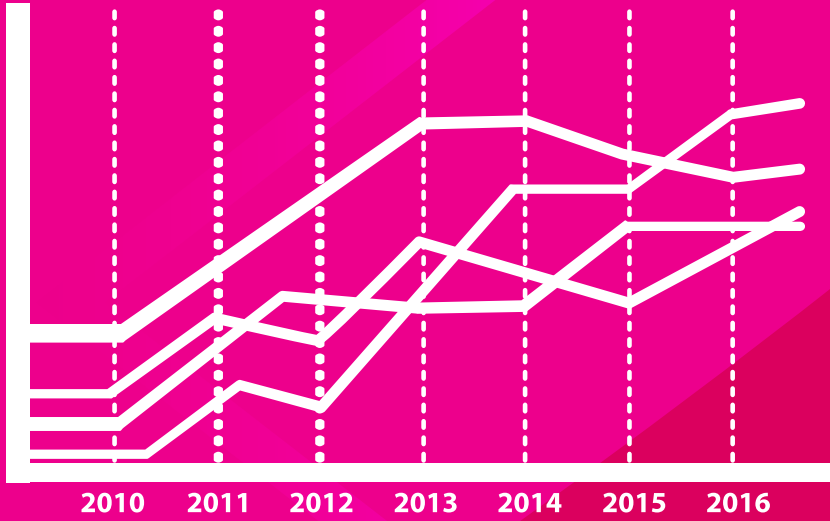
ระยะที่ 3 (Wave 3) ดำเนินการในช่วงปี ค.ศ.2021-2025 เป็นระยะก้าว ต่อไปสู่ความเป็นเลิศโดยมีความยืดหยุ่นในการดำเนินงานมากขึ้น (Move Forward Excellence with Increased Operational Flexibility) ยกระดับนวัตกรรมและเพิ่มทางเลือกให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มความสามารถใน การใช้ภาษามาเลย์และภาษาอังกฤษของผู้เรียน และมีทางเลือกที่จะเรียน ภาษาอื่น ๆ ได้มากขึ้นด้วย ยกย่องมาตรฐานการศึกษาของชาติให้สูงยิ่ง ขึ้นอีก โดยการใช้นวัตกรรม ICT และโปรแกรมต่าง ๆ สำหรับกลุ่มผู้เรียน ที่มีความต้องการพิเศษ บ่มเพาะวัฒนธรรมการสร้างความเป็นเลิศทาง วิชาชีพโดยให้เพื่อนครูเป็นผู้นำครูด้วยกัน แบบ Peer-Led Culture of Professional Excellence ให้ครูและผู้บริหารโรงเรียนเป็นพี่เลี้ยงของกัน

และกัน แลกเปลี่ยนความเป็นเลิศ และตรวจสอบกันเองอย่างโปร่งใส เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของวิชาชีพ สร้างสรรค์ให้เกิดการจัดการที่ใช้โรงเรียนเป็นฐานอย่างกว้างขวางมากขึ้นและให้โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการยิ่งขึ้นในเรื่องการบริหารหลักสูตรและการจัดสรรงบประมาณ เพิ่มความเข้มแข็งของการปฏิรูปกระทรวงศึกษาธิการด้วยการส่งเสริมความก้าวหน้าของข้าราชการในกระทรวงฯ และทบทวนโครงสร้างการบริหารโรงเรียนว่าจำเป็นต้องปรับปรุงอะไรหรือไม่ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษา ทั้งนี้ มีเป้าหมายด้านผลผลิต คือ ประเทศมาเลเซีย อยู่ในสามอันดับแรก ในการสอบ PISA และ TIMSS แข่งกับนานาประเทศ และอัตราการเข้าเรียน 100% ยังคงอยู่ ลดช่องว่างทางการศึกษาในเมืองและชนบทได้ 50% หรือมากกว่า และลดช่องว่างทางสังคมและระหว่างเพศชายหญิงในการได้รับ การศึกษา ได้ถึง 50%

ในการนี้ ได้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนทุกคน เพื่อให้สามารถแข่งขันในเวทีโลก เรียกว่า **Six key attributes** ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของชาติ ได้แก่

- (1) Knowledge มีความรู้
- (2) Thinking skills มีทักษะการคิดแบบต่าง ๆ
- (3) Leadership skills มีทักษะการเป็นผู้นำ
- (4) Bilingual Proficiency มีความสามารถในการใช้สองภาษา (มาเลย์ และอังกฤษ)
- (5) Ethics and Spirituality มีจริยธรรมและจิตวิญญาณ (แบบมุสลิม)
- (6) National Identify มีอัตลักษณ์ของชาติ

សរុប

สรุป

4

บทที่

พ ลการศึกษา วิเคราะห์การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศในภูมิภาคเอเชียและยุโรป ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ฟินแลนด์ สหราชอาณาจักร แคนาดา นิวซีแลนด์ สาธารณรัฐเกาหลี จีน ญี่ปุ่น สิงคโปร์ มาเลเซีย พบว่า แต่ละประเทศ มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษาโดยบัญญัติจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้ในกฎหมายแม่บทการศึกษาจากเป้าหมายหลักสูตร เป้าหมายความต้องการของประเทศที่ต้องการยกระดับคุณภาพการศึกษาสู่สากล สรุปได้ดังนี้

1) การพัฒนามาตรฐานการศึกษาของ 10 ประเทศ พบว่ามี 8 ประเทศ กำหนดมาตรฐานหลักสูตรแห่งชาติเพื่อการพัฒนาพลเมืองที่มีพัฒนาการสมดุลทุกด้าน มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้และการดำรงชีวิต ในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์ และมีคุณลักษณะและค่านิยมที่พึงประสงค์ของสังคมซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามบริบท และประวัติความเป็นมาของแต่ละประเทศ

2) ทุกประเทศที่มีหลักสูตรแห่งชาติ ต่างเน้นทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 ได้แก่ การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิพากษ์ ความร่วมมือ ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะชีวิต ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะภาษาที่หลากหลาย ทักษะการแก้ปัญหาและคณิตศาสตร์ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และเน้นคุณลักษณะด้านจริยธรรมทางสังคม ซึ่งมีทั้งแบบอิงศาสนาและเป็นกลางทางศาสนา รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ เพื่อความยั่งยืนของโลก เทียบเคียงกับผลการสอบวัดความรู้และทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ขององค์การความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) และสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (IEA) หรือข้อสอบ PISA และ TIMSS

3) ทำการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษา ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ให้สอดคล้องกับแนวการสอบ PISA และ TIMSS ซึ่งให้ความสำคัญกับทักษะจำเป็นซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ โดย ระดับการศึกษาภาคบังคับ มุ่งพัฒนามาตรฐานด้านการอ่าน และการเขียนภาษาประจำชาติ การคิดเลขและคณิตศาสตร์ ส่วนระดับหลังภาคบังคับก่อนอุดมศึกษา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) จะมุ่งพัฒนามาตรฐานด้านการอ่าน และการเขียนภาษาประจำชาติ การคิดเลขและคณิตศาสตร์ และด้านวิทยาศาสตร์ศึกษาด้วย และมีบางประเทศมุ่งพัฒนามาตรฐานด้านคอมพิวเตอร์และสารสนเทศศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา

โดยสรุป สามารถเปรียบเทียบแนวทางในการพัฒนามาตรฐานการศึกษา โดยพิจารณาจากหลักสูตรแห่งชาติผลการศึกษา ดังนี้

ตาราง เปรียบเทียบแนวทางในการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของ
10 ประเทศ

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สหรัฐอเมริกา	<ol style="list-style-type: none"> 1. โดยบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แต่ละมลรัฐมีอำนาจที่จะกำหนดมาตรฐานการศึกษาได้เองอย่างเป็นอิสระ 2. ในเชิงปฏิบัติ มหาวิทยาลัย/วิทยาลัย มักใช้ข้อสอบ SAT Reasoning Test (math, critical reading, writing) หรือข้อสอบ ACT (General Education: English, Math, Reading, Science) เพื่อรับเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา 3. มีการพัฒนามาตรฐานร่วม (Common Core State Standards Initiative) สำหรับการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน (K-12) วิชาภาษา arts (อ่าน, เขียน, พูด, ฟัง, การใช้ภาษา) และคณิตศาสตร์ (การตอบโจทย์คณิตศาสตร์, เนื้อหาสาระคณิตศาสตร์) ใช้ร่วมกันเกือบทุกมลรัฐ 4. มีการพัฒนามาตรฐานรายวิชา (subject standards) โดยองค์กรทางวิชาชีพในสาขาวิชาต่าง ๆ หลายสาขาวิชา
แคนาดา	<ol style="list-style-type: none"> 1. รัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษ มีอำนาจที่จะกำหนดมาตรฐานการศึกษาได้เองอย่างอิสระ 2. มีการทดสอบมาตรฐานการศึกษาในระดับรัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษ เช่นออนตาริโอ ทดสอบอ่าน เขียน คณิตศาสตร์ ป.3, ป.6 และ ม.3 เพื่อจะได้รับ Ontario Secondary School Diploma

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>3. รัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษ อาจจัดการสอบระดับชาติ คือ PCAP (Pan Canadian Assessment Program) เช่น ออนตาริโอ ให้นักเรียน เกรด 8 สอบทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ทุกสามปี</p> <p>4. รัฐ/จังหวัด/เขตปกครองพิเศษอาจจัดการสอบ TIMSS, PIRLS, PISA และ ICILS (มาตรฐานทักษะคอมพิวเตอร์และสารสนเทศศึกษา) ซึ่งเป็นการสอบมาตรฐานระดับนานาชาติ</p>
<p>สหราชอาณาจักร</p>	<p>1. มีหลักสูตรการศึกษาของชาติ ตามข้อบัญญัติของกฎหมายการศึกษา ค.ศ.1996 และมีมาตรฐานการศึกษาของชาติด้านการรู้หนังสือและด้านคณิตศาสตร์</p> <p>2. มีกรอบมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย เริ่มใช้เมื่อ ค.ศ.2014</p> <p>3. มีการสอบวัดมาตรฐานความรู้กับหน่วยสอบกลาง เพื่อให้ได้ประกาศนียบัตรการเรียนจบระดับมัธยมศึกษา (GCSE) ซึ่งแบ่งเป็นระดับมาตรฐาน O-level และระดับก้าวหน้า A-level หรือ Standard Grades ในสก๊อตแลนด์ซึ่งแบ่งเป็น NQStandard และ NQ Higher grade</p>
<p>ฟินแลนด์</p>	<p>1. มีหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ภาคบังคับ) สำหรับการศึกษาก่อนประถม และเกรด 1- 9 กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ</p>

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>2. มุ่งผลลัพธ์ของการศึกษาแห่งชาติซึ่งมีระดับสูงและคะแนนใกล้เคียงกันมากที่สุด เมื่อใช้การสอบ PISA เป็นเครื่องมือในการวัดผล ตามนโยบาย High Standards for All ในการพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ค.ศ.2016</p>
<p>นิวซีแลนด์</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีระบบมาตรฐานการศึกษาของชาติ (National Standards System) ทำหน้าที่กำกับดูแลการบริหารการศึกษาแบบกระจายอำนาจ ซึ่งโรงเรียนต้องบริหารตาม The National Administration Guidelines (NAGs) ซึ่งกำหนด 6 แนวทางสำหรับการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนายุทธศาสตร์สถานศึกษา การพัฒนานโยบายบริหารบุคคล และธุรกิจของสถานศึกษา การดำเนินงานตามระเบียบการเงินและสินทรัพย์ การจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็ก และการดำเนินงานตามระเบียบว่าด้วยการมาเรียนภายใต้คณะกรรมการสถานศึกษา (Board of Trustee) 2. มีหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรแห่งชาติ 3. มีมาตรฐานระดับชาติสำหรับผู้จบชั้นปีที่ 8 เริ่มใช้ตั้งแต่ ค.ศ.2009 เพื่อวัดมาตรฐานด้านคณิตศาสตร์และด้านการอ่านและการเขียนกำหนดให้ครูทดสอบตัวเอง โดยเลือกใช้ข้อสอบที่ส่วนกลางทำตัวอย่างไว้ให้ในเว็บไซต์ แล้วรายงานผลต่อผู้ปกครองนักเรียนปีละอย่างน้อย 2 ครั้ง รายงานสรุปผลต่อเขตพื้นที่ ปีละ 1 ครั้ง

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>4.ใช้ระบบ NQF (The National Qualification Framework) ในการวัดมาตรฐานผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้สอบ NCEA (The National Certificate of Educational Achievement) มาใช้สมัครเข้ามหาวิทยาลัย แทนรูปแบบเดิม แบ่งระดับของ NCEA เป็น 3 ระดับ</p> <p>ระดับ 1 = ความรู้ตามหลักสูตรชั้นปีที่ 11; ระดับ 2 = ความรู้ตามมาตรฐานหลักสูตรชั้นปีที่ 12; ระดับ 3 = มาตรฐานหลักสูตรชั้นปีที่ 13</p>
ญี่ปุ่น	<ol style="list-style-type: none"> มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา โดยบัญญัติจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้ในกฎหมายแม่บทการศึกษา (The Fundamental Law of Education) และจัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาระดับปฐมวัย การประถมศึกษา และการมัธยมศึกษา โดยกระทรวงศึกษาธิการ เรียกว่า Courses of Study ซึ่งปรับปรุงเป็นระยะ ๆ ทุก 10 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม มาตรฐานหลักสูตร ปี ค.ศ.2008 กำหนดในรูปแบบของ วิสัยทัศน์ ค่านิยมที่พึงประสงค์ สมรรถนะหลัก โครงสร้างหลักสูตร โครงสร้าง เวลาเรียน มาตรฐานการเรียนรู้รายวิชา มาตรฐานสำหรับการวัดและประเมินผล และ มาตรฐานตำราเรียน

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>2. การบริหารการศึกษาเป็นแบบกระจายอำนาจไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้ระดับเทศบาลดูแลการศึกษาภาคบังคับ และให้ระดับจังหวัดดูแลการศึกษาก่อนและหลังภาคบังคับ</p> <p>3. เริ่มนำร่องการทดสอบความรู้คณิตศาสตร์และภาษาญี่ปุ่น ในระดับชาติ เมื่อปี พ.ศ.2551-2552 ในชั้นปีที่ 6 และ 9 (ป.6 และ ม.3)</p> <p>4. เริ่มใช้ผลการสอบที่จัดสอบโดย The National Center Test for University Admission เพื่อการรับเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย</p>
เกาหลีใต้	<p>1. ใช้หลักสูตรแห่งชาติ เป็นกรอบมาตรฐานในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยกระทรวงศึกษาธิการฯ ปรับปรุงหลักสูตรทุก 5-10 ปี โดยให้โรงเรียนสอนตามหลักสูตรของกระทรวง แต่ศึกษาธิการจังหวัดมีอำนาจเพิ่มเติมเนื้อหาและมาตรฐานต่างๆ ได้ตามความจำเป็น</p> <p>2. เริ่มสอบ DTBS เมื่อปี ค.ศ.2002 เพื่อวินิจฉัยว่านักเรียนชั้น ป.3 มีทักษะพื้นฐานเพียงพอหรือไม่ด้านการอ่าน การเขียน และเลขคณิตเรียกว่า Diagnostic Test for Basic Skills (DTBS) และตั้งแต่ปี ค.ศ.2000 มีการสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้น ป.6, ม.3, ม.4 (ปีที่ 6, 9, 10) เรียกว่า The National Assessment of Educational Achievement (NAEA)</p>

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>ปัจจุบันมีการสอบ 5 วิชา คือ ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นสารสนเทศในการปรับปรุงมาตรฐานการศึกษา</p> <p>3. มีการสอบวัดมาตรฐานระดับนานาชาติโดยใช้ข้อสอบ PISA และ TIMSS ตั้งแต่ปี ค.ศ.2000</p> <p>4. การศึกษาต่อมหาวิทยาลัยใช้ข้อสอบ College Scholastic Ability Test (CSAT) ซึ่งเป็นข้อสอบของส่วนกลางและมีมาตรฐานสูงมาก</p>
<p>สาธารณรัฐประชาชนจีน</p>	<p>1. รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาชนจีน บัญญัติว่าการศึกษาเป็นเครื่องมือสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจของนักสังคมนิยม ให้รัฐสนับสนุนการศึกษาเพื่อความมีคุณธรรมและเป็นพลเมืองดี</p> <p>2. ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ และนำร่องเมื่อปี ค.ศ.2001 เพื่อสร้างระบบมาตรฐานหลักสูตรสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน</p> <p>3. กฎหมายการศึกษาภาคบังคับ แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ. 2006 ให้การศึกษาภาคบังคับขยายเป็น 9 ปี แบบให้เปล่า และให้สภาแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการแนะนำการจัดการศึกษาภาคบังคับ และให้รัฐบาลของประชาชนในท้องถิ่นทำหน้าที่บริหารการศึกษาภาคบังคับตามแผนของจังหวัด/เขต/เทศบาล</p>

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
สิงคโปร์	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารการศึกษาทุกระดับ โดยมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยรับผิดชอบร่วมกับกระทรวง สาธารณสุขและกระทรวงพัฒนาชุมชน เยาวชน และกีฬา 2. ระดับประถมศึกษาศึกษามีหลักสูตรแห่งชาติ ซึ่งมุ่งสร้างทักษะชีวิต ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ และความ เป็นพลเมืองดี และสอบวัดความรู้มาตรฐาน เรียกว่า PSLE วิชามาตรฐาน (ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน) และวิชาเลือก (ภาษาแม่ระดับสูงขึ้น) 3. ระดับมัธยมศึกษา กำหนดมาตรฐานโดยแบ่งเป็น 3 สาย ได้แก่ สายพิเศษ/เร่งรัด สายสามัญวิชาการ และสายเทคนิค แบ่งสายตามผลการสอบ PSLE 4. มัธยมศึกษาสายพิเศษ/เร่งรัด เรียน 4 ปี เมื่อเรียนจบให้สอบ GCE ‘O’ Level ส่วนสายสามัญวิชาการ และสายเทคนิค เป็นหลักสูตร 4 ปี ซึ่งเมื่อเรียนจบให้สอบ GCE ‘N’ Level ถ้าผ่านในระดับดีให้เรียนอีก 1 ปี (ปีที่ 5) เพื่อเข้าสอบ GCE ‘O’ Level 5. GCE ‘O’ Level เป็นการสอบระดับชาติ เรียกว่า Singapore-Cambridge General Certificate of Education ซึ่งผู้จะเข้าสอบทุกคน ที่ผ่าน สายสามัญ วิชาการ หรือสายเทคนิคมาแล้ว ต้องมีหลักฐานการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วย อย่างน้อย 1 กิจกรรม

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
มาเลเซีย	<ol style="list-style-type: none"> 1. กฎหมายการศึกษา ค.ศ.1966 กำหนดกรอบมาตรฐานการศึกษาสำหรับระบบการศึกษาแห่งชาติ มาเลเซีย ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา จนถึงมัธยมศึกษา โดยให้อำนาจกับกระทรวงศึกษาธิการในการกำหนดหลักสูตรแห่งชาติ 2. เมื่อปี ค.ศ.2011 ได้ปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา โดยนำหลักสูตรแบบมุ่งเน้นมาตรฐานมาใช้ เรียกว่า The Primary School Standard Curriculum และจะเริ่มใช้ข้อสอบระดับชาติ เรียกว่า The Primary School Assessment Test ในปีการศึกษานี้ 3. ปี ค.ศ.2017 จะเริ่มใช้หลักสูตรใหม่ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น ในชั้น ม.1 เรียกว่า The Secondary School Integrated Curriculum เป็นหลักสูตรแบบบูรณาการ และเมื่อจบ ม.3 ให้สอบ The Lower Secondary Assessment ซึ่งมีผลต่อการเรียนต่อมัธยมปลายซึ่งแยกสาย เป็นสาย วิทยาศาสตร์ สายเทคนิค และสายอาชีพศึกษา 4. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียน 2 ปี เมื่อจบ จะสอบข้อสอบระดับชาติ คือ The Malaysian Certificate of Examination ซึ่งเทียบเท่าข้อสอบ O-Level Cambridge University Examinations 5. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ มีข้อสอบ The Vocational Malaysian Certificate of Examination เทียบเท่ากับข้อสอบประกาศนียบัตรมาเลเซีย

ประเทศ	แนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษา
	<p>6. กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดพิมพ์เขียว เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาสู่สากล เรียกว่า Malaysia Education Blueprint 2013-2025 มียุทธศาสตร์ 11 ประการ เพื่อปฏิรูปการศึกษาภายใน 13 ปี แบ่งเป็น 3 ระยะ (Three Waves) ระยะที่ 1 ปี 2013-2015 ช่วงเปลี่ยนผ่าน, ระยะที่ 2 ปี 2016-2020 ช่วงเร่งการปรับปรุง, ระยะที่ 3 2021-2025 ระยะก้าวต่อไปสู่ความเป็นเลิศ โดยมุ่งผลการสอบ PISA และ TIMSS ให้อยู่สามอันดับแรกของโลก มีอัตราการเข้าเรียน 100% ลดช่องว่างทางการศึกษาของในเมือง/ชนบทได้ 50% ขึ้นไป และลดช่องว่างทางการศึกษาของเพศชาย/หญิง ได้ 50% ขึ้นไป</p>

การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษาแห่งชาติของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นกรณีศึกษา 10 ประเทศ แสดงว่า ทุกประเทศมุ่งพัฒนามาตรฐาน การศึกษาให้สูงขึ้น โดยเทียบเคียงกับผลการสอบวัดความรู้และทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ขององค์การความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) และสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (IEA) หรือ ข้อสอบ PISA และ TIMSS โดยการปฏิรูปหลักสูตรการศึกษา ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ให้สอดคล้องกับแนวการสอบ PISA และ TIMSS ซึ่งให้ความสำคัญกับทักษะจำเป็นซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ คือ การอ่าน และการเขียนภาษาประจำชาติ การคิดเลขและคณิตศาสตร์ในระดับการ

ศึกษาภาคบังคับ ส่วนในระดับหลังภาคบังคับก่อนอุดมศึกษา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) จะมุ่งพัฒนามาตรฐานด้านวิทยาศาสตร์ศึกษาด้วย และบางประเทศกำลังพัฒนามาตรฐานด้านคอมพิวเตอร์และสารสนเทศศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา

ตาราง 2 เปรียบเทียบมาตรฐานการศึกษาโดยพิจารณาจากหลักสูตรแห่งชาติ ใน 10 ประเทศ

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
สหรัฐอเมริกา	ไม่มีหลักสูตรแห่งชาติหรือหลักสูตรแกนกลางในระดับชาติ
แคนาดา	ไม่มีหลักสูตรแห่งชาติหรือหลักสูตรแกนกลางในระดับชาติ
สหราชอาณาจักร	มีกรอบมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย และหลักสูตรแห่งชาติระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา เช่นกรณีของประเทศอังกฤษ <ul style="list-style-type: none"> - กรอบมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย มุ่งพัฒนาความอยากรู้อยากเห็น ความใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ผ่านการเรียนรู้ 3 สาระหลัก 4 สาระเสริม องค์ประกอบของสาระหลัก คือ การสื่อสารและภาษา การพัฒนาสุขภาพกาย การพัฒนาบุคคล สังคมและอารมณ์

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<p>- หลักสูตรแห่งชาติระดับประถมศึกษา ค.ศ. 2013 มีเป้าหมายเพื่อให้มีความรู้ที่จำเป็นสำหรับพลเมืองที่มีการศึกษา ทำได้ดีที่สุดตามที่คิดและพูด ฟังพอใจในการ คิดริเริ่มสร้างสรรค์และความสำเร็จของมนุษย์ ผ่านวิชาแกน 3 วิชา คือ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวิชาพื้นฐาน 7 วิชา คือ ศิลปะและการออกแบบ การใช้คอมพิวเตอร์ การออกแบบและเทคโนโลยี ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี พลศึกษา โดยให้เพิ่มวิชาความเป็นพลเมืองดี ในช่วงชั้นที่ 2 หลักสูตรแห่งชาติระดับมัธยมศึกษา ค.ศ.2014 ช่วงชั้นที่ 3 เพิ่มวิชาภาษาต่างๆ รวมเป็น 12 วิชา แต่ช่วงชั้นที่ 4 เรียนเพียง 6 วิชา คือ วิชาแกน 3 วิชา วิชาพื้นฐาน 3 วิชา โดยวิชาแกนในระดับมัธยมปลายนี้ คือ ความเป็นพลเมืองดี การใช้คอมพิวเตอร์ และพลศึกษา</p>

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
ฟินแลนด์	<p>มีหลักสูตรแกนกลางก่อนประถมศึกษา และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรแกนกลางก่อนประถมศึกษา ปรับปรุง ค.ศ.2010 มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กเป็นบุคคลที่มีมนุษยธรรม มีจริยธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ประกอบด้วย 7 สาระการเรียนรู้ คือ ภาษาและปฏิสัมพันธ์ คณิตศาสตร์ จริยธรรมและศาสนา สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติศึกษา สุขศึกษา การพัฒนากายและการเคลื่อนไหว ศิลปะและวัฒนธรรม (การศึกษาปฐมวัย ให้เรียนฟรี ก่อนประถมศึกษา 1-2 ปี โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาภาคบังคับ) - หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ค.ศ. 2004 ซึ่งกำลังปรับปรุงเพื่อใช้ตั้งแต่ ค.ศ.2016 เป็นหลักสูตรภาคบังคับ ระดับประถมศึกษา ถึง มัธยมศึกษา เพื่อพัฒนาสมรรถนะแนวขวาง 7 สมรรถนะ คือ การคิดและเรียนเพื่อเรียนรู้ การดูแลตนและผู้อื่น การจัดการชีวิตและความปลอดภัย การมีสมรรถนะทางวัฒนธรรม การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการแสดงออก การอ่านออก เขียนได้หลายภาษา มีสมรรถนะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ มีสมรรถนะการดำเนินชีวิตในงานและเป็นนักประกอบการ

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<ul style="list-style-type: none"> - การมีส่วนร่วมกับกลุ่มและมีอิทธิพลต่อกลุ่ม และการสร้างอนาคตที่ยั่งยืน โดยให้เรียนภาษาแม่และภาษาประจำชาติ ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ สิ่งแวดล้อม และ ธรรมชาติศึกษา ชีววิทยาและภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ และเคมี สุขศึกษา ศาสนา จริยศึกษา ประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ การฝีมือ พลศึกษา คหกรรม และมีวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา - ฐานคิด คือ การศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพสูง เป็นสิทธิพื้นฐานของนักเรียนทุกคน วิถีชีวิตแบบยั่งยืนเป็นสิ่งจำเป็น ความหลากหลายทางวัฒนธรรม เป็นความร่ำรวย ต้องมีมนุษยธรรม วัฒนธรรมและอารยธรรม เสมอภาคและประชาธิปไตย
นิวซีแลนด์	<p>มีมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - มาตรฐานหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย มุ่งเสริมพลังพัฒนาให้มีพัฒนาการอย่างเป็นองค์รวมทุกด้าน ผ่านการเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว ชุมชน การมีปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น ใน 5 สารการเรียนรู้ คือ การค้นคว้าคำตอบในเรื่องที่อยากรู้ การสื่อสาร การเป็นอยู่ที่ดี การบำเพ็ญประโยชน์ การมีส่วนร่วมกับกลุ่มและเป็นสมาชิกของกลุ่ม

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<p>- มาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคุณลักษณะ 4 ประการ คือ ความมั่นใจตนเองและคิดบวก ความสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีส่วนร่วมทำประโยชน์ต่อสังคม และการเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต จุดมุ่งหมายของหลักสูตรด้านค่านิยมที่พึงประสงค์ มี 9 เรื่อง คือ มีความเป็นเลิศ มีนวัตกรรมและใฝ่รู้ คิดเชิงวิพากษ์และคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พึ่งพอใจ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความเสมอภาค ยุติธรรมและเป็นธรรมทางสังคม มีความเป็นชุมชน และมีส่วนร่วม รักษาความยั่งยืนของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม ยึดมั่นคุณธรรมความซื่อสัตย์ รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้ ประพฤติอย่างมีจริยธรรม และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น และเคารพสิทธิมนุษยชน จุดมุ่งหมายด้านสมรรถนะ 5 เรื่อง คือ ด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์และคิดเชิงวิพากษ์ ด้านการใช้ภาษา สัญลักษณ์อย่างมั่นใจ ด้านการจัดการตนเอง (ทำได้) ด้านปฏิสัมพันธ์ที่ดี พึ่งและยอมรับความคิดเห็นผู้อื่น และด้านการมีส่วนร่วมและบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม ทั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเชิงผลสัมฤทธิ์ เรียกว่า Achievement Objectives ของทุกสาระการเรียนรู้ กำหนดอย่างชัดเจนในหลักสูตรแห่งชาติ</p>

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
ญี่ปุ่น	<p>มีมาตรฐานการศึกษาภาคบังคับ กำหนดในกฎหมายแม่บทการศึกษา เป็นกรอบสำหรับการจัดทำหลักสูตรแกนกลางระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา</p> <ul style="list-style-type: none"> - การศึกษาภาคบังคับ ถูกบัญญัติในกฎหมายการศึกษาในระบบโรงเรียนให้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ มีระยะเวลาเรียน 9 ปี ในระดับ ประถมและมัธยมศึกษาตอนต้น มีวิสัยทัศน์เพื่อพัฒนาเด็กให้สมบูรณ์ทุกด้าน มีความรู้ คุณธรรม มีสุขภาพแข็งแรง ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุขในสังคมประชาธิปไตยที่มีสันติภาพ - ค่านิยมที่พึงประสงค์ ได้แก่ ยุติธรรมและรับผิดชอบ มีความเสมอภาคระหว่าง ระหว่างชายหญิง รักบ้านเกิด ร่วมมือกับชุมชน มีจิตสาธารณะ รักชีวิต รักธรรมชาติ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและเคารพประเพณีดั้งเดิม รักชาติและถิ่นกำเนิด ยอมรับประเทศอื่น ๆ - สมรรถนะหลัก คือ มีความรู้กว้างขวาง พึ่งตนเองได้และสามารถพัฒนาตน มีส่วนร่วมสร้างสรรค์ชุมชน มีสมรรถนะพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ มีความถนัดเฉพาะทาง มีความสามารถตัดสินใจ ใฝ่เรียน มีสุขภาพใจและกายที่ดี มีความ สามารถในการดูแลตนเอง

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานประกอบด้วย รายวิชา + ไม้ไผ่รายวิชา + กิจกรรมพิเศษ โดยชั้นปีที่ 1-2 ให้เรียนวิชา ภาษาญี่ปุ่น เลขคณิต การดำรงชีวิต ดนตรี วาดเขียนและงานประดิษฐ์ สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นปีที่ 3 งดเรียนวิชาการดำรงชีวิต เปลี่ยนเลขคณิตเป็นคณิตศาสตร์ เพิ่มวิชาสังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 5 เพิ่มวิชาคหกรรม และกิจกรรมภาษาต่างประเทศ มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ รายวิชาที่ชัดเจน ทุกรายวิชา
เกาหลีใต้	<p>มีหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งปรับปรุงทุกห้าปีถึงสิบปี โดยกระทรวง ศึกษาธิการ ซึ่งให้อำนาจศึกษาธิการจังหวัดปรับปรุงเนื้อหาและมาตรฐานการศึกษาได้ตามความจำเป็น</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรประถมศึกษา มุ่งพัฒนาและบ่มเพาะ ให้มีความสามารถในการแก้ปัญหาขั้นพื้นฐาน ฟังพอใจประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมของเกาหลี รักชาติและประเทศเพื่อนบ้าน มีนิสัยที่ดีในการดำเนินชีวิต โดยให้เรียนวิชาแกน 8 วิชา ได้แก่ จริยธรรม ภาษาเกาหลี คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลศึกษา ดนตรี และศิลปะ

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกความสามารถนักเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษา อังกฤษ ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ แต่เรียนเหมือนกันในวิชาพลศึกษา ดนตรี วิจิตรศิลป์ และศิลปะปฏิบัติ และให้เรียนหลักสูตรเสริมและวิชาเลือก คือ คหกรรมและเทคโนโลยี ภาษา อังกฤษ คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ และ สิ่งแวดล้อมศึกษา - หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ มีวิชา แกนเหมือน ม.ต้น แต่แยก เป็นสายวิทยาศาสตร์ และ สายสังคมศึกษา ส่วนสายอาชีพศึกษา และโรงเรียน เฉพาะ สาขาวิชา มีหลักสูตรของตนเอง แต่เรียนวิชาสามัญบางวิชาด้วย
<p>สาธารณรัฐประชาชนจีน</p>	<p>มีนโยบายยกระดับมาตรฐานการศึกษา และ ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ เพื่อยกระดับ มาตรฐานการศึกษาของปวงชน</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้มีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการลงมือปฏิบัติ ความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ และการสำรวจความ สนใจและศักยภาพผู้เยาว์และวัยรุ่น และส่งเสริมให้ ใฝ่รู้ใฝ่เรียนและมีแรงบันดาลใจที่จะแสวงหาความรู้

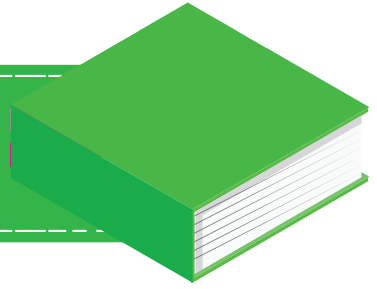
ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
สิงคโปร์	<p>มีมาตรฐานการดูแลสุขภาพและผลลัพธ์ที่คาดหวังจากหลักสูตรระดับอนุบาล และมาตรฐานหลักสูตรแห่งชาติระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา</p> <ul style="list-style-type: none"> - โปรแกรมการเรียนรู้ระดับอนุบาล คือ มุ่งเพื่อพัฒนาทักษะภาษาและการรู้หนังสือ ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเลข วิทยาศาสตร์อย่างง่าย ทักษะทางสังคม ทักษะการแก้ปัญหาและการคิดสร้างสรรค์ ความซาบซึ้งในดนตรี การเคลื่อนไหวและเล่นกลางแจ้ง โดยทักษะภาษาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 - คุณลักษณะที่คาดหวัง 8 ประการ คือ รู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด เต็มใจแบ่งปันและผลัดเปลี่ยนกับผู้อื่น สามารถสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่น อยากรู้ อยากเห็น และสามารถสืบค้น สามารถฟังและพูดด้วยความเข้าใจ รู้จัก ทำตัวให้สบายและมีความสุข มีพัฒนาการทางร่างกายและสุขนิสัยที่ดี รักครอบครัว เพื่อน ครู และโรงเรียน - หลักสูตรประถมศึกษา มุ่งให้มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ และคณิตศาสตร์ สร้างทักษะชีวิต สร้างลักษณะนิสัยที่ดีและ ความเป็นพลเมืองดี สร้างความเป็นชาติ

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<p>สามารถเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ และปฏิบัติตาม ค่านิยม ที่พึงประสงค์ได้ โครงสร้างของหลักสูตร ประกอบด้วย (1) วิชามาตรฐาน 4 วิชา คือ ภาษา อังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ (เริ่มสอนวิทยาศาสตร์ในชั้นปีที่ 3) (2) วิชาพื้นฐาน คือ ภาษา อังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน (3) วิชาเลือก คือ ภาษาแม่ ระดับสูงขึ้น</p> <p>- หลักสูตรมัธยมศึกษา แบ่งเป็น 3 สาย คือ แต่ สามารถเปลี่ยนสายได้ โดยให้พิจารณาจากผลการ สอบและการประเมินโดยครูและผู้บริหารสถานศึกษา มุ่งเพื่อให้มีคุณลักษณะ 8 ประการ คือ มีคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต มีความเอาใจใส่และห่วงใยผู้อื่น สามารถทำงานเป็นทีมและเห็นคุณค่าการอุทิศให้ทีม เป็นผู้ประกอบการที่ดีและริเริ่มทำสิ่งใหม่ มีพื้นฐาน ความรู้กว้าง เชื่อมั่นความสามารถตน ชื่นชมสิ่งที่มี สุนทรียภาพ รู้จักและเชื่อมั่นในประเทศสิงคโปร์</p>

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
มาเลเซีย	<p>มีแนวการจัดการศึกษาก่อนวัยเรียน และมีหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งกำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักสูตรประถมศึกษาแบ่งเป็น 2 ระดับ ประถมศึกษาตอนต้น (ปีที่ 1-3) เน้นทักษะการอ่าน การเขียน เลขคณิต ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ปีที่ 4-6) เน้น การอ่านคล่อง เขียนคล่อง คิดเลขคล่อง และวางพื้นฐานความรู้วิทยาศาสตร์เบื้องต้น โรงเรียนประถมศึกษาแห่งชาติ จัดการเรียนการสอน โดยใช้ภาษามลายู และให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ส่วนโรงเรียนแบบ National-type จัดการเรียนการสอน เป็นภาษาจีนหรือทมิฬ แล้วให้เรียนภาษามลายูและภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ - หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น เรียนวิชาแกน คือ ภาษามลายู ภาษาอังกฤษ มุสลิมศึกษาหรือจริยศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิชาบังคับ คือ ภูมิศาสตร์ ทักษะการใช้ชีวิต ศิลปะศึกษา ดนตรีศึกษา สุขศึกษา พลศึกษา และมีวิชาเพิ่มเติม คือ ภาษาจีน ภาษาทมิฬ ภาษาอารบิกเพื่อการสื่อสาร

ประเทศ	มาตรฐานการศึกษาตามกรอบหลักสูตร/ หลักสูตรแกนกลาง
	<p>- หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 2 สาย คือ สายวิชาการ และสายเทคนิคและอาชีวศึกษา นอกจากนี้ มีโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามที่จัดตั้งโดยรัฐบาล มีวิชาแกน คือ อิสลามศึกษาและอารบิกศึกษา เพื่อเตรียมทำงานเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม</p> <p>- วัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ (1) พัฒนาผู้เรียนอย่างสมดุลทุกด้านตามความสามารถของแต่ละบุคคล (2) พัฒนาสติปัญญา อารมณ์ จิตวิญญาณ และร่างกาย (3) ผลิตแรงงานที่มีความรู้พื้นฐานที่ดีพอด้านเทคโนโลยี (4) เพื่อความเป็นประชาธิปไตย</p>

เอกสารอ้างอิง

- Vitikka, Eija. Finnish National Board of Education. 12.11.2015.
powerpoint <http://www.minedu.govt.nz/theMinistry/AboutUs/AboutTheMinistry.aspx>
- <http://www.lead. ece.govt.nz/ anagementInformation/RegulatoryFrameworkForECES>
- www.minedu.govt.nz/NZEducation/EducationPolicies/ Schools/Policy AndStrateg.
- <http://nzcurriculum. tki.org.nz/ National-Standards>
ฉันทนา จันทร์บรรจง และคณะ. 2554. หน้า 42 – 43.
- <http://nzcurriculum.tki.org.nz/National-Standards/Key-information/Questions-and-answers>
- Murata, et.al. 2010. ใน A Bilingual Text – Education in Conwtemporary Japan
- <http://www.ncee.org/programs-affiliates/center-on-international-education-benchmarking/top-performing-countries/japan-overview/>
- <http://www.vijaichina.com/interviews/182>
- <http://www.ncee.org/programs-affiliates/center-on-international-education-benchmarking/ top-performing-countries/ south-korea-overview/south-korea-instructional-systems/>

Hyan-Jeong Park. 2008, หน้า.17-15, ในบทความชื่อ Korean Perspectives on Assessment of Achievement (ในวารสาร Educational Studies in Japan : International Yearbook. No.3. December 2008).

www.thaishanghai.com ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน

UNESCO. World Data on Education. 7th edition, 2010/2011

<http://www.bbrrtv.com/2010/0505/10097.html> และ

<http://thai.cri.cn/247/2010/07/30/63s177972.htm>

<http://www.singstat.gov.sg/>

<http://www.moe.gov.sg/education/desired-outcomes>

ฉันทนา จันท์บรรจง และมานิตย์ ไชยกิจ. 2554, หน้า 6-9

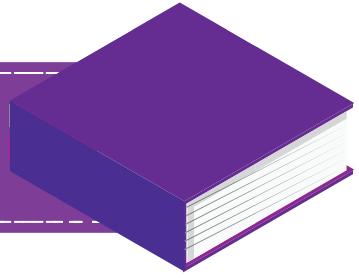
ฉันทนา จันท์บรรจง และมานิตย์ ไชยกิจ. 2554, หน้า 9-10

ฉันทนา จันท์บรรจง – แปลจาก <http://www.moe.gov.my/en/falsafah-pendidikan-kebangsaan>

http://www.seameo.org/index.php?option=com_content&view=article&id=111&Itemid=523Exhibit 9. http://www.moe.gov.my/cms/upload_files/articlefile/2013/articlefile_file_003114.pdf

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2559. รายงานผลการศึกษาเพื่อพัฒนา
มาตรฐานการศึกษาของชาติ

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ดร.กมล รอดคล้าย
ดร.วัฒนาพร ระงับทุกข์
ดร.สมศักดิ์ ตลประสิทธิ์
นางสาวสมรัชนีกร อ่องเอิบ

เลขาธิการสภาการศึกษา
รองเลขาธิการสภาการศึกษา
รองเลขาธิการสภาการศึกษา
ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐาน
การศึกษาและพัฒนาระียนรู้

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเอกสาร

รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา จันทร์บรรจง

ผู้รับผิดชอบโครงการ

นางสาวสมปอง สมญาติ
นางสาวมณีรัตน์ กรุงแสนเมือง
นางสาวสุกัญญา นามแก้ว

นักวิชาการศึกษานำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษานำนาญการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

ผู้เขียนรายงาน

รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา จันทร์บรรจง

นางสาวสมปอง สมญาติ
นางพัชราพรรณ ฤกษ์ภูจินดารุ่ง
นางสาวกรกมล จึงสำราญ
นางสาวมณีรัตน์ กรุงแสนเมือง
นายวีระพงษ์ อุ้เจริญ
นางสาวสุกัญญา นามแก้ว

นักวิชาการศึกษานำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษานำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษานำนาญการ
นักวิชาการศึกษานำนาญการ
นักวิชาการศึกษานำนาญการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

ประสานและจัดพิมพ์ต้นฉบับ

นางสาวมณีนีรัตน์ กรุงเทพมหานคร

นางสาวรวิภา ป่านเทพ

นายสมชาติ สมญาติ

นักวิชาการศึกษาคำนาถญาณการ

เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน

เจ้าหน้าที่ประจำโครงการ

